KASS MORGAN

NEMIRA YOUNG ADULT

CEI 100

ÎNTOARCEREA ACASĂ

KASS MORGAN a studiat literatura la Brown University, după care şi-a continuat studiile la Oxford. Locuieşte în Brooklyn, New York. Lucrează ca editor şi printre preferinţele ei de lectură se află romanele SF şi proza victoriană. Continuarea romanului *Cei 100*, intitulată *Ziua 21*, s-a publicat în anul 2014, iar al treilea volum din serie, *Întoarcerea acasă*, a apărut în 2015. *Cei 100* a fost ecranizat în serialul omonim de mare succes, produs de Warner Bross şi CBS Television Studios.

KASS MORGAN

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Titlul original: *HOMECOMING* (2015)

Traducere din limba engleză:
DORINA TĂTĂRAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2017

Lui Joelle Hobeika, a cărei imaginaţie aduce poveştile la viaţă şi transformă visurile nebuneşti în realitate.

Şi lui Annie Stone, o editoare extraordinară.

1. GLASS

Mâinile lui Glass erau lipicioase de la sângele mamei sale. Îşi dădu seama de asta lent, ca printr-o ceaţă, de parcă mâinile aparţineau altcuiva, iar sângele făcea parte dintr-un coşmar. Însă erau mâinile ei şi sângele era real.

Îşi simţea palma dreaptă lipindu-se de braţul scaunului aflat pe primul rând de pe navă. Şi simţea cum cineva o strânge tare de mâna stângă. Era Luke. Nu îi dăduse drumul de când o trăsese de lângă trupul mamei şi o dusese la scaunul ei. Degetele lui le strângeau pe ale sale atât de tare, de parcă voia să aspire durerea ce-i pulsa în trup şi să o transfere în al său.

Glass încercă să se concentreze pe căldura mâinii lui. Se concentră pe forţa cu care o strângea, pe faptul că nu dădea niciun semn că ar slăbi-o, nici măcar când nava începu să vibreze şi să îşi urmeze traiectoria abruptă spre Pământ.

Cu doar zece minute în urmă, Glass stătuse pe scaun lângă mama ei, gata să înfrunte împreună noua lume. Iar acum, ea nu mai trăia. Fusese împuşcată de un gardian nebun, disperat să prindă un loc pe ultima navă care părăsea Colonia, aflată pe moarte. Închise ochii strâns, încercând să oprească scena care i se derula încontinuu în minte: mama ei prăbuşindu-se în linişte. Glass lăsându-se în jos lângă ea, incapabilă să oprească sângerarea, în timp ce mama sa se chinuia să respire şi gemea. Îi trase capul în poală şi, printre suspine, îi spunea cât de mult o iubeşte. Vedea cum pata întunecată de pe rochie se întindea, în timp ce viaţa o părăsea. Vedea cum faţa i se stinge imediat după ce auzise acele ultime cuvinte: *Sunt foarte mândră de tine.*

Nu reuşea să alunge imaginile, la fel cum nu putea să schimbe realitatea. Mama sa era moartă, iar ea şi Luke înaintau prin spaţiu, într-o navă care avea să cadă pe Pământ în orice clipă.

Nava hurui puternic şi se smuci dintr-o parte în alta. Glass abia observă. Avea vaga senzaţie că o centură îi intra în coaste, în timp ce corpul urma mişcările navei. Însă durerea provocată de moartea mamei pătrunsese mai adânc decât centura metalică.

Întotdeauna îşi imaginase suferinţa ca pe o greutate – asta când se sinchisise să se gândească la ea. Vechea Glass nu

pierduse prea mult timp cu suferinţele altora. Se schimbase abia după ce murise mama celui mai bun prieten al ei şi îl privise pe Wells mişcându-se cumva împleticit, de parcă ar fi cărat o greutate enormă, invizibilă. Dar ea se simţea altfel – scobită, goală, ca şi cum toate emoţiile îi fuseseră extrase. Singurul lucru care îi amintea că încă trăia era mâna liniştitoare a lui Luke, care o ţinea pe a ei.

Oamenii o împingeau din toate părţile. Fiecare loc era ocupat, iar bărbaţii, femeile şi copiii se îngrămădeau pe fiecare centimetru al navei. Se ţineau unii de alţii ca să-şi găsească echilibrul, deşi nimeni nu avea cum să cadă – erau prea înghesuiţi, o masă unduitoare de carne şi lacrimi tăcute. Unii şopteau numele celor lăsaţi în urmă, în timp ce alţii clătinau tare din capete, refuzând să accepte că îşi luaseră rămas-bun de la cei dragi pentru ultima oară.

Singurul care nu părea panicat era bărbatul care stătea imediat în dreapta ei, vicecancelarul Rhodes. Privea drept în faţă, indiferent sau neafectat de feţele îndurerate din jurul lui. O urmă de indignare acoperi pentru o clipă durerea lui Glass. Tatăl lui Wells, cancelarul, ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putinţă să îi liniştească pe cei din jur. Nu că el ar fi acceptat un loc pe ultima navă, înainte de toate. Dar Glass nu prea era în poziţia de a judeca. Singurul motiv pentru care reuşise să urce pe navă era că Rhodes, când îşi forţase urcarea, le luase cu el pe ea şi pe mama ei.

O zdruncinătură puternică o izbi pe Glass de scaun, în timp ce nava se clătină dintr-o parte în alta, apoi se înclină cu aproape patruzeci şi cinci de grade, înainte să se îndrepte şi să plonjeze, întorcându-le stomacurile pe dos. Plânsetul unui copil se auzi peste strigătul colectiv. Câţiva oameni ţipară când carcasa metalică a navei începu să cedeze, parcă prinsă în strânsoarea unui pumn uriaş. Un vaiet ascuţit, mecanic se auzi scrâşnind prin cabină, ameninţând să le spargă timpanele şi acoperind ţipetele şi suspinele teribile.

Glass apucă braţul scaunului şi strânse mâna lui Luke, aşteptând valul de frică. Însă nu veni. Ştia că ar fi trebuit să se teamă, dar cele întâmplate în ultimele zile o amorţiseră. Îi fusese foarte greu să vadă cum căminul ei se destrăma, în timp ce Colonia rămânea fără oxigen. Îi fusese foarte greu să rişte să iasă în spaţiu fără autorizaţie, să treacă de pe Walden pe

Phoenix, unde aerul era încă respirabil. Când ea, mama ei şi Luke reuşiseră să urce pe navă, toate întâmplările prin care trecuse păreau să fi avut sens. Dar în clipa aceea, lui Glass nu îi păsa dacă nu mai apuca să vadă Pământul. Mai bine să se sfârşească totul în acel moment decât să fie nevoită să se trezească în fiecare dimineaţă şi să îşi amintească de moartea mamei sale.

Se uită într-o parte şi îl văzu pe Luke privind drept înainte, cu faţa ca o mască împietrită. Încerca să fie curajos pentru ea? Sau antrenamentul pentru funcţia de gardian îl învăţase cum să-şi păstreze calmul sub presiune? El merita ceva mai bun. După ce îl făcuse să treacă prin atâtea, ăsta avea să fie sfârşitul? Scăpaseră de o moarte pe Colonie doar ca să se arunce cu capul înainte spre o altă soartă oribilă? Oamenii n-ar fi trebuit să se întoarcă pe Pământ pentru cel puţin încă un secol, când cercetătorii estimaseră că radiaţiile rămase după Cataclism dispăruseră complet. Asta era o întoarcere prematură, un exod disperat care promitea doar nesiguranţă.

Glass se uită spre şirul de geamuri mici care mărgineau nava. Nori gri, pufoşi acopereau fiecare fereastră. Era ciudat de frumos, se gândea ea, exact când geamurile se crăpară brusc şi se împrăştiară prin cabină cioburi de sticlă fierbinte şi metal. Prin ferestrele sparte ieşiră flăcări. Oamenii care stăteau cel mai aproape de geamuri încercau disperaţi să se ferească, dar nu aveau unde să se adăpostească. Se lăsară pe spate şi căzură peste cei aflaţi acolo. Mirosul de metal încins arse nările lui Glass, în timp ce altul o făcu să se înece… Cu o teamă crescândă, îşi dădu seama că mirosea a carne arsă.

Se împotrivi vitezei navei şi întoarse capul să-l vadă pe Luke. Pentru o clipă, Glass nu mai auzi scâncetele, ţipetele sau scrâşnetele metalice. Nu reuşise să simtă ultima respiraţie a mamei sale. Vedea doar profilul lui Luke; profilul lui perfect şi bărbia puternică, pe care şi-o imaginase noapte de noapte, în timpul acelor oribile luni de detenţie, când fusese condamnată la moarte şi împlinise optsprezece ani.

Fu readusă la realitate de sunetul metalului rupt. Îi vibra prin timpane şi prin bărbie, prin oase şi prin abdomen. Scrâşni din dinţi. Privi îngrozită şi neputincioasă cum acoperişul se desprinse şi zbură, de parcă ar fi fost doar o cârpă. Se forţă să se întoarcă spre Luke, care închisese ochii şi îi strângea mâna

cu şi mai multă intensitate.

— Te iubesc! zise ea, dar vorbele îi fură înghiţite de ţipetele din jur.

Brusc, cu un trosnet violent, nava căzu pe Pământ şi totul se întunecă.

În depărtare, Glass auzi un geamăt gutural, un sunet plin de o suferinţă cum nu mai întâlnise niciodată. Încercă să deschidă ochii, dar la cel mai mic efort îi vâjâia capul. Renunţă şi se lăsă purtată înapoi în beznă. Trecură câteva momente. Sau câteva ore? Din nou, se împotrivi tăcerii confortabile, luptându-se să se trezească. Pentru o milisecundă plăcut ameţitoare, nu mai ştiu unde era. Reuşi să se concentreze doar pe valul de mirosuri ciudate. Glass nu crezuse că poţi simţi atâtea mirosuri deodată: recunoscu ceva de pe câmpiile solare – locul ei preferat de întâlnire cu Luke –, dar amplificat de o mie de ori. Era dulce, dar nu ca zahărul sau parfumul. Mai profund, mai intens. Fiecare respiraţie îi surescita creierul, care se chinuia să identifice mirosurile amestecate. Ceva picant. Metalic. Apoi un miros cunoscut îi atrase atenţia. Sânge.

Glass deschise ochii. Era într-un spaţiu atât de mare, încât nu vedea pereţii, iar tavanul transparent, plin de stele părea la o depărtare de multe mile. Încet, îşi recăpătă cunoştinţa, iar confuzia făcu loc uimirii. Privea cerul, adevăratul cer, pe Pământ, şi era în viaţă. Însă mirarea ei dură doar câteva clipe, înainte ca un gând să îi sfâşie creierul, iar panica să-i străbată corpul. *Unde e Luke?* Redeveni lucidă şi se ridică, ignorând greaţa şi durerea care încercau să o pună jos din nou.

— Luke! strigă şi privi agitată într-o parte şi în alta, rugându-se să îi vadă silueta familiară, prin grămada de umbre necunoscute.

— Luke!

Corul tot mai puternic de ţipete şi gemete îi înghiţi strigătul. *De ce nu aprinde cineva luminile*, se gândi ameţită, înainte să îşi aducă aminte că era pe Pământ. Stelele ofereau doar un licăr slab, iar lumina lunii era suficientă doar cât să-şi dea seama că siluetele întunecate care se mişcau bezmetic şi gemeau erau companionii ei de pe navă. Probabil era un coşmar. Nu aşa trebuia să arate Pământul. Acela nu era un loc pentru care merita să mori. Îl strigă din nou pe Luke, dar nu primi niciun

răspuns.

Glass fu nevoită să se ridice în picioare, dar îşi simţi corpul ciudat de greu, de parcă greutăţi invizibile îi atârnau de membre. Acolo, simţea altfel gravitaţia, mai intens sau era rănită? Îşi duse mâna la fluierul piciorului şi tresări. Picioarele îi erau ude. Sângera? Se uită în jos, speriată de ce ar putea vedea. Pantalonii îi erau sfâşiaţi şi pielea zgâriată rău, dar nu avea răni vizibile. Puse mâinile pe podea, nu, pe *pământ*, şi trase aer în piept. Stătea în apă, o apă care se întindea în faţa ei până departe, pe o distanţă incredibil de mare, iar în depărtare se zărea o umbră vagă de copaci. Glass clipi, aşteptând ca ochii să se recalibreze şi să vadă ceva care să aibă mai multă logică. Însă imaginea nu se schimbă. *Lac.* Cuvântul îi alunecă lent în minte. Stătea pe marginea, pe *malul* unui lac de pe Pământ; ceva care i se păru la fel de suprarealist ca pustiul care o înconjura din toate părţile. Când se întoarse, fu îngrozită: trupuri rănite peste tot. Oameni care plângeau şi implorau ajutor. Rămăşiţe diforme şi fumegânde ale câtorva nave care aterizaseră la mai puţin de câţiva metri una de alta. Oameni ce alergau spre rămăşiţele care încă ardeau mocnit şi care purtau siluetele altora pe umeri.

Cine o scosese de acolo? Dacă fusese Luke, unde era acum?

Glass se chinui să se ridice, cu picioarele tremurând. Îşi încordă genunchii, să nu-i cedeze, şi întinse braţele, să-şi recapete echilibrul. Stătea în apa rece, iar frigul îi urca prin picioare. Trase aer în piept şi simţi cum capul i se limpezeşte uşor, deşi membrele continuau să-i tremure. Înaintă ezitant câţiva paşi şi dădu cu picioarele de nişte pietre aflate sub apă. Se uită în jos şi inspiră adânc. Lumina lunii era suficientă cât să îşi dea seama că apa era uşor colorată în roz. Oare poluarea şi radiaţiile de la Cataclism schimbaseră culoarea apei? Sau era vreo regiune a Pământului unde apa era roz în mod natural? Niciodată nu acordase prea multă atenţie lecţiilor de geografie a Pământului, lucru pe care începea să îl regrete tot mai mult, cu fiecare clipă. Însă un strigăt disperat venit dinspre o siluetă întinsă pe jos, în apropiere, îi oferi răspunsul dureros: nu era un efect de lungă durată al radiaţiilor, apa era colorată din cauza sângelui.

Se înfioră, apoi se îndreptă spre femeia care strigase. Era căzută pe mal, iar jumătatea de jos a corpului înroşea repede

apa. Glass se aplecă şi o luă de mână.

— Nu-ţi face griji, o să fii bine, îi zise, sperând că exprimase mai multă siguranţă decât simţea.

Ochii femeii erau măriţi de teamă şi durere.

— L-ai văzut pe Thomas? spuse ea, respirând greu.

— Thomas? repetă Glass, scanând mulţimea de trupuri şi rămăşiţele navelor.

Trebuia să îl găsească pe Luke. Singurul lucru mai îngrozitor decât ideea de a fi pe Pământ era gândul că Luke zăcea pe undeva rănit şi singur.

— Fiul meu, Thomas, zise femeia şi o strânse mai tare de mână. Eram pe nave diferite. Vecinul meu…

Se opri, trăgând aer în piept.

— Mi-a promis că va avea grijă de el!

— O să-l găsim, spuse Glass şi gemu când unghiile femeii îi intrară în piele.

Spera ca prima propoziţie pe care o rostise pe Pământ să nu se transforme într-o minciună. Îşi aminti scena haotică de pe navă, din care abia scăpase: puzderia de oameni care alergaseră să umple puntea de lansare, disperaţi să prindă un loc şi să plece de pe Colonia aflată pe moarte. Părinţii înnebuniţi care fuseseră despărţiţi de copiii lor. Copii cu buzele învineţite, şocaţi, ce îşi căutau membrii familiilor, pe care probabil că nu aveau să îi mai vadă vreodată.

Glass reuşi să scape abia când femeia strigă de durere şi îşi lăsă mâna să cadă înapoi în apă.

— O să îl caut, zise Glass, cu o voce tremurată, în timp ce se trăgea înapoi. O să-l găsim!

Vina pe care o simţea crescând în stomac aproape că fu suficientă să o oprească, dar ştia că trebuia să continue să se mişte. Nu putea face nimic ca să aline suferinţa femeii. Ea nu era medic, ca iubita lui Wells, Clarke. Nici măcar nu era sociabilă, ca Wells sau ca Luke, care mereu ştiau să spună ce trebuia. Exista o singură persoană pe planetă pe care avea puterea să o ajute şi trebuia să o găsească înainte să fie prea târziu.

— Îmi pare rău! şopti ea şi se întoarse spre femeia a cărei faţă era contorsionată de durere. O să mă întorc după tine! Trebuie să găsesc pe… cineva.

Femeia încuviinţă din cap, cu mandibula încordată, şi strânse

din ochi, în timp ce lacrimile îi curgeau de sub pleoape. Glass se uită în altă parte şi continuă să înainteze. Îşi îngustă privirea, chinuindu-se să înţeleagă scena din faţa ei. Combinaţia de întuneric, ameţeală, fum şi şocul creat de prezenţa pe Pământ părea să transforme totul în ceaţă. Navele aterizaseră pe malul lacului şi se transformaseră în grămezi de rămăşiţe care ardeau mocnit. În depărtare, abia zărea linia copacilor, dar era prea distrasă să le arunce mai mult de-o privire fugară. La ce bun copacii sau chiar florile, dacă Luke nu era acolo, să le vadă împreună?

Privirea îi fugea de la un supravieţuitor rănit şi ameţit la altul. Un bătrân stătea pe o bucată mare de metal desprinsă din navă, cu capul în mâini. Un băiat cu faţa însângerată era singur, la doar câţiva metri de o grămadă de cabluri din care ieşeau scântei. Indiferent faţă de pericol, se ridică, privind impasibil cerul, de parcă ar fi căutat o cale de întoarcere acasă.

Peste tot în jur zăreai trupurile rănite ale morţilor. Oameni care încă mai aveau pe buze umbra vreunui rămas-bun sfâşietor, oameni care nici nu apucaseră să zărească cerul albastru pentru care sacrificaseră totul. Le-ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas acolo, să îşi dea ultima suflare înconjuraţi de prieteni şi de familii, în loc să fie lăsaţi pe Pământ, singuri.

Încă nesigură pe picioare, Glass se împletici spre cele mai apropiate siluete întinse pe jos, rugându-se din tot sufletul ca niciuna dintre feţele lipsite de viaţă să nu aibă bărbia hotărâtă a lui Luke, nasul lui îngust sau părul lui blond ondulat. Oftă, cu o uşurare dulce-amară, în timp ce se uită la prima persoană. Nu era Luke. Cu groază şi speranţă, în egală măsură, înaintă spre următorul trup. Şi spre următorul. Îşi ţinu respiraţia când rostogoli corpurile pe spate sau când împinse bucăţi metalice grele de peste ele. Cu fiecare străin însângerat, expira uşurată şi îşi permitea să creadă că Luke era în viaţă.

— Eşti bine?

Surprinsă, Glass întoarse capul într-o parte, căutând vocea. Un bărbat cu o tăietură adâncă deasupra ochiului stâng o privea nedumerit.

— Da, sunt bine, zise ea automat.

— Sigur? Şocul poate cauza trupului lucruri nebuneşti.

— Sunt bine. Îl caut…

Vocea i se stinse, incapabilă să pună în cuvinte amestecul de

panică şi speranţă din sufletul ei. Bărbatul aprobă.

— Bun. Eu am verificat deja zona asta, dar dacă găseşti vreun supravieţuitor care mi-a scăpat, doar strigă. Adunăm răniţii acolo.

Arătă cu degetul în beznă. În depărtare, Glass desluşi siluete aplecate deasupra altor siluete întinse pe jos.

— E o femeie acolo, lângă apă. Cred că e rănită.

— Bine, o să mergem după ea.

Bărbatul făcu semn cuiva pe care Glass nu reuşi să îl vadă, apoi o luă la fugă. Simţi ciudata pornire de a striga după el şi să îi spună că era mai bine să îl caute întâi pe Thomas. Era sigură că femeia ar fi preferat să sângereze în apă decât să înfrunte o viaţă pe Pământ fără singura persoană pentru care merita să trăiască. Dar bărbatul dispăruse deja.

Glass trase aer în piept şi se îndemnă să înainteze, însă picioarele ei nu mai păreau conectate la creier. Dacă Luke ar fi fost nevătămat, nu ar fi găsit-o până acum? Faptul că nu îi auzise vocea profundă strigându-i numele prin vacarm însemna că, în cel mai bun caz, zăcea pe undeva, prea rănit ca să se poată mişca. Şi în cel mai rău caz…

Încercă să alunge gândurile sinistre, dar parcă ar fi încercat să scape de o umbră. Nimic nu putea să alunge bezna din mintea sa. Ar fi fost inimaginabil de nemilos să îl piardă pe Luke, la doar câteva ore după ce se regăsiseră. Nu putea să treacă prin asta din nou, nu după ce se întâmplase cu mama ei. Nu. Îşi înghiţi un suspin, se sprijini pe călcâie şi privi în jur. Acum era mai multă lumină. Unii supravieţuitori folosiseră bucăţi arzânde din rămăşiţele navelor şi improvizaseră torţe, dar lumina care clipea nu era prea liniştitoare. Oriunde se uita, Glass vedea trupuri mutilate şi feţe panicate care ieşeau din umbre.

Copacii păreau mai aproape. Zărea scoarţa, crengile răsucite, coroana de frunze. După ce toată viaţa privise un singur copac, era uimitor să vadă atât de mulţi laolaltă, de parcă ai fi cotit şi ai fi dat nas în nas cu o duzină de clone ale celui mai bun prieten al tău. Se întoarse să se uite la un copac anume şi tresări. Un băiat cu păr buclat era prăbuşit lângă el. Un băiat în uniformă de gardian.

— Luke! strigă ea şi o zbughi spre el.

În timp ce se apropia, văzu că avea ochii închişi. Era inconştient sau…

— *Luke!* strigă din nou, înainte să prindă gândul viaţă.

Glass îşi simţi ambele picioare moi şi electrizate, ca un cadavru reanimat. Încercă să se grăbească, dar pământul părea să o tragă în jos. Chiar şi de la distanţă, îşi dădu seama: era Luke. Avea ochii închişi, corpul îi era moale, dar respira. *Era în viaţă.* Căzu în genunchi şi se abţinu să se arunce peste el. Nu voia să îl mai rănească în vreun fel.

— Luke, şopti ea, mă auzi?

Era palid, iar deasupra ochilor avea o rană adâncă, din care i se prelingea sânge pe nas. Glass îşi trase mâneca peste mână şi apăsă rana. Luke gemu uşor, dar nu se mişcă. Apăsă un pic mai tare, sperând să oprească sângerarea, şi se uită în jos, să-i treacă în revistă restul corpului. Încheietura stângă era vânătă şi umflată, dar în afară de asta părea în regulă. Lacrimi de uşurare şi recunoştinţă îi ţâşniră din ochi şi le lăsă să îi curgă pe obraji. După câteva minute, îşi trase mâneca şi examină din nou rana. Părea că sângerarea se oprise. Îi puse o mână pe piept.

— Luke, zise ea blând.

Îşi trecu degetele uşor peste clavicula lui.

— Luke! Sunt eu. Trezeşte-te!

Luke se mişcă la auzul vocii, iar Glass lăsă să îi scape un sunet care era şi râs, şi suspin. El gemu, pleoapele îi fluturară, apoi se închiseră la loc.

— Luke, trezeşte-te! repetă ea, apoi îşi duse gura la urechea lui, cum obişnuia să facă dimineaţa, când el risca să nu ajungă la timp la lucru. O să întârzii, zise ea şi zâmbi.

Ochii lui se deschiseră din nou, încet, şi o fixară. Încercă să vorbească, dar nu ieşi niciun sunet. În schimb, îi zâmbi.

— Hei! zise Glass, simţind cum teama şi suferinţa dispar pentru o clipă. E în regulă. Eşti bine. Suntem aici, Luke. Am reuşit! Bine ai venit pe Pământ!

2. WELLS

— Pari obosit, zise Sasha, înclinând capul, astfel încât părul ei lung i se răsfiră pe umăr. De ce nu te culci?

— Prefer să stau aici, cu tine.

Wells îşi reprimă un căscat, transformându-l în zâmbet. De câte ori se uita la Sasha, observa ceva ce îl făcea să zâmbească. Felul în care ochii ei verzi luceau în lumina focului. Felul în care bruma de pistrui de pe pomeţii săi înalţi îi păreau la fel de fascinanţi precum i se păreau ei constelaţiile noaptea. Le privea chiar în clipa aceea, cu bărbia ridicată.

— Nu pot să cred că tu *ai trăit* acolo, sus, zise ea încet, înainte să coboare privirea spre ochii lui. Nu ţi-e dor? Să fii înconjurat de stele?

— E mai frumos aici, jos.

Ridică mâna, îi puse un deget pe obraz, apoi îl trecu blând de la un pistrui la altul.

— Aş putea să îţi privesc chipul toată noaptea. Nu puteam să fac asta cu Big Dipper.

— Aş fi surprinsă dacă vei rezista încă cinci minute. Abia îţi mai ţii ochii deschişi.

— A fost o zi lungă.

Sasha ridică o sprânceană, iar Wells zâmbi. Amândoi ştiau că era puţin spus. În ultimele ore, Wells fusese dat afară din tabără, pentru că o ajutase pe Sasha – fosta prizonieră a celor o sută – să fugă. Asta fusese înainte să dea peste Clarke şi Bellamy, care tocmai o salvaseră pe Octavia, sora lui Bellamy, dovedind astfel că oamenii Sashei, pământenii, nu erau duşmanii care păreau. Chiar şi numai asta ar fi fost dificil de explicat celor din tabără, mulţi simţindu-se încă nesiguri în preajma Sashei. Însă acela era doar începutul. În aceeaşi seară, Bellamy şi Wells făcuseră o descoperire şocantă. Deşi Wells, fiul cancelarului, crescuse ca un privilegiat pe Phoenix, în timp ce Bellamy, un orfan, abia îşi dusese zilele pe Walden, de fapt, erau pe jumătate fraţi.

Era prea mult. Şi, cu toate că Wells era destul de fericit, şocul şi confuzia îl împiedicau să asimileze complet vestea. Asta, plus faptul că nu mai dormise ca lumea o noapte întreagă, de-o veşnicie. În ultimele săptămâni, devenise adevăratul lider al

taberei. Nu era o poziţie pe care şi-o dorise, dar pregătirea lui de ofiţer, combinată cu fascinaţia de-o viaţă pentru Pământ îi confereau anumite calităţi pentru asta. Totuşi, în timp ce se bucura că putea să ajute şi era recunoscător pentru încrederea acordată de grup, poziţia venea cu o responsabilitate enormă.

— Poate că o să mă odihnesc un minut, zise el şi îşi lăsă coatele pe pământ, apoi se întinse, cu capul în poala Sashei.

Deşi cei doi stăteau separaţi de grupul adunat în jurul focului, trosnetul flăcărilor nu acoperea complet sunetul discuţiilor tipice de seară. Era doar o chestiune de timp, până când vreunul avea să apară să se plângă că altul i-a luat patul sau să îl cheme pe Wells să rezolve o dispută legată de cine era de serviciu la aducerea apei, sau să întrebe cum să folosească resturile de la vânatul din ziua respectivă.

Wells oftă când Sasha îşi trecu degetele prin părul lui şi, pentru o clipă, uită de tot, cu excepţia căldurii pielii ei. Uită de săptămâna teribilă care tocmai se încheia, de violenţa la care asistaseră. Uită de trupul lui Priya. Uită că tatăl lui fusese împuşcat sub ochii săi, în timpul unei încăierări cu Bellamy, care fusese disperat să urce pe navă cu sora lui. Uită de focul care nimicise prima lor tabără şi o omorâse pe Thalia, prietena lui Clarke; o tragedie care distrusese şi ce mai rămăsese din povestea sa cu Clarke.

Poate că el şi Sasha puteau petrece toată noaptea afară, în luminiş. Era singurul fel în care aveau parte de vreo intimitate. Zâmbi la ideea aceea şi simţi cum se cufundă mai adânc în somn.

— Ce dracu’?

Mâna Sashei se opri deodată, iar în voce simţi o notă de nelinişte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Wells şi deschise ochii. E totul în regulă?

Se ridică în fund şi îşi trecu repede privirea prin luminiş. Cei mai mulţi dintre cei o sută erau încă adunaţi în grupuri în jurul focului, vorbind încet. Apoi privirea lui căzu pe Clarke şi, cu toate că era ghemuită lângă Bellamy, îşi dădu seama că era atentă la altceva. Deşi sentimentele lui foarte puternice pentru ea se transformaseră în ceva comparabil cu prietenia, încă reuşea să o citească, de parcă era o tabletă. Îi cunoştea fiecare expresie: felul în care îşi ţuguia buzele de concentrare, când

studia o procedură medicală sau felul în care ochii practic îi sclipeau, când vorbea despre vreuna dintre pasiunile ei ciudate, cum ar fi clasificarea biologică sau fizica teoretică. În clipa aceea, sprâncenele i se împreunaseră de îngrijorare, iar capul îi era lăsat pe spate şi calcula ceva, cu privirea ridicată spre cer. Şi capul lui Bellamy era lăsat pe spate şi se uita în sus, cu faţa împietrită. Se întoarse şi îi şopti ceva la ureche lui Clarke, un gest intim, care altădată i-ar fi făcut stomacul să se strângă lui Wells, dar acum îl umplu doar de teamă.

Wells privi în sus, dar nu văzu nimic neobişnuit. Doar stele. Sasha încă privea cerul.

— Ce e? întrebă Wells şi îşi puse mâna pe spatele ei.

— Uite!

Vocea Sashei se încordă, când arătă drept în sus, în noapte, mult deasupra barăcii-infirmeriei şi a copacilor care înconjurau luminişul. Ea cunoştea cerul de acolo la fel de bine cum el cunoştea stelele de aproape. Născută pe Pământ, privise în sus toată viaţa, în timp ce el privise în jos. Wells îi urmă degetul şi văzu: o lumină care se mişca repede, coborând spre Pământ. Spre ei. Chiar în spatele său mai era una, apoi încă două. Împreună, arătau ca o ploaie de meteori, deasupra unui grup paşnic adunat în jurul unui foc de tabără.

Wells trase adânc aer în piept, iar corpul i se încordă.

— Nave, zise el încet. Vin jos! Toate!

Simţi corpul Sashei cum se încordează lângă al său. Îşi puse braţul în jurul umerilor ei, o trase aproape şi, timp de un minut, priviră în linişte navele care coborau, respirând la unison.

— Crezi… crezi că tatăl tău e în vreuna dintre ele? întrebă Sasha, evident, încercând să pară mai plină de speranţă decât era.

Deşi pământenii căzuseră de acord să împartă planeta cu o sută de delincvenţi minori în exil, Wells ştia că înfruntarea întregii populaţii de pe Colonie era cu totul altă poveste.

Rămase tăcut, în timp ce speranţa şi teama se luptau pentru supremaţie, în creierul lui deja surmenat. Exista şansa ca rana tatălui său să nu fi fost atât de serioasă cum păruse, să se fi vindecat complet şi să fie în drum spre Pământ. Dar exista şi varianta ca el să se lupte pentru viaţă în centrul medical sau, mai rău, deja să plutească inert şi tăcut printre stele. Ce va face dacă tatăl lui nu va debarca de pe vreuna dintre nave? Cum va

putea merge mai departe, ştiind că niciodată nu va primi iertarea cancelarului pentru oribilele infracţiuni comise pe Colonie?

Wells se răsuci îşi mută privirea spre foc. Clarke se întorsese spre el, iar privirile lor se întâlniră, lucru care îl umplu de un val de recunoştinţă. Nu era nevoie să-şi spună niciun cuvânt. Ea îi înţelegea amestecul de uşurare şi teamă. Ştia cât de mult riscase să câştige sau să piardă, când se deschiseseră uşile.

— Va fi mândru de tine, zise Sasha şi îl strânse de mână.

În ciuda neliniştii, Wells simţi cum faţa i se destinde într-un zâmbet. Sasha înţelesese şi ea. Deşi nu îl întâlnise pe cancelar, deşi nu fusese martoră a relaţiei lor complicate, ştia cum era să creşti cu un părinte responsabil de binele unei comunităţi. Iar în cazul lui Wells, responsabil de toţi supravieţuitorii rasei umane. Tatăl Sashei era liderul pământenilor, la fel cum tatăl lui Wells fusese cel al coloniştilor. Ea ştia ce înseamnă să porţi povara unei astfel de datorii. Sasha înţelegea că a fi lider însemna atât onoare, cât şi sacrificiu.

Wells se uită în jurul focului, la feţele slabe, extenuate ale celor aproape o sută de adolescenţi care supravieţuiseră primelor săptămâni traumatizante pe Pământ. În mod normal, imaginea l-ar fi umplut de îngrijorare, gândindu-se la alimente şi la alte provizii care scădeau rapid, dar de data aceea simţi doar uşurare. Uşurare şi mândrie. Reuşiseră. În ciuda greutăţilor, *supravieţuiseră*, iar acum ajutorul era pe drum. Chiar dacă tatăl lui nu era pe vreuna dintre nave, vor fi cantităţi uriaşe de raţii, unelte, medicamente, tot ce aveau nevoie ca să se descurce în iarna care venea, dar şi după aceea. Abia aştepta să observe expresiile de pe feţele nou-veniţilor, când vor vedea câte reuşiseră cei o sută. Categoric, făcuseră unele greşeli şi suferiseră pierderi teribile – Asher şi Priya, aproape că şi Octavia –, dar avuseseră şi reuşite.

Wells întoarse capul şi o văzu pe Sasha privindu-l îngrijorată. Zâmbi şi, înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze, îşi băgă degetele în părul său lucios şi îşi lipi buzele de ale ei. Ea păru surprinsă la început, dar în scurt timp se relaxă şi îi răspunse la sărut. Pentru o clipă, îşi sprijini fruntea de a ei – adunându-şi gândurile –, apoi se ridică. Era timpul să le spună celorlalţi.

Aruncă o privire scurtă spre Clarke, cerându-i tăcut consimţământul. Ea îşi strânse buzele şi se întoarse scurt spre

Bellamy, înainte să întâlnească privirea lui Wells şi să aprobe din cap.

Wells îşi drese vocea, lucru care atrase atenţia câtorva, dar nu a multora.

— Mă aude cineva? întrebă el şi ridică vocea, să se facă auzit peste murmure şi peste trosnetele flăcărilor.

La câţiva metri distanţă, Graham rânji spre unul dintre prietenii lui arcadieni. Când aterizaseră pe Pământ, el fusese cel care încercase să-i convingă pe ceilalţi că fiul cancelarului fusese trimis acolo ca spion. Şi, cu toate că cei mai mulţi îi rămăseseră fideli lui Wells, Graham nu îşi pierduse toată puterea. Încă exista o parte importantă din tabără care se temea de el, mai mult decât se încredea în Wells.

Lila, o waldenită drăguţă, care se linguşea pe lângă Graham, îi şopti ceva, apoi chicoti tare, când el îi răspunse tot şoptit.

— Vreţi să tăceţi? izbucni Octavia şi le aruncă o privire încruntată. Wells încearcă să vorbească.

Lila se uită urât la Octavia şi mormăi ceva în barbă, dar Graham nu păru foarte amuzat. Poate pentru că Octavia petrecuse mai puţin timp decât ceilalţi în tabără, dar era una dintre cei care nu păreau intimidaţi de Graham şi era dispusă să îl înfrunte.

— Ce se întâmplă, Wells? întrebă Eric.

Arcadianul înalt, cu faţă serioasă, îl ţinea de mână pe iubitul lui, Felix, care îşi revenise recent dintr-o boală misterioasă. Deşi rezervat din fire, uşurarea lui Eric învinsese temporar reţinerea lui. Wells nu îl văzuse să dea drumul mâinii lui Felix toată ziua.

Zâmbi. În scurt timp, nu vor trebui să îşi facă griji în legătură cu bolile ciudate. Erau medici adevăraţi pe navele acelea. Medici cu mai multe medicamente decât fuseseră pe Pământ de secole.

— Am reuşit, zise Wells, incapabil să-şi ascundă entuziasmul. Am rezistat suficient de mult, încât să dovedim că Pământul e locuibil, iar ceilalţi sunt în drum spre noi.

Arătă spre cer, cu un zâmbet. Duzini de capete se înălţară, cu flăcările licărind pe chipurile lor. Un cor de ovaţii şi strigăte – şi câteva înjurături – răsunară în luminiş, când toţi săriră în picioare. Navele erau destul de jos acum, coborau rapid şi prindeau viteză, pe măsură ce se apropiau.

— Vine mama! zise o tânără pe nume Molly, legănându-se

dintr-o parte în alta. Mi-a promis că va urca prima pe navă.

Două fete de pe Walden se strânseră una în alta şi începură să chiţăie, în timp ce Antonio, un waldenit bucuros de obicei, care fusese tăcut în ultimele zile, începu să mormăie ca pentru el:

— Am reuşit… am reuşit…

— Amintiţi-vă ce v-a spus tatăl meu, zise Wells, strigând peste vacarm. Despre infracţiunile noastre, care vor fi iertate. Din acest moment, suntem din nou cetăţeni obişnuiţi.

Se opri, apoi zâmbi:

— De fapt, nu este complet adevărat. Nu suntem cetăţeni obişnuiţi, suntem eroi!

Se auziră câteva aplauze, dar fură repede acoperite de un scrâşnet ascuţit, care umplu brusc aerul. Părea să vină chiar din cer şi crescu în volum, devenind asurzitor, obligându-i pe toţi să-şi acopere urechile.

— Sunt pe cale să aterizeze! strigă Felix.

— Unde? întrebă o fată.

Era imposibil de spus, dar era evident că navele veneau rapid, fără ca apropierea lor să poată fi controlată. Wells privi şocat, neputincios cum prima navă trecu exact peste ei, la doar câţiva kilometri deasupra, atât de jos, încât o ploaie de resturi arzânde pârli vârfurile celor mai înalţi copaci.

Wells înjură în barbă. Dacă pomii luau foc, nu mai conta cine era pe navele acelea; aveau să fie morţi cu toţii, până dimineaţă.

— Super! zise Bellamy suficient de tare, încât să fie auzit peste vacarm. Noi ne riscăm vieţile să dovedim că Pământul e sigur, şi ei vin să-i dea foc.

Vocea lui avea obişnuitul ton nepăsător, zeflemitor, dar Wells îşi dădu seama că Bellamy era speriat. Spre deosebire de ceilalţi, el urcase cu forţa pe navă şi îl împuşcase pe cancelar. Nu se ştia dacă Bellamy va fi iertat sau dacă gardienii aveau ordin să îl împuşte imediat.

În timp ce nava trecea pe lângă luminiş, Wells zări ce scria pe o parte a ei – Trillion Galactic, firma care făcuse navele, cu mulţi ani în urmă. Stomacul lui se răsuci, când îşi dădu seama că nava zbura pe-o parte, la un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de sol. Cum o fi fost pentru cei dinăuntru? Trecu peste luminiş, dispăru dincolo de vârfurile copacilor înalţi şi îşi continuă

coborârea, în afara razei lor vizuale.

Wells îşi ţinu respiraţia, aşteptând. După un moment chinuitor, zări o sclipire de lumină şi se auzi o explozie, de dincolo de copaci. Era la cel puţin câţiva kilometri de tabăra lor, dar părea la fel de strălucitoare ca o explozie solară. O milisecundă mai târziu, veni şi sunetul întârziat al prăbuşirii, un tunet care acoperi orice alt zgomot. Înainte ca vreunul dintre ei să poată procesa ceea ce tocmai văzuseră, a doua navă trecu direct pe deasupra lor şi ateriză în acelaşi mod catastrofal, cu şi mai mult zgomot. O a treia navă urmă.

Fiecare prăbuşire zdruncină pământul, trimiţându-i lui Wells vibraţii violente prin picioare şi în stomac. Asta se întâmplase când se prăbuşise nava lor? Aterizarea fusese şi ea groaznică, câţiva oameni chiar muriseră. Zgomotele îngrozitoare încetară deodată. În timp ce Pământul redevenea tăcut, flăcările se înălţau spre cer, colorând întunericul, iar fumul începea să se unduiască. Wells se întoarse dinspre copaci, spre ceilalţi. Feţele lor, luminate de portocaliul de deasupra, exprimau aceeaşi întrebare care se învârtea în mintea sa: *O fi supravieţuit cineva?*

— Trebuie să mergem la ei, zise Eric hotărât, ridicând vocea, să se facă auzit peste corul de murmure agitate.

— Cum o să-i găsim? întrebă Molly, tremurând.

Wells ştia că ea ura să umble prin pădure, mai ales noaptea.

— Posibil să fi aterizat în apropiere de lac, zise Wells, frecându-şi degetele de tâmple, în cercuri. Dar pot fi mult mai departe.

Dacă o fi supravieţuit cineva, se gândi. Nu era nevoie să o spună cu voce tare. Toţi se gândeau la acelaşi lucru. Wells se întoarse din nou în direcţia unde se prăbuşiseră. Flăcările care se înălţau peste copaci se estompau şi se retrăgeau.

— Mai bine ne-am mişca! Odată focul stins, nu o să mai avem cum să-i găsim în beznă.

— Wells, murmură Sasha şi îi puse o mână pe umăr, poate că ar trebui să aştepţi până dimineaţă. E periculos!

Wells ezită. Sasha avea dreptate în privinţa pericolului. Exista o facţiune violentă a pământenilor, care se răzvrătiseră împotriva tatălui ei, iar acum rătăceau prin pădurile dintre Mount Weather şi tabăra celor o sută. Ei erau cei care o răpiseră pe Octavia şi care îi uciseseră pe Asher şi pe Priya. Dar nu suporta gândul că existau colonişti răniţi şi speriaţi care

aşteptau ajutorul lor.

— Nu o să mergem toţi, se adresă Wells grupului. Am nevoie doar de câţiva voluntari, care să ia proviziile de urgenţă şi să-i conducă pe ceilalţi înapoi în tabără.

Se uită în jur, prin luminişul pe care se străduiseră atât de mult să îl transforme într-un cămin, şi simţi un val de mândrie. Octavia înaintă câţiva paşi spre el, astfel că stătea în mijlocul cercului. Avea doar paisprezece ani, dar, spre deosebire de alţi membri mai tineri ai grupului, nu se temea să vorbească.

— Eu propun să-i lăsăm să găsească singuri drumul, zise ea, ridicând bărbia sfidător. Sau, şi mai bine, pot sta acolo unde sunt. Ei ne-au condamnat la moarte, când ne-au trimis aici. De ce să ne riscăm vieţile ca să îi salvăm?

Un murmur de aprobare se auzi prin mulţime. Octavia aruncă o privire scurtă spre fratele ei, poate în căutarea susţinerii, dar când Wells se uită la Bellamy, văzu că expresia lui era ciudat de impenetrabilă.

— Glumeşti? întrebă Felix, privind-o pe Octavia cu stupoare.

Vocea îi era încă slăbită, după boală, dar îngrijorarea era evidentă.

— Dacă există şi cea mai mică şansă ca părinţii mei să fie acolo, trebuie să încerc să-i găsesc. În noaptea asta!

Se apropie de Eric, care îi puse un braţ în jurul umerilor şi îl strânse.

— Iar eu merg cu el, zise Eric.

Wells scană grupul, după Clarke şi Bellamy. Îi întâlniră privirea, apoi Clarke îl luă de mână pe Bellamy şi se îndreptară grăbiţi spre marginea exterioară a cercului, unde stătea Wells.

— Ar trebui să merg şi eu, spuse Clarke încet. Probabil că există răniţi care au nevoie de ajutorul meu.

Wells se uită la Bellamy, aşteptând să obiecteze în privinţa riscului. Dar era încordat şi tăcut, privind în beznă, dincolo de el. Poate ştia că era inutil să te pui cu Clarke, atunci când îşi băga ceva în cap.

— Bine, zise Wells. Să ne pregătim. Unii dintre voi trebuie să rămână aici, să aranjeze tabăra pentru nou-veniţi.

Clarke alergă la baraca-infirmerie, după provizii medicale, în timp ce Wells alese oameni care să ducă apă şi pături.

— Eric, găseşte ceva de mâncare, orice!

În timp ce echipa lui se pregătea, Wells se întoarse la Sasha,

care încă stătea lângă el, cu buzele strânse de concentrare.

— Ar trebui să luăm ceva care poate fi folosit drept targă, zise ea şi aruncă o privire prin luminiş. E posibil să fie oameni care nu pot merge.

Porni spre cortul cu provizii, fără să aştepte răspunsul lui Wells. El o luă la fugă după ea.

— Bună idee, spuse, potrivindu-şi paşii cu ritmul ei rapid. Dar nu cred că e o idee bună ca tu să vii cu noi.

Sasha se opri brusc.

— Ce vrei să spui? Nimeni nu cunoaşte locul mai bine ca mine. Dacă e cineva care vă poate duce acolo şi înapoi în siguranţă, aceea sunt eu.

Wells oftă. Avea dreptate, desigur, dar gândul că Sasha ar da ochii cu sute de colonişti – şi, foarte probabil, mulţi gardieni înarmaţi, care habar n-aveau că existau pământeni – îl făcea să simtă un fior de groază. Îşi aminti şocul şi nedumerirea care îl năpădiseră când o văzuse prima dată – parcă tot ce ştiuse despre univers fusese dat peste cap. Categoric, nu avusese încredere în ea la început, iar grupului îi luase şi mai mult până să creadă că spunea adevărul, şi anume că aparţinea unei comunităţi paşnice care locuia pe Pământ.

Wells se foia de pe un picior pe altul, privind ochii migdalaţi ai Sashei, care deja erau plini de sfidare. Era frumoasă şi nicidecum fragilă. Dovedise cât de bine putea să aibă grijă de ea şi nu avea nevoie de el să o protejeze. Însă toată puterea şi inteligenţa din lume nu vor putea opri glonţul unui gardian panicat.

— Pur şi simplu, nu vreau să fii rănită, zise el şi o apucă de mână. Ei cred că planeta e pustie. Acum nu e momentul potrivit să afle despre pământeni. Nu când sunt dezorientaţi şi speriaţi. Gardienii ar putea face o prostie.

— Dar eu o să-i *ajut*, zise Sasha, cu un amestec de răbdare şi nedumerire în voce. O să fie clar că nu sunt un duşman!

Wells tăcu, gândindu-se la toate patrulările pe care le executase în timpul pregătirii sale ca ofiţer. La oamenii care fuseseră arestaţi pentru infracţiuni minore, precum stingerea cu cinci minute mai târziu sau pătrunderea accidentală într-o zonă restricţionată. Ştia că ordinea strictă fusese absolut necesară pe navă, iar gardienilor le va fi greu să renunţe la obiceiul ca mai întâi să tragă, şi abia apoi să pună întrebări.

— Ceea ce trebuie să înţelegi despre oamenii mei…

Ea îl întrerupse, îi puse mâinile pe umeri, se ridică pe vârfuri şi îi închise gura cu un sărut.

— Oamenii tăi sunt oamenii mei acum.

— Sper că exact aşa vor cita în cărţile de istorie, zise el zâmbind.

— Credeam că *tu* vrei să scrii cartea asta, spuse ea, pe un ton care presupuse că era echivalentul pământean al superiorităţii. *O relatare la prima mână a întoarcerii omului pe Pământ.* Sună foarte bine, doar că, ştiţi, unii nici nu au plecat.

— Ai grijă sau o să-mi arog unele libertăţi artistice, dacă tot o descrii aşa.

— Ce? O să scrii că eram oribil de urâtă? De parcă îmi pasă!

Wells îi aranjă după ureche o şuviţă de păr.

— O să scriu că erai atât de frumoasă, încât m-ai determinat să fac nişte lucruri ridicole, nesăbuite.

Sasha zâmbi şi, pentru o clipă, toate gândurile dispărură din mintea lui Wells, cu excepţia ideii că îşi dorea foarte mult să o sărute din nou. Apoi visarea le fu întreruptă de voci care strigau din beznă.

— Wells? Suntem gata!

Mirosul amărui de fum de la locul prăbuşirii începea să pătrundă printre copaci şi să le umple nările.

— Bine, îi zise Sashei ferm. Să mergem!

3. CLARKE

Clarke se holba la nava prăbuşită, chinuindu-se să vadă prin beznă şi aşteptând inevitabilul moment când pregătirea ei medicală va ieşi la suprafaţă şi instinctele îi vor anestezia panica. Dar, în timp ce se plimba pe marginea întinderii de grohotiş şi înţelegea ce se întâmplase, simţi doar groază. Era mult mai rău decât atunci când aterizaseră ei. Din ce vedea, trei nave se izbiseră de pământ la doar câţiva metri depărtare. Era uimitor că nu căzuseră una peste alta. Carcasele metalice ieşeau din pământ la marginea apei, înălţându-se mult deasupra suprafeţei lacului. Trupuri nemişcate erau risipite peste tot. Focurile se stinseseră, dar duhoarea de metal ars încă plutea în aer.

Mai îngrijorător decât priveliştea trupurilor era numărul tot mai mare al răniţilor. După estimarea rapidă a lui Clarke, erau cam trei sute cincizeci de supravieţuitori, cu răni diverse.

— Sfinte…

Vocea lui Wells se stinse lângă ea. Dar în câteva clipe expresia lui deveni hotărâtă.

— Bun, zise el şi trase aer în piept. De unde începem?

Creierul lui Clarke îşi reveni şi un calm familiar o cuprinse, în timp ce-i tria în gând pe oamenii din raza ei vizuală, sortându-i pe cei cu membre mutilate de cei care stăteau în fund, începând cu copiii, apoi cu adulţii.

Vor reuşi. Ea va reuşi. Fiecare navă trebuia să fie plină cu provizii medicale. Avea mult mai mult de muncit acum şi învăţase o grămadă de lucruri în ultimele săptămâni. În plus, trebuia să fie cel puţin un medic adevărat printre pasageri sau chiar doi. Spera doar să fi supravieţuit. Scânci, când un val de durere îi trecu prin piept. Avea nevoie de părinţii ei mai mult ca niciodată, dar nu era mai aproape de găsirea lor decât fusese când părăsise tabăra, cu două zile în urmă.

— Începeţi prin a-i separa în grupuri, îi zise lui Wells, Sashei şi celorlalţi membri ai echipajului de salvare. Lăsaţi-i pe cei grav răniţi acolo unde sunt şi conduceţi-i spre luminiş pe cei care pot merge.

— Dar cei care nu sunt nici una, nici alta? întrebă Eric. Să-i lăsăm acolo, să se odihnească sau să îi luăm?

— Toţi trebuie luaţi, cât se poate de repede, spuse Wells, înaintea lui Clarke. Navele pot exploda în orice clipă. O să ne împărţim în două echipe. Una începe din stânga, una din dreapta.

Clarke aprobă, împărţi bandaje şi alte obiecte sanitare, apoi se îndreptă spre centrul zonei. Păşi peste grămezi de metal distorsionat şi cioburi de fibră de sticlă, apoi îngenunche lângă un băieţel a cărui piele închisă la culoare era acoperită cu cenuşă. Stătea cu genunchii strânşi la piept şi privea drept în faţă, cu ochii mari, scâncind.

— Hei! zise Clarke şi îi puse o mână pe umăr. Eu sunt Clarke, pe tine cum te cheamă?

Nu răspunse. Nu dădea niciun semn că ar fi auzit-o sau că i-ar fi simţit atingerea.

— Ştiu că eşti speriat. Dar totul o să fie bine. O să îţi placă aici, îţi promit!

Se ridică şi îi făcu semn lui Eric, care veni alergând.

— E bine, dar e în stare de şoc. Poţi să găseşti pe cineva care să aibă grijă de el?

Eric aprobă, îl luă pe băieţel în braţe şi plecă repede. Spre stânga, Clarke îl văzu pe Wells cum o încuraja pe o femeie de vârstă mijlocie. O ajută să se ridice în picioare şi o conduse spre Sasha, care se pregătea să ducă în tabără primul grup de supravieţuitori. Un fior de gheaţă îi străbătu spatele, în clipa în care văzu un tânăr în uniformă de gardian în mijlocul lor. Bellamy promisese să stea deoparte, deocamdată, dar nu avea să dureze mult până să intre în vreun conflict. Dacă i se întâmpla ceva, cât era plecată?

— Clarke!

Se întoarse şi îl văzu pe Felix că îi face semn.

— Avem nevoie de ajutorul tău aici.

Se grăbi spre el şi îl găsi îngenuncheat lângă o tânără cu păr blond lung şi ondulat. Felix încercase să îi bandajeze braţul, dar sângele udase deja materialul.

— Nu se opreşte, şopti el, palid. Trebuie să faci ceva!

— Mă ocup eu. Tu continuă.

Desfăcu bandajul şi evaluă rana.

— O să mor? şopti răguşit tânăra.

Clarke scutură din cap şi zâmbi.

— Nu! Nici vorbă să permit aşa ceva. Nu înainte să explorezi

Pământul!

Umblă în trusa ei şi scoase antisepticul, rugându-se să găsească mai mult la locul prăbuşirii. Aproape că nu mai aveau.

— Ghici ce am văzut zilele trecute, zise ea, încercând să-i distragă atenţia, în timp ce se pregătea să-i coasă tăietura adâncă de pe braţ. Un iepure adevărat!

— Serios?

Fata întoarse capul într-o parte, de parcă se aştepta să vadă unul sărind din spatele unei grămezi de resturi de navă. Zece minute mai târziu, era condusă de acolo de Wells, lăsând-o pe Clarke să se ocupe de cei grav răniţi. Era tulburător să vadă atâţia oameni suferind, dar concentrarea de care era nevoie îi oferea o binevenită distragere de la gândurile ei. Clarke petrecuse ultimele câteva zile ca printr-o ceaţă, fiecare întâmplare sau descoperire dovedindu-se mai derutantă decât cea dinainte. Se întorsese împreună cu Bellamy, care găsise cumva o cale să o ierte pentru ce îi făcuse lui Lilly. Apoi o salvaseră pe Octavia de facţiunea pământenilor Sashei, care la rândul ei o salvase pe Octavia de partea violentă a grupului.

Dar ce o ameţise cel mai mult pe Clarke fusese că părinţii ei trăiau. Şi încă pe Pământ. Avea impresia că visa şi că bucuria şi uşurarea care îi săltau în piept se vor transforma brusc şi din nou în suferinţă. Însă părinţii pe care îi jelise timp de un an nu fuseseră executaţi şi trimişi să plutească în spaţiu. Cumva, ajunseseră pe Pământ şi chiar trăiseră cu familia Sashei, înainte să plece pe cont propriu. Acum trebuia doar să dea de ei, lucru care părea imposibil, în mii de feluri. Să stea cu braţele încrucişate şi să nu facă nimic nu era o opţiune. Îndată ce va face tot ce e posibil pentru supravieţuitori, îşi va plănui plecarea.

— Ăsta nu respiră, spuse Eric, cu o grimasă, când Clarke se apropie.

Se ghemui şi duse mâna la gâtul bărbatului. Pielea era caldă încă, dar nu simţea nici cea mai mică urmă de puls. Clarke îşi strânse buzele, apoi coborî urechea pe pieptul bărbatului, rugându-se să audă o bătaie de inimă. Dar degeaba.

— Nu putem face nimic pentru el, zise ea, încercând să evite privirea lui Eric.

Nu voia să vadă oroarea de pe faţa lui. Şi nu voia ca el să vadă neajutorarea de pe chipul ei. Se uită din nou în jos, la

bărbat, observându-i pentru prima dată trăsăturile. Tresări, de parcă o mână invizibilă o lovise în stern şi îşi încolăcise degetele în jurul inimii sale. Era bătrânul ei profesor de biologie, domnul Peters, cel care îi oferise accesul în arhiva interzisă a navei, când avea doar zece ani, ca să vadă pozele cu elefanţi.

— Eşti bine? întrebă Eric.

Clarke aprobă, încercând să alunge lacrimile care ameninţau să-i înceţoşeze privirea. Oare domnul Peters rezistase suficient, încât să arunce o privire pe cerul nopţii? Reuşise să vadă luna reflectată pe apă sau să simtă mirosul copacilor dus de vânt? Sau murise fără ca măcar să zărească planeta la care visase toată viaţa, de departe?

— O să lăsăm trupurile aici, deocamdată, zise ea şi se întoarse. E mai important să ne ocupăm de răniţi.

Îl părăsi pe Eric şi păşi cu grijă peste o grămadă de metale contorsionate şi înroşite de foc, îndreptându-se spre un bărbat întins pe-o parte. Era îmbrăcat cu o haină care fusese albă cândva, dar care acum era acoperită cu praf, funingine… şi o pată tot mai mare de sânge. Avea ochii închişi, iar gura strâmbă, parcă sfidând durerea. Clarke lăsă să-i scape un sunet de surprindere, când văzu silueta înaltă şi subţire şi părul gri, lung până la umeri. Era dr. Lahiri, fostul său mentor şi unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui ei. Ultima dată când îl văzuse, fusese când o vizitase în celula sa, iar ea îl acuzase că îi trădase părinţii. Drept răspuns, el o numise trădătoare şi, înainte să se gândească mai bine, îl plesnise peste faţă. Furia care o mistuise în ziua aceea îi părea ciudat de departe acum. Deşi părinţii ei fuseseră categoric trădaţi, trăiau. Iar Clarke ştia că unii erau mult mai răspunzători decât dr. Lahiri. De exemplu, vicecancelarul Rhodes, cel care le ordonase părinţilor să facă acele monstruoase experimente, în primul rând.

Clarke se aplecă şi îşi puse mâna aproape de cotul lui.

— Dr. Lahiri, zise ea, pe un ton ce spera să fie încrezător şi însufleţitor. Mă auziţi? Sunt Clarke.

Deschise ochii şi o privi un moment lung, ca şi cum nu îşi dădea seama dacă era reală sau o halucinaţie. Când, în sfârşit, vorbi, avea fălcile încleştate, de parcă orice mişcare l-ar fi împins peste limita suportabilă a durerii.

— Clarke… trăieşti!

— Da, în ciuda străduinţelor dumitale, spuse ea zâmbind,

astfel încât să ştie că glumea, oarecum. Lăsaţi-mă să aflu ce se întâmplă aici, da?

El aprobă încet, apoi închise ochii şi gemu. Clarke îi descheie haina blând, îi palpă abdomenul, coastele şi pieptul. Se strâmbă, când îi atinse clavicula. Îi deschise uşor ochii şi îi verifică pupilele, apoi îşi trecu mâinile peste scalp, să vadă dacă nu i-a scăpat vreo contuzie.

— Cred că problema e doar la umăr şi claviculă, zise dr. Lahiri, printre dinţii strânşi.

— Şi o contuzie, adăugă Clarke, încercând să-şi păstreze tonul neutru. Cred că oasele sunt rupte. Pot să le pun la loc şi să vă fac un bandaj, dar mă tem că nu avem prea multe contra durerii. Aţi adus provizii cu voi?

— Nu ştiu ce este pe navă, zise el şi lui Clarke i se strânse stomacul, de dezamăgire. Totul s-a întâmplat foarte repede. Nu am avut timp de pregătiri.

— O să ne descurcăm. O să vă ajut să vă ridicaţi. Sunteţi gata?

Îngenunche în spatele lui şi îşi puse o mână sub braţul sănătos, iar cealaltă pe omoplat.

— La trei. Unu, doi, trei.

Îl ridică în şezut, iar el lăsă să-i scape un strigăt de durere, în timp ce Clarke îl ajută să stea rezemat de o grămadă de moloz. Culoarea îi reveni în obraji.

— Doar staţi cât puteţi de nemişcat, până când prietenii mei vor veni să vă ia.

Clarke flutură mâna spre Wells şi echipa lui.

— Ei vă vor ajuta să ajungeţi undeva în siguranţă.

— Clarke, murmură dr. Lahiri, cu voce tot mai răguşită.

Ea se întinse după sticla cu apă şi o ridică la buzele lui. Luă o înghiţitură mică şi continuă.

— Îmi pare rău pentru ce am spus ultima dată. Părinţii tăi ar fi foarte mândri de tine. *Eu* sunt foarte mândru de tine.

— Mulţumesc, spuse Clarke încet, întrebându-se dacă dr. Lahiri chiar credea că părinţii ei erau morţi sau dacă încă era prea speriat să-i spună adevărul. Îmi pare rău că... mi-am pierdut cumpătul.

În ciuda durerii, el zâmbi.

— Aş vrea doar să-ţi admir croşeul de stânga la fel de mult cum îţi admir talentul de chirurg.

Următoarele ore trecură parcă prin ceaţă. Clarke abia observă când se crăpă de ziuă, doar îşi dădu seama că sutura mai uşor rănile. Până să ajungă soarele sus pe cer, toţi coloniştii teferi fuseseră duşi în tabără, plus o bună parte dintre răniţi. În cursul dimineţii, alţi câţiva dintre cei o sută coborâră spre lac, să ajute şi să-şi caute părinţii printre nou-sosiţi. Însă numărul relativ mic al reunirilor fericite fusese demoralizator. Se pare că familiile celor o sută nu avuseseră prioritate la îmbarcare, deşi copiii lor fuseseră trimişi pe Pământ într-o misiune incredibil de periculoasă.

Clarke termină de făcut o atelă pentru piciorul unei femei mai în vârstă, apoi se ridică să se întindă scurt, înainte să treacă la următorul pacient. Observă că se risipiseră gardienii care stătuseră în cerc în jurul căpitanului lor, câteva minute mai devreme; acum ajutau la aducerea răniţilor în tabără. Spera că vor rămâne concentraţi pe susţinerea coloniştilor şi nu pe vânarea băiatului care îl împuşcase pe cancelar.

Privirea ei căzu pe un gardian care îi părea neplăcut de familiar. Clarke se uită la el un moment lung, încercând să-şi dea seama de ce, brusc, se simţea rău. Bărbatul stătea în mijlocul unui grup mic şi îi îndruma cu braţul sănătos, ţinându-l la piept pe cel rănit.

Clarke se întoarse repede, ca să nu fie observată, şi trase de timp inventariind bandajele şi chinuindu-se să îşi amintească numele lui.

Scott.

Scott fusese trimis adesea în patrulare la centrul medical, în timpul pregătirii ei, iar Clarke ajunsese să se teamă de întâlnirile lor frecvente. Deşi, de obicei, gardienii nu interacţionau cu medicii şi cu studenţii – doar dacă exista o problemă de securitate –, Scott fusese expert în a-şi face simţită prezenţa. Nu era cu mult mai în vârstă decât ea, dar inspira ceva fals şi vulgar. Niciodată nu se uita la pacienţi când era în salon, doar la medici sau la alţi gardieni, de parcă era prea bun pentru oricine altcineva. Însă pe Clarke o deranja cu adevărat modul în care se purta când era singur cu ea şi faptul că ar fi făcut orice ca să creeze astfel de ocazii.

Fu nevoită să se forţeze să nu o rupă la fugă, în timp ce se

îndrepta spre centrul medical. Întârziase aproape douăzeci de minute în tura cu dr. Lahiri, dar pedeapsa pentru „comportament riscant” era şi mai dură decât cea pentru întârziere. Asta însemna doar că va avea de-a face cu supraveghetorul ei. Dar dacă încălca una dintre regulile navei însemna să apară în faţa Consiliului. Foarte rar gardienii reclamau pe cineva pentru alergare, dar băiatul care patrulase recent prin centrul medical îşi câştigase rapid reputaţia de individ care se folosea de poziţia lui ca să-i intimideze pe alţii.

Clarke coti şi gemu. Sperase să se strecoare în centrul medical neobservată, dar Scott stătea în faţa punctului de control. Era cu spatele, dar îi recunoscu umerii largi şi părul blond, uşor unsuros, care mereu părea mai lung decât era permis în regulamentul gardienilor.

Îşi dădu seama că se afla în mijlocul unei confruntări, dar abia când se apropie, observă că ţinea o femeie de încheieturi. I le prinsese la spate. Era o femeie de serviciu de pe Arcadia şi, după mustrările zgomotoase pe care i le administrase Scott – să audă toată lumea –, pur şi simplu, femeia uitase parola. Cei mai mulţi gardieni ar fi lăsat-o să plece fără vreo avertizare, dar nu şi Scott, care făcea un mare spectacol ţinând-o de încheieturi. Biata femeie avea lacrimi în ochi şi abia reuşi să ridice capul, când Clarke trecu pe lângă ea.

Stomacul i se strânse de indignare şi repulsie, dar nu îndrăzni să se uite înapoi. Nu câştiga nimic dacă intervenea. Dacă ar fi încercat, probabil că Scott ar fi ameninţat-o pe femeie cu repercusiuni şi mai grave, doar ca să-şi dovedească puterea în faţa lui Clarke.

Până să-i viziteze pe pacienţi, deja alungase din minte incidentul. Unul dintre lucrurile care îi plăceau în a fi medic stagiar era felul în care mintea ei se concentra sută la sută, fără să-i permită să se gândească la altceva. Nici la părinţi, sau la Lilly, sau la secretul teribil pe care i-l ascundea lui Wells.

Totuşi, mai târziu în ziua aceea, în timp ce curăţa o tăietură de pe genunchiul unei fetiţe de cinci ani, nu avu cum să îl evite pe Scott, care dădu buzna neanunţat în salon.

— Ce vrei? întrebă Clarke, fără să se sinchisească să îşi ascundă iritarea.

Una era să se plimbe ţanţoş pe holuri, de parcă era cancelarul, alta să dea buzna în salonul ei, când era cu un

pacient. Scott îi flutură în faţă un deget vânăt şi umflat şi rânji.

— Nu o să crezi, dar căţeaua aia chiar m-a muşcat când îi puneam cătuşele.

— Ai grijă cum vorbeşti, te rog! şuieră Clarke şi aruncă o privire spre fetiţa care se holba la Scott.

El râse cu nesimţire.

— Sunt sigur că a auzit altele mai rele. Pare o waldenită.

Clarke îşi îngustă privirea.

— Tu nu eşti un waldenit? întrebă ea, străduindu-se să o imite pe Glass şi pe prietenii ei snobi.

El ignoră împunsătura şi înaintă un pas.

— Am nevoie de serviciile tale, doctore, zise pe un ton care, cumva, reuşi să fie atât ironic, cât şi vag ameninţător.

— Dacă iei loc afară, o să te văd după ce termin cu Cressida.

— Ei bine, sunt sigur că micuţa *Cressida* – înclină capul spre fetiţă – va înţelege că un gardian a suferit o vătămare dureroasă, în timp ce rezolva o ameninţare a încălcării Doctrinei Gaia. Şi că mă grăbesc să mă întorc la muncă, să apăr această navă.

Clarke se strădui să nu-şi dea ochii peste cap. Reuşi doar să-şi păstreze expresia neutră, în timp ce pulveriză o soluţie regeneratoare pe pielea de pe genunchiul Cressidei, bandajându-l blând.

— Eşti gata. Păstrează-l curat şi uscat până mâine, da?

Fetiţa aprobă şi sări de pe masă, alergând spre mama ei, care aştepta afară. Clarke se întoarse spre Scott şi întinse mâna. El îşi puse încheietura în palma ei şi tresări când îi atinse degetul umflat.

— Va trebui să mergi la un medic adevărat pentru asta, zise ea, apoi îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

El ridică sprâncenele şi îi oferi un zâmbet rece.

— La cine? Tipul ăla bătrân după care te ţii toată ziua? Nu, mulţumesc!

— Dr. Lahiri e cel mai respectat medic de pe navă.

— Mda, mă rog, nu e cel care aş vrea să-mi verifice şi *cealaltă* problemă.

— Despre ce vorbeşti?

— Gunoiul ăla arcadian a încercat să îmi tragă una. Am doborât-o, dar a reuşit să îmi tragă un genunchi într-o zonă sensibilă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Clarke oftă.

— Sunt vânătăi?

— Nu am avut timp să mă uit, spuse Scott cu un rânjet. Nu vrei să faci tu onorurile?

Duse mâna la curea şi se apropie de Clarke.

— O să chem o asistentă, zise ea şi se îndreptă spre interfon.

— Acum stai o clipă.

Scott o apucă de braţ, cu mâna nevătămată, şi o trase înapoi.

— Nu am nevoie de asistentă. Am nevoie să te ocupi tu… *doctore.*

Înainte ca el să rostească încă o vorbă, uşa din spate se deschise şi năvăli Wells, parcă mai înalt ca de obicei, în uniforma de ofiţer. Scott sări în poziţie de drepţi, cu privirea în pământ. Clarke nu se abţinu să zâmbească spre Wells, peste umărul lui Scott.

— Sunt sigur că nu împiedici acest stagiar să îşi termine treaba, nu? zise Wells, pe un ton serios, dar cu o privire jucăuşă.

— Nu, domnule, spuse Scott ţeapăn.

— Mă bucur să aud asta, gardian. Continuă-ţi patrularea!

— Da, domnule!

Clarke îşi înăbuşi un zâmbet – până când uşa se închise în urma lui Scott –, apoi păşi spre Wells şi îşi puse braţele în jurul lui. El îi ridică bărbia şi o sărută blând pe buze.

— Mulţumesc, domnule ofiţer Jaha!

— Cu plăcere, stagiar Griffin!

Clarke era extenuată. Nu mâncase nimic din seara precedentă şi toată hrana pe care o luaseră cu ei se duseseră la supravieţuitori. Echipa făcuse cu rândul şi îi adusese în tabără, mai rămăseseră doar câţiva răniţi. Amânase cât de mult posibil, dar nu mai avea cum să evite să îl trateze pe Scott. Stătea pe un buştean de la marginea luminişului, privind-o în timp ce se apropia.

— Credeam că nu o să ajungi niciodată la mine, zise el, cu buzele strânse sub forma a ceva ce se voia un zâmbet.

— Îmi pare rău pentru aşteptare, răspunse Clarke şi speră că nu o va recunoaşte, după lunile petrecute în detenţie şi după săptămânile de când era pe Pământ.

— E în regulă, doctore. Mi-a luat atât de mult să ajung pe

Pământ, ca să-mi arăţi în sfârşit cât eşti de pricepută la bandaje. Cred că am fost întrerupţi ultima dată.

Clarke îşi simţi inima grea. Scott o recunoscu şi nu era deloc mai plăcut, faţă de ultima dată când îl întâlnise.

— Să vedem ce se întâmplă aici.

Clarke gesticulă şi îi arătă încheietura. Îi întinse mâna, ea o luă, iar stomacul ei se răzvrăti, când intră în contact cu pielea lui umedă. Îi întoarse mâna, mişcând-o încet înainte şi înapoi, într-o parte şi în alta.

— Deci eşti doctor adevărat, până la urmă? Presupun că acum nu-ţi mai poţi permite să faci nazuri în timpul examinărilor.

— Nu chiar, răspunse Clarke, fără să ridice privirea. Nu mi-am terminat pregătirea, dar aici sunt cea mai apropiată de un doctor.

— Ei bine, doctor sau nu, ar fi bine să faci treabă bună.

O gâdilă cu degetele în palmă.

— Asta e mâna cu care trag, la urma urmei.

Clarke scoase un bandaj din geantă şi începu să i-l înfăşoare în jurul încheieturii şi al mâinii.

— Nu e ruptă, zise ea direct, sperând să încheie discuţia cât de repede posibil. Dar va trebui să o foloseşti cât mai puţin, câteva zile, să se dezumfle.

Trase adânc aer în piept şi îl privi drept în ochi.

— Lucru care n-ar trebui să fie o problemă, din moment ce aici vânăm cu suliţe şi săgeţi, nu cu arme de foc.

Scott îi întâlni privirea, cu o sclipire în ochi. Pielea de pe braţul lui Clarke se înfioră.

— Nu mă refeream la trasul în animale, zise el rece.

Înainte ca ea să îl întrebe ce voia să spună, el îşi înclină capul într-o parte şi o examină cu aceeaşi expresie care o făcuse mereu să îşi dorească să se bage într-un duş imediat.

— Aşadar, de ce nu ţi-ai terminat pregătirea?

— Am fost condamnată înainte să o termin, spuse Clarke pe un ton neutru, fără să se uite la el.

— Condamnată? *Tu?*

Scott făcu o pauză, apoi chicoti.

— Micuţa domnişoară perfectă, *condamnată*. Ştii ceva? Nu mă deranjează să fiu tratat de o condamnată. Îmi cam place să ştiu că, în tot acest timp, sub halatul ăla se ascundea o fată rea.

Coborî vocea, când o femeie în uniformă de ofiţer trecu pe

lângă ei, vorbind precipitat cu un bărbat pe care Clarke îl recunoscu vag.

— Sper că ţi-ai adus halatul pe Pământ. Întotdeauna mi-a plăcut cum…

— Eşti gata, zise Clarke, cu o veselie exagerată, în timp ce îi lega bandajul şi îl bătea cam tare pe încheietură, ignorând grimasa de durere. Ne mai vedem!

Fără să se mai uite la el, Clarke se îndepărtă repede, înfiorându-se, de parcă ar fi vrut să scape de greutatea acelei priviri grele, libidinoase.

4. WELLS

Wells icni, urcând cu greu panta spre lac, pentru a opta oară în acea zi. Mersese pe jos aproape douăzeci de mile, conducându-i pe supravieţuitori spre tabără, apoi întorcându-se după alt grup.

Erau mai mulţi adulţi decât copii în luminiş, o imagine care părea aproape la fel de ciudată asemenea cerbului cu două capete, pe care îl văzuseră în prima săptămână pe Pământ. Prezenţa lor era cu atât mai ostentativă, cu cât nu puteau decât să se uite şocaţi şi uimiţi la împrejurimi, în timp ce în jurul lor adolescenţii care putreziseră în centrul de detenţie cu doar câteva săptămâni în urmă dădeau acum indicaţii.

Wells fusese surprins şi de lipsa de reuniri fericite. Văzuse doar doi oameni care îşi găsiseră rudele şi ambii erau phoenicieni. Niciunul dintre waldeniţi sau dintre arcadieni nu avusese pe cineva drag pe nave.

— Nu pot să cred că am reuşit, gâfâi o tânără, acceptând ajutorul lui Wells să urce panta abruptă.

— Aţi avut parte de o aterizare cam dificilă, zise el, încetinind pasul, astfel încât să îi fie mai uşor să îl urmeze.

Deşi trecuseră doar câteva săptămâni de la propria sosire, uitase cât de nesigur se simţise la început.

— Nu aterizarea, spuse ea şi se opri să-l privească. Pe Phoenix. A fost… îngrozitor.

Se întoarse să se uite la cer, apoi oftă şi scutură din cap.

— Nu le-a mai rămas mult.

Cuvintele ei fură ca un pumn în abdomenul lui Wells. Înainte să apuce să întrebe ce voia să spună, apăru Eric, să o conducă pe tânără prin pădure, în tabără, Wells întorcându-se spre lac.

Un val de vină se strânse în jurul stomacului său. Nu era nevoie să afle detaliile ca să înţeleagă că probabil fusese răspunzător pentru soarta sinistră care îi aştepta pe cei aflaţi pe Colonie. Poate că el devenise lider pe Pământ, dar pe navă rămăsese un ucigaş cu sânge-rece. Aproape că simţea metalul rece al camerei pneumatice pe degete, când o deschisese, doar un pic, lăsând oxigenul preţios să iasă de pe navă. Încercase doar să grăbească inevitabilul, astfel încât Clarke să ajungă pe Pământ înainte de a împlini optsprezece ani şi înainte de

execuţia inevitabilă. Dar acum ştia că grăbise şi moartea a mii de oameni nevinovaţi, încă blocaţi pe Colonie.

În timp ce se apropia de lac, strâmbă din nas din cauza mirosului de-acum familiar, de la locul aterizării. Dincolo de mirosul acru de fum şi de amestecul metalic de sânge şi transpiraţie, mai simţea ceva. Îi luă o clipă să-l identifice, dar îndată ce reuşi inima începu să îi galopeze: era carburant. De pe navele prăbuşite, se scurgea în iarbă, pe pământ, în apă. O mare parte din flăcări se stinseseră, dar era nevoie doar de o scânteie într-un loc nepotrivit şi toată zona se transforma într-un infern.

Apoi, ca într-o scenă dintr-un coşmar, Wells văzu cum se întâmplă. Cam la o sută de metri, o flacără imensă izbucni pe una dintre navele carbonizate, aruncând în aer bucăţi de metal arzând.

— Atenţie! strigă Wells şi o luă la fugă. *Fugiţi,* toţi!

Din fericire, cei răniţi fuseseră triaţi în altă zonă, însă era prea mult fum în aer ca să îşi dea seama dacă ceilalţi se mutaseră într-o zonă sigură. Respirând greu, Wells continuă să alerge, tuşind şi ştergându-se la ochi cu mânecile, în timp ce striga şi întreba dacă cineva are nevoie de ajutor. Se auzea un bâzâit slab, de parcă zbura ceva prin aer. Wells se uită în sus, dar nu văzu decât fum gri. Bâzâitul deveni mai puternic, dar, înainte să poată reacţiona, simţi cum zboară prin aer şi aterizează pe pământ cu o bufnitură. Încercă să se rostogolească, însă ceva – cineva – era deasupra lui. După o clipă, greutatea se mişcă, iar Wells privi în sus, gemând. La doar câţiva metri de capul său era o bucată enormă de fuzelaj ce ardea mocnit. Dacă nu ar fi fost trântit la pământ, i-ar fi strivit capul.

Se întoarse în partea cealaltă şi văzu o siluetă slabă în picioare, o fată îmbrăcată cu hainele standard de pe Colonie, pantaloni gri şi tricou. Îi întinse mâna şi îl trase în picioare.

— Mulţumesc, zise Wells, clipind rapid, aşteptând să i se limpezească privirea.

Când lumea redeveni clară, primul lucru pe care îl văzu îl făcu să simtă un val de bucurie.

Era Glass.

Se uitară unul la altul în aceeaşi clipă, iar feţele li se luminară de zâmbetele largi. Într-o clipă, Wells parcurse spaţiul dintre ei şi îşi îmbrăţişă cea mai bună prietenă din copilărie. Un milion de

imagini îi trecură rapid prin minte, ani cu amintiri fericite adunate laolaltă şi rememorate pe loc. Fusese atât de concentrat să o urmeze pe Clarke pe Pământ, încât nu avusese timp să se gândească la Glass, după ce ea ţâşnise de pe navă, chiar înainte ca cei o sută să decoleze. Mirosul familiar al părului ei, amestecul special de Glass şi de şampon cu iz artificial, de pe Colonie, îl umplu de linişte şi, pentru un scurt moment, fu transportat înapoi, în vremurile simple.

Copii fiind, ea fusese singura capabilă să uite că el era fiul cancelarului, singura care îl ajutase să nu se simtă de parcă era expus într-o vitrină. În preajma lui Glass, putea fi imatur sau jucăuş, sau chiar răutăcios, ca atunci când îi spusese că o va duce la arhive, să vadă un film despre nu ştiu ce nuntă regală plictisitoare, însă adevăratul lui plan era să vadă cum un rechin alb ataca o orcă. În schimb, Glass nu se temuse să îi arate latura ei caraghioasă. În timp ce restul navei o văzuse ca pe o tipă perfectă, manierată, de pe Phoenix, Wells ştiuse că îi plăcea să inventeze dansuri prosteşti şi că izbucnea în râs de câte ori cineva pomenea de Uranus.

— Nu pot să cred că eşti aici! zise Wells şi se trase, să o poată vedea. Eşti bine? Am fost atât de îngrijorat pentru tine.

— Glumeşti? Gândeşte-te cât de îngrijorată am fost *eu* pentru tine. Nimeni nu ştia dacă aţi reuşit să ajungeţi. Eşti bine? Cum e aici?

Îl luă ameţeala doar gândindu-se la câte avea să îi povestească. Se întâmplaseră atât de multe, de când se văzuseră ultima dată. Dăduse foc Copacului Paradisului ca să fie arestat, fusese condamnat, îl înfruntase pe tatăl său, plecase împreună cu ceilalţi o sută pe o navă de pe care Glass fugise şi petrecuse ultimele săptămâni luptându-se pentru viaţa lui pe Pământ.

— Ciudat e că… începu el.

— Chiar există… zise ea în acelaşi timp.

— Tu primul, spuseră amândoi deodată, apoi râseră.

Se traseră înapoi, iar zâmbetele li se estompară, când mirosul de fum şi de metal carbonizat le aminti unde erau şi de ce. Wells se lupta cu întrebarea care îi stătea în gât, iar felul în care chipul ei căpătase o expresie serioasă îi confirmă că Glass ştia ce gândea el. Înghiţi greu şi găsi curajul să întrebe.

— Ştii ceva despre tata?

Glass îşi strânse buzele, iar ochii i se umplură de înţelegere; o privire pe care Wells o recunoscu din săptămânile îngrozitoare de după moartea mamei lui. Wells era pregătit pentru orice urma să afle, fiind recunoscător că, în cazul în care erau veşti proaste, Glass era cea care i le spunea.

— Nu au zis nimănui prea multe, începu ea, cu voce joasă, dar calmă.

Wells îşi ţinu respiraţia, aşteptând să continue.

— Dar, din ce am auzit ultima dată, era tot în comă.

Glass se opri şi aşteptă să digere informaţia.

Wells aprobă, cu mintea înţesată de imagini ale tatălui său întins singur în centrul medical, cu silueta lui înaltă şi bine făcută acum plăpândă, sub un cearşaf subţire. Îşi concentră efortul pe păstrarea unei expresii neutre, în timp ce cuvintele lui Glass îi pătrunseră în piept, cuibărindu-se în cea mai profundă zonă a inimii lui.

— Bine, zise el, cu un oftat lung. Mulţumesc că m-ai anunţat.

Glass păşi spre el.

— Wells, fu tot ce zise, înainte să-şi pună din nou braţele în jurul lui, de data asta într-o îmbrăţişare liniştitoare.

Glass îl cunoştea mult prea bine ca să îl lase să scape cu reprezentaţia aceea stoică. Cea mai frumoasă latură a prieteniei lor era că el nu se ferea. După un moment lung, se îndepărtară. Wells trebuia să îi spună ceva, înainte ca ea să ajungă în tabără.

— Glass… lucrurile sunt un pic… *altfel* decât ne aşteptam, aici, pe Pământ.

Îngrijorarea i se văzu pe faţă.

— Ce este?

Wells încercă să-şi aleagă cu grijă cuvintele, dar nu avea cum să îndulcească şocul şi să dea alt sens informaţiei.

— Nu suntem singuri aici. Pe Pământ.

O spuse încet, să nu audă nimeni. Aşteptă ca ea să proceseze informaţia, înainte să continue. La început, zâmbi, gata să facă o glumă despre toţi cei o sută de colonişti din jurul lor. Apoi înţelese sensul celor spuse de el, iar expresia i se schimbă.

— Wells, vrei să zici…

Vocea ei se stinse.

— Da. Mai sunt oameni pe Pământ. Oameni născuţi aici.

Ochii lui Glass se făcură mari.

— Ce?

Întoarse capul dintr-o parte în alta, de parcă se aştepta să vadă indivizi care o urmăreau dintre copaci.

— Vorbeşti serios? Nu se poate să fii serios!

— Sunt sută la sută serios. Dar e în regulă. Sunt foarte paşnici şi drăguţi. Mă rog, cei mai mulţi. Există un grup mic, care s-a despărţit de ei cu vreun an în urmă, iar acela e periculos. Însă ceilalţi sunt ca noi.

Wells se gândi la Sasha şi nu putu să îşi reprime un zâmbet.

— De fapt, sunt chiar impresionanţi. Pământenii sunt oameni buni, poate chiar mai buni decât noi. Cred că avem multe de învăţat de la ei. Trebuie doar să găsesc o cale să le spun şi altora, fără să sperii pe nimeni.

Glass se holba la el, dar nu mai era confuză.

— Wells, zise ea încet, cu un zâmbet mic în colţurile buzelor, îmi ascunzi ceva?

El o privi pieziş.

— Da, evident, sunt o grămadă de lucruri pe care nu ţi le-am povestit încă. A fost un atac urât, şi un incendiu, apoi oamenii au început să se îmbolnăvească şi nu vei ghici *niciodată* ce s-a întâmplat când…

— Nu! i-o tăie ea. Îmi ascunzi ceva despre aceşti pământeni. Sau poate despre unul anume?

— Ce? Nu.

De obicei, se pricepea destul de bine să-şi ascundă gândurile, dar ceva din tonul lui Glass îl făcu să roşească.

— Oh, Doamne! şopti ea. E o fată. O pământeancă!

Vocea sa era în egală măsură şocată şi veselă.

— Eşti nebună! Nu e nicio pământ…

Se opri zâmbind şi scutură din cap.

— Cum ţi-ai dat seama?

Glass se întinse şi îl strânse de braţ.

— Nu poţi să ai secrete faţă de mine, Wells Jaha. A fost felul în care ai vorbit despre aceşti pământeni *impresionanţi.* Ai avut aceeaşi expresie pe care o aveai când vorbeai despre Clarke.

Deveni mai serioasă, încruntându-se.

— Asta înseamnă că v-aţi despărţit? Ce s-a întâmplat?

Wells oftă.

— E o poveste lungă, dar sunt bine.

Zâmbi, gândindu-se la seara precedentă, întins cu capul în poala Sashei, în timp ce se uitau la stele.

— Mai mult decât bine, de fapt. Abia aştept să o cunoşti pe Sasha.

— Sasha, repetă Glass, parcă uşor dezamăgită că nu era un nume mai exotic. Unde e?

Înainte ca Wells să poată răspunde, un băiat înalt, în uniformă de gardian, se apropie, cu un vas mic cu apă într-o mână şi cu un braţ legat într-un bandaj. Faţa lui Glass se lumină şi nu îşi feri privirea, când el îi dădu vasul cu apă şi aşteptă ca ea să bea.

— Mulţumesc, îi zise zâmbind, înainte ca, în sfârşit, să se întoarcă spre Wells.

— Wells, el e Luke.

Wells întinse braţul şi scutură ferm mâna gardianului.

— Eu sunt Wells. Îmi pare bine!

— Ştiu. Te recunosc, desigur, iar Glass mi-a spus totul despre tine. Chiar mă bucur să te cunosc, omule, zise Luke zâmbind, în timp ce dădu drumul mâinii lui Wells şi îl bătu pe umăr.

Glass îl prinse pe Luke de braţ şi se uită de la unul la altul, radiind. Wells zâmbi. Habar n-avea cum de ajunsese Glass cu un gardian, cu atât mai puţin unul care nu era de pe Phoenix, dar asta nu conta acolo, jos. În plus, avea ceva care îi plăcu lui Wells imediat. Părea direct, sincer. Nu semăna deloc cu prefăcuţii phoenicieni cu care ieşise Glass cândva. Evident, era îndrăgostită şi era tot ce trebuia să ştie.

— Bine ai venit pe Pământ! zise Wells, cu un zâmbet, gesticulând spre cer, spre copaci şi spre apa din jurul lor.

În timp ce făcea asta, observă sângele de pe bluza lui Glass. Trase aer în piept. Era rănită şi nu îşi dăduse seama? Arătă spre ea.

— Glass, eşti bine?

Ea îşi privi bluza, iar faţa i se albi.

— Da, sunt bine, zise încet. Nu… nu e al meu.

Luke îşi puse braţele în jurul umerilor ei şi o strânse. Wells simţi un bolovan în stomac, pregătindu-se pentru teribilele veşti pe care le simţea plutind în aer, de parcă durerea lui Glass radia din zona întunecată pe care o ascunsese.

Fata trase aer în piept şi încercă să se stăpânească, dar înainte să poată rosti alte vorbe se încovoie şi îşi îngropă faţa în cămaşa lui Luke. El îi şopti ceva la ureche şi îi mângâie părul.

Wells îi privea îngrozit. O parte din el voia să îşi îmbrăţişeze cea mai bună prietenă, dar era evident că nu mai era rolul lui.

Aşa că rămase pe loc, aşteptând, până când Luke se întoarse spre el.

— Mama ei, şopti. A murit.

5. GLASS

Glass nu mai simţise niciodată atât de tare că nu se afla în locul potrivit. Nici măcar când îl vizitase pe Luke pe Walden, ea fiind phoeniciană. Nici ca fiică a unui bărbat care îşi abandonase familia. Nici măcar în postura de condamnată recent eliberată, cum fusese pe Phoenix. Stătea tremurând lângă locul unde izbucnise focul, deşi soarele era sus, şi privea viermuiala din tabără. Peste tot, copii de vârsta ei sau chiar mai tineri erau ocupaţi cu treburi foarte importante.

Oamenii intrau şi ieşeau din baraca improvizată drept spital, aduceau apă pentru pacienţii lui Clarke şi scoteau bandaje pătate de sânge. Apoi le dădeau foc sau le îngropau în pădure. Unii copii erau risipiţi prin luminiş, cărau topoare şi lemne de foc, pe care le tăiau chiar ei, în timp ce alţii pregăteau fundaţia pentru o nouă baracă. Cu câteva ore mai devreme, un grup de voluntari cu feţe morocănoase se îndreptase spre lac, să sape morminte pentru cei care nu supravieţuiseră. Erau prea mulţi ca să încapă în cimitirul de la capătul luminişului şi nu avea rost să care trupurile până în tabără.

Deşi noii colonişti plecaseră fără prea multe explicaţii, navele fuseseră încărcate dinainte cu suficiente provizii de bază cât să îi facă pe copiii din primul val să reacţioneze ca şi cum primiseră cheia spre veşnicie. Una dintre fetele pe care Wells le pusese să facă inventarul arăta de parcă îi venea să plângă, în timp ce îşi trecea mâna peste un ciocan nou şi îl trata cu aceeaşi veneraţie cu care alte fete tratau vreo bijuterie frumoasă de la Schimb.

Glass era disperată. Voia să se facă utilă, dar se simţea complet depăşită. Se temea până şi să întrebe unde sau, mai rău, cum trebuia să meargă să îşi facă nevoile. Luke fusese chemat împreună cu ceilalţi gardieni şi, cu toate că ezitase să o lase pe Glass singură, amândoi ştiau că nu era momentul ca el să se sustragă de la datorie. Un grup de fete de vârsta ei se îndrepta spre foc, şoptind agitat, dar când ajunseră în dreptul lui Glass tăcură şi o priviră cu precauţie.

— Bună! zise Glass, nerăbdătoare să pornească, aşadar, cu dreptul. Pot să ajut cu ceva?

Una dintre fete, o brunetă înaltă, ai cărei pantaloni scurţi, tăiaţi frumos îi arătau picioarele lungi, incredibil de tonifiate, îşi

îngustă privirea, măsurând-o de sus până jos.

— Tu trebuie să fi fost pe aceeaşi navă cu noi, nu?

Glass aprobă.

— Da, am fost luată din centrul de detenţie, la fel ca voi.

Era prima dată când mărturisea că fusese condamnată.

— Dar m-am fofilat în ultima clipă.

Fofilat era un fel cam nepotrivit de a descrie sprintul pe-viaţă-şi-pe-moarte înapoi pe Walden, ca să-l găsească pe Luke, dar îşi dădu seama că nu era momentul pentru o relatare detaliată a fugii sale teatrale.

— Mda, fofilat, sigur, zise o fată cu accent arcadian, schimbând priviri cu prietenele ei. Trebuie să fie drăguţ să cunoşti oameni cărora să le ceri favoruri.

Glass îşi muşcă buzele şi îşi dori să fi existat o cale prin care să le arate câte i se întâmplaseră, că nu petrecuse ultimele săptămâni distrându-se pe Phoenix. Aproape că se asfixiase pe Walden şi abia reuşise să urce pe ultima navă. Asistase la *moartea* mamei sale, fapt care încă îi inunda pieptul cu valuri alternative de durere sfâşietoare şi amorţeală sufocantă.

— Ar trebui să stai cu ceilalţi, zise una dintre fete, un pic mai drăguţă.

Gesticulă spre un grup de alţi recent sosiţi, care erau adunaţi de cealaltă parte a focului şi se holbau la noile împrejurimi, cu ochii mari de uimire.

Glass aprobă şi le privi cum se îndepărtează, ştiind prea bine că nu era binevenită nici printre nou-sosiţi. Cei mai mulţi o văzuseră urcând pe navă cu vicecancelarul Rhodes, ocupând un loc despre care ceilalţi speraseră cu disperare că-i va reveni vreunui prieten sau membru al familiilor lor, pe care fuseseră obligaţi să îi lase în urmă. Măcar dacă mama ei ar fi fost acolo. Ea avusese un talent special de a se acomoda oricărei situaţii şi de a-i ajuta pe cei din jur să facă la fel. Poate că Sonja nu ştiuse cum să aprindă un foc sau cum să taie lemne – nu mai mult ca Glass –, dar zâmbetul ei cald şi râsul zglobiu ar fi fost la fel de valoroase.

Glass îşi înfăşură braţele în jurul corpului şi privi copacii ameţitor de înalţi. Clătinându-se în vânt, păreau că se uită la ea şi o făceau să se simtă ca un copil pierdut într-o mare de oameni mari şi indiferenţi.

Îl văzu pe Wells ieşind din baraca-spital şi, chiar şi de la

distanţă, îşi dădu seama că expresia lui era încruntată. Wells îşi trecu mâna prin păr şi îşi frecă tâmplele. În ciuda situaţiei grave, Glass nu se putu abţine să nu zâmbească, văzând gestul familiar, acelaşi pe care îl observase la cancelar, aproape în fiecare seară când rămăsese să înveţe acasă la Wells. Simţi un regret brusc când se gândi la cancelarul lăsat în urmă, pe nava aflată pe moarte. El nu va avea ocazia să vadă tot ce reuşise fiul său pe Pământ.

Glass fusese conştientă că Wells era un lider înnăscut, iar inima îi creştea de mândrie să vadă cum toţi se bazau pe el, deşi simţi o tresărire melancolică. Era un gând egoist, însă îi era dor de zilele când Wells îi aparţinea mai mult.

— Uite, strigă Glass peste umăr spre Wells, care rămăsese în urma ei, pe pista de gravitaţie.

Fata se uită în jur – să se asigure că supraveghetorul de fitness nu o vedea –, apoi alergă spre panoul de control, apucă mânerul şi îl trase în sus câteva grade. Imediat se simţi mai uşoară şi chicoti, când se înălţă de la podea, plutind în aer pentru o clipă, înainte să se lase în jos uşor. Îşi îndoi genunchii, se împinse cu şi mai multă forţă, întinse braţele şi le roti în aer, pe rând.

— Uite! Înot!

Se prinse de nas şi îşi umflă obrajii, înainte să râdă zgomotos.

— Aşa merg la şcoală copiii de pe Pământ când plouă.

Wells se aplecă spre ea, zâmbind.

— Ce zici de asta? întrebă el şi ridică braţul stâng în faţă, împingând piciorul drept în spate, apoi îşi răsuci braţele şi picioarele în aer. Schiez!

Glass încercă să imite cât mai bine un vechi pământean.

— Eu *schiez* spre *băcănie*, lălăi ea, pe un ton de bătrână sofisticată, de unde voi lua *legume* proaspete dintr-un *copac*, apoi voi conduce *maşina* spre *plajă*, pentru un *picnic*.

— Cu ursuleţul meu Fido şi cu cei şase copii ai mei! adăugă Wells.

Glass şi Wells căzură pe pistă, izbucnind în râs atât de tare, că îl făcură pe supraveghetorul de fitness să iasă grăbit din birou.

— Ce credeţi că faceţi? îi mustră el. Ştiţi că nu aveţi voie să

atingeţi panoul!

Porni repede spre ei, cu o faţă gravă, dar era imposibil să îl iei în serios, când fiecare pas furios îl făcea să salte prin aer. Când se apropie şi îşi dădu seama că Wells era fiul cancelarului, furia îi dispăru brusc, fiind înlocuită de un zâmbet rigid, pe care cei mai mulţi adulţi i-l ofereau lui Wells, când îi prindea neatenţi.

— Domnişoară, domnule Jaha!

Se întoarse dintr-o parte în alta, scanând centrul de fitness, în căutarea unui gardian.

— Nu o să vă raportez de data asta, dar nu mă puneţi la încercare din nou. Pista de gravitaţie nu e loc de joacă, da?

Aprobară din cap şi îl priviră cum se întoarce, cu demnitatea pe care reuşi să o adune în timp ce plutea. Glass şi Wells îşi strânseră buzele, pufnind pe nări, până când se îndepărtă suficient de mult. Când nu îi mai auzi, izbucniră în râs, până simţiră că îi dor coastele, iar lacrimile le curgeau pe chipurile tinere.

Glass rătăci pe la marginea luminişului şi se aşeză pe un buştean. Dacă nu avea cum să ajute, cel puţin voia să nu le stea în drum. Singurul lucru care o făcea să nu simtă că ocupa spaţiul degeaba era faptul că Luke fusese recrutat imediat în garda personală a vicecancelarului. Din cauza asta abia dacă îl văzuse, de când aterizaseră. Era plecat la o scurtă şedinţă despre stabilirea unui perimetru de securitate în jurul taberei.

Glass îl zări din nou pe Wells, în cealaltă parte a luminişului. De data aceea, cu o fată care probabil era Sasha. Wells îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o sărută pe creştet. Era surprinzător să îl vadă atât de vizibil afectuos şi chiar mai surprinzător să vadă că iubita lui era o *pământeană*. Toate întrebările pe care Glass nici nu se gândise să le pună se precipitară la suprafaţă. Vorbea engleza? Unde trăise? Ce mâncase? Şi, mai important, de unde îşi luase hainele? Glass se uită cu invidie la colanţii negri ai Sashei, care păreau făcuţi din piele de animal, şi îşi trecu degetele peste pantalonii ei uzaţi şi murdari.

De asemenea, era incredibil de derutant să îl vadă pe Wells sărutând pe altcineva în afară de Clarke. Ultima dată când îşi văzuse cel mai bun prieten era încă îndrăgostit de Clarke până peste cap şi abia dacă vorbea despre altceva. Dar învăţase în

ultimele săptămâni că oamenii te pot surprinde. Se surprinsese chiar pe sine.

Glass râse în sinea ei, înainte să roşească şi să se uite în jur, verificând dacă observase cineva. Trebuia să ţină minte să îi spună lui Wells că mersese singură prin spaţiu, prin exteriorul navei. Să nu mai pomenim de cele câteva ieşiri sufocante prin canalul de aerisire dintre Walden şi Phoenix. *Nu o să mă creadă*, îşi zise. Apoi se corectă. *Nu m-ar fi crezut înainte. Însă acum amândoi vom crede orice.*

Cu un oftat, Glass examină din nou luminişul. Trebuia să îşi găsească ceva de făcut. Privirea ei căzu pe baraca-infirmerie. Îşi adună curajul şi porni spre ea, cu grijă să se dea la o parte din calea a doi băieţi care cărau ceva mare. La început, crezuse că era vreun pasager rănit, dar apoi îşi dădu seama că ce luase drept două braţe slăbănoage şi două picioare lungi erau, de fapt, *patru* picioare. Şi erau acoperite cu păr, nu cu piele. Glass tresări. Era un animal, un cerb, probabil. Se înfioră, când privirea îi căzu pe ochii lui căprui imenşi, lipsiţi de viaţă şi simţi o urmă de regret că primul animal pe care îl vedea era unul mort. Pământul nu arăta cum îşi imaginase. Era rece şi ciudat şi, în loc să o uimească pe Glass cu frumuseţea lui, părea să fie doar plin de moarte.

Glass se întoarse şi se îndreptă spre baraca-infirmerie, oprindu-se la uşă pentru un moment, înainte să tragă aer în piept şi să intre. Din prima clipă, fu copleşită de eficienţa activităţilor, chiar şi într-un spaţiu atât de mic. Totul era un vârtej: Felix şi Eric umblau de colo-colo prin încăpere, duceau bandaje şi căutau printr-o cutie cu fiole mici şi sticluţe cu medicamente. Octavia ducea un vas cu apă la buzele unui băiat de vârsta ei, care era întins pe pat, cu un picior ridicat pe o bucată de plastic. Supravieţuitorii erau înghesuiţi în paturi, întinşi pe jos şi chiar rezemaţi de pereţi. Iar în mijlocul tuturor era Clarke, care părea să fie în trei locuri deodată. Îi dădea Octaviei instrucţiuni fără să se uite la ea, îi întindea lui Eric o bucată de metal pe care o foloseau să taie bandajele, o ajuta pe o femeie mai în vârstă să se ridice în fund şi punea mâna pe fruntea unei fete din apropiere – totul fără să pară deloc tulburată. Glass nu o văzuse niciodată pe Clarke atât de stăpână pe sine, atât de în apele ei.

— Bună, Clarke!

Salutul păru amuzant de nepotrivit, dat fiind că era prima dată când erau faţă în faţă pe Pământ, dar chiar nu avea timp să spună: *Bună, Clarke, sper că eşti bine şi că nu eşti prea supărată că te-ai despărţit de Wells după o călătorie dramatică pe Pământ. Şi, da, scuze că am fost o javră cu tine când eram mici.*

Capul lui Clarke zvâcni, o urmă de suspiciune îi trecu peste chip, apoi dispăru în spatele atitudinii profesionale.

— Glass! Ai nevoie de ceva? Eşti rănită?

Glass încercă să nu se lase enervată de tonul tăios al lui Clarke. Niciodată nu fuseseră prietene, Clarke îi păruse mereu un pic prea serioasă pentru gustul ei. Glass era mereu mai concentrată să găsească accesorii drăguţe la Schimb, în timp ce Clarke era preocupată să înveţe să salveze vieţi. Dar împărtăşiseră mereu o profundă afecţiune pentru Wells şi interesul pentru binele lui. Iar în clipa aceea orice faţă cunoscută îi părea prietenoasă. Glass nu mai avea nimic de pierdut.

— Oh, nu, scuze! Sunt bine. Doar mă întrebam dacă ai nevoie de ajutor, se bâlbâi ea.

Clarke o privi o clipă, de parcă încerca să îşi dea seama dacă vorbea serios. Glass aşteptă stingherită, până când, în cele din urmă, i se răspunse:

— Sigur! Categoric! Cu cât mai multe mâini, cu atât mai bine.

— Super!

Îşi trecu privirea prin încăpere, căutând ceva de făcut. Zări o grămadă mare de cutii şi căni metalice murdare. Arătă spre ele.

— Aş putea să le spăl.

Clarke aprobă, înainte să se întoarcă la femeia din faţa ei.

— Ar fi super, îi zise lui Glass, peste umăr. Doar asigură-te că le duci spre râul din sud, nu la cel de unde luăm apă de băut. Însă trebuie sterilizate deasupra focului, mai întâi. Trebuie să foloseşti un băţ şi să le ţii deasupra flăcării, cam cinci minute.

— Am înţeles.

Glass luă câteva şi se îndreptă spre uşă.

— Glass! strigă Clarke după ea. Ştii cum să ajungi la râul din sud?

Glass scutură din cap, cu obrajii arzând de ruşine.

— Nu, scuze. Voiam să întreb pe cineva…

Clarke îi oferi răbdătoare câteva indicaţii, apoi luă un braţ de

vase metalice şi o urmă.

— O să-ţi arăt. Mi-ar prinde bine nişte aer proaspăt.

Fetele ieşiră împreună în lumina soarelui, strânseră din ochi şi traseră în piept aerul răcoros, care părea aproape revigorant, după baraca neaerisită. În timp ce se îndreptau spre locul unde se făcea focul, în mijlocul taberei, Glass zări o mişcare scurtă cu coada ochiului. Întoarse repede capul spre linia copacilor. Undeva în umbră, cam la zece picioare printre copaci, un băiat înalt şi brunet era pe jumătate ascuns după un trunchi. Se uita la ele. Glass îşi ţinu respiraţia, surprinsă, şi se opri.

— Ce e? întrebă Clarke.

Urmări privirea lui Glass şi îl văzu pe băiat.

— Ar trebui să spunem cuiva? întrebă Glass agitată. E... e unul dintre pământenii care vor să ne facă rău?

Clarke scutură din cap.

— Nu. Acela e Bellamy. E de-al nostru, dar n-ar trebui să fie aici, acum.

Glass simţi ceva în vocea lui Clarke. Era îngrijorare? Teamă? Spre surprinderea ei şi mai mare, Clarke îşi încruntă sprâncenele şi îi aruncă lui Bellamy o privire ciudată, aproape ca o avertizare. Băiatul îi întâlni privirea şi zâmbi, nederanjat de expresia ei serioasă.

Bellamy înaintă câţiva paşi, de parcă s-ar fi îndreptat spre tabără. Clarke scutură ferm din cap. El se opri, deşi nu părea să fie mulţumit de asta. Clarke mimă câteva cuvinte şi gesticulă, de parcă i-ar fi spus să plece. El ridică din umeri şi chiar înainte să se dea înapoi schiţă amuzat un salut, după care dispăru printre copaci.

Glass se întoarse spre Clarke, care roşi uşor. Ştia că Wells era cu Sasha, dar nu se gândise că şi Clarke putea să fi cunoscut pe cineva nou, atât de curând. Categoric, lucrurile se mişcau repede pe Pământ.

— Deci, de ce îl ţii pe Bellamy în pădure? o tachină Glass. Vrei să fii sigură că e doar al tău?

O spusese ca pe o încercare de a sparge gheaţa, de a-i sugera lui Clarke că ştia că ea şi Wells trecuseră peste relaţia lor. Totuşi, îndată ce rosti vorbele, îşi dădu seama că nu sunaseră aşa.

— Nu îl *ţin* nicăieri, zise Clarke, aruncându-i aceeaşi privire pe care i-o arunca pe vremuri, când spunea ceva stupid în clasă.

Glass tresări.

— Îmi pare rău! N-am vrut să…

Faţa ei se îmblânzi.

— Nu, mie îmi pare rău, adaugă Clarke şi răsuflă. Nu a fost cinstit. Doar că… doar că sunt o grămadă de lucruri pe care noi nu ţi le-am povestit încă.

Glass lăsă să îi scape un râs uşor.

— Mda. Încep să-mi dau seama de asta.

— Ştii despre Wells?

— Despre el şi…

Vocea lui Glass se stinse, nefiind sigură că trebuia să spună secretul lui Wells.

— … şi Sasha, termină Clarke în locul ei.

Glass aprobă, uşurată că şi ea ştia.

— Deci nu ai nimic împotrivă? întrebă cu o uşoară ezitare.

Înainte să răspundă Clarke, un băiat roşcat şi cu pistrui veni la ele.

— Clarke, unul dintre bărbaţii nou-veniţi spune că nu poate să respire şi are nevoie de o injecţie.

Clarke oftă uşor.

— A zis el toate astea?

Băiatul aprobă.

— Dacă poate vorbi, e în regulă. Probabil că e doar un uşor atac de panică. Spune-i că vin imediat.

Băiatul aprobă din nou şi o luă la fugă.

— Da, sigur că sunt fericită pentru Wells şi Sasha. Cu Bellamy, lucrurile sunt… adică, ştiu că nu a trecut mult, dar aproape că…

— E în regulă, zise Glass şi o opri, cu un zâmbet.

Clarke poate că era stăpână pe sine ca medic, dar când vorbea despre băieţi devenea adorabil de stânjenită. Acum arăta de parcă nu ştia dacă să se destăinuie sau nu.

— Wells ţi-a povestit ceva despre Bellamy?

Glass scutură din cap.

— Atunci ar fi mai bine să îl las pe el să vorbească mai întâi cu tine.

Glass scană tabăra agitată şi se întoarse din nou spre Clarke.

— Cred că o să treacă ceva vreme până când Wells va avea timp să pălăvrăgească cu mine. Ce se întâmplă?

Clarke ezită, muşcându-şi buza.

— Hai, Clarke, o îndemnă Glass, uşor amuzată că, deşi o

cunoştea de-o viaţă, aveau prima conversaţie pe *Pământ*. Sunt sigură că Wells nu o să se supere dacă vorbeşti despre propriul iubit.

— E un pic mai complicat.

Se uită într-o parte şi în alta să se asigure că nu aude nimeni, apoi se întoarse spre Glass, cu un zâmbet:

— Aşadar, e o nebunie, dar care crezi că erau şansele ca al doilea tip de care m-am îndrăgostit să fie fratele vitreg al primului tip de care fusesem îndrăgostită?

Glass se holbă la ea, convinsă că nu înţelesese bine.

— Wells are un *frate?* zise ea încet, aşteptând ca fata să izbucnească în râs şi să o corecteze.

Dar, spre uimirea ei, Clarke aprobă.

— Cancelarul şi mama lui Bellamy au avut o aventură, înainte ca el să se însoare cu mama lui Wells.

De-a lungul anilor, Glass auzise o grămadă de lucruri derutante ieşind din gura lui Clarke Griffin, mai ales în timpul orelor de mate, dar niciunul la fel de uimitor.

— Nu pot să cred!

— Nici mie nu mi-a venit să cred la început, dar e adevărat. Iar ăsta e doar începutul.

Pe un ton surprinzător de calm, îi spuse lui Glass cum reuşise Bellamy să se urce pe navă, cu sora lui, Octavia, cum îl luase ostatic pe cancelar, înainte să ştie că era tatăl lui. Faţa lui Clarke deveni mai serioasă, când îi povestise lui Glass despre cea mai mare teamă a ei: îngrijorarea legată de ce ar putea să-i facă gardienii lui Bellamy, dacă descopereau că din vina lui fusese împuşcat cancelarul.

— Am încercat să-l conving să plece din tabără, dar nu vrea, zise ea, pe un ton pe care Glass nu prea reuşi să îl identifice – un amestec ciudat de frustrare şi mândrie.

Glass se strădui să asimileze totul şi îşi notă în minte să nu uite să stea de vorbă cu Luke. Poate că el putea să facă ceva să-i îndepărteze pe gardieni de Bellamy.

— Uau! zise ea şi scutură din cap. Asta e o nebunie mai mare decât mersul meu prin spaţiu.

— Ai mers prin spaţiu?

Ochii lui Clarke se făcură mari de uimire.

— Am mers prin spaţiu, zise Glass, cu o urmă de plăcere în voce. A fost singurul mod în care puteam să ajung pe Phoenix.

Altfel, eu şi iubitul meu, Luke, plus o grămadă de oameni am fi murit pe Walden.

Fetele rămaseră tăcute o clipă, fiecare luptându-se să proceseze noutăţile importante pe care le împărtăşiseră. Apoi uşa barăcii-spital se deschise în spatele lor şi ieşi Octavia.

— Clarke! strigă ea. Avem nevoie de tine înăuntru pentru o clipă.

— Vin!

Se întoarse spre Glass.

— Mă bucur că eşti aici, Glass!

— Şi eu! răspunse ea, cu un zâmbet.

Era adevărat că se bucura să o vadă pe Clarke. Dacă se bucura că se afla pe Pământ era o cu totul altă poveste, dar cel puţin nu se simţea chiar atât de stingheră şi singură cum îşi imaginase, când privise în jos, de pe navă, la stratul gros de nori. Mai ales acum, când părea să aibă o prietenă.

6. BELLAMY

— La naiba! bombăni Bellamy pentru el şi lovi cu piciorul un smoc de iarbă, care zbură prin aer.

Îl privi cum pluteşte sub forma unui arc între doi copaci, înainte să aterizeze cu un plescăit la câţiva metri. Sunetul unor paşi străpunse liniştea din pădure, unde stătea ascuns după un grup de copaci înalţi. Se uită în luminiş, printre frunze, spre trei dintre nou-veniţi – un bărbat şi două femei –, care strâmbau din nas spre cerbul de pe proţap. Cerbul pe care Bellamy îl vânase în dimineaţa aceea şi pe care i-l dăduse lui Antonio să îl ducă în tabără. Puteau să înveţe să mănânce carne sau să moară de foame. Sau, mai bine, să-şi găsească singuri mâncare.

Când cei o sută aterizaseră, nu fusese nimeni acolo să îi întâmpine ori să le explice cum stau lucrurile. Nimeni nu îl *învăţase* pe Bellamy să urmărească animalele, să folosească un arc sau să jupoaie un cerb cu două capete. Aflase singur, la fel cum Clarke învăţase să trateze răni şi boli pe care nu le cunoscuse înainte. La fel cum Wells învăţase să construiască o baracă. Chiar şi Graham, altfel nesuferit, învăţase să facă o suliţă. Dacă el reuşise, şi fraierii ăia neajutoraţi puteau să reuşească.

Bellamy şi-ar fi dat cel mai bun arc, doar să poată intra drept în mijlocul taberei, cu capul sus, să îi sfideze pe bastarzii aceia. Să încerce numai să îl aresteze. Ştia că, odată ce fumul se va ridica, iar urechile coloniştilor vor înceta să mai ţiuie, unul dintre ei îl va recunoaşte ca fiind băiatul care îl luase ostatic pe cancelar, pe puntea de lansare. Nu conta că Bellamy nu apăsase pe trăgaci, cancelarul fusese împuşcat din vina lui. Nu apucase să îl întrebe pe Wells dacă se ştia ceva despre tatăl lui... rectificare: despre tatăl *lor.* Se va obişnui vreodată cu ideea? Categoric, nu va afla dacă bărbatul trăia sau murise, dacă va rămâne singur în pădure.

Tabăra era casa lui Bellamy. Ajutase la construirea ei, cot la cot cu ceilalţi. Cărase buşteni din pădure şi făcuse din ei fundaţia. El ţinuse grupul în viaţă, cu animalele pe care le vânase. Nu avea de gând să abandoneze tot, doar pentru că avusese tupeul să îşi protejeze sora. Nu era vina lui că pe Colonie exista o lege a populaţiei stupidă, care făcea din Octavia

o ciudată şi le oferea altora permisiunea de a o trata ca pe o infractoare.

O creangă trosni, iar Bellamy se întoarse cu pumnii ridicaţi, apoi îi lăsă în jos ruşinat, când văzu un băieţel care îl privea.

— Ce faci aici? îl întrebă Bellamy şi se uită în jur, să se asigure că nu fusese urmărit.

Era ciudat să vadă adulţi în tabără, dar era şi mai ciudat să vadă copii mici.

— Am vrut să văd peştii, zise el, deşi buzele lui făcură să sune ca *pesii*.

Bellamy se ghemui, să ajungă la nivelul ochilor băiatului, care părea să aibă trei sau patru ani.

— Îmi pare rău, amice. Peştii trăiesc în lac. E departe de aici. Dar, uite, îi arătă spre copaci, acolo sus sunt păsări. Vrei să le vezi?

Băiatul aprobă. Bellamy se ridică şi îşi lăsă capul pe spate.

— Uite, zise arătând spre un loc unde frunzele se mişcau. Vezi?

Băiatul scutură din cap.

— Nu.

— Dă-mi voie să te ajut să te uiţi de mai aproape.

Bellamy se aplecă, îl luă în braţe şi îl ridică pe umeri, ceea ce îl făcu pe micuţ să ţiuie de plăcere.

— Mai încet, da? Nimeni nu trebuie să ştie că sunt aici. Acum, uite, acolo e o pasăre. Vezi păsărica?

Bellamy nu vedea faţa băiatului, aşa că luă tăcerea drept da.

— Unde sunt părinţii tăi? Ştiu unde ai plecat?

Bellamy se lăsă în jos astfel ca băiatul să poată aluneca pe spatele lui, apoi se întoarse spre el.

— Cum te cheamă?

— Leo? strigă o voce de fată. Unde te-ai dus?

— Rahat! zise Bellamy în barbă, dar, înainte să apuce să se mişte, se ivi o fată cu păr negru şi lung.

Răsuflă. Era doar Octavia. Ea îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbi.

— Deja îi atragi pe copii în pădure, ca un pustnic ciudat? Nu ţi-a luat mult.

Bellamy dădu ochii peste cap, dar în taină se bucura să o vadă pe Octavia atât de binedispusă. Avusese câteva săptămâni grele şi tocmai când se întorsese în tabără sosise şi restul

Coloniei. Altfel, Octavia se adapta uşor. Îşi petrecuse primii cinci ani într-o ciudăţenie de debara, iar restul vieţii dovedind că merita să trăiască.

— Îl cunoşti pe copilul ăsta? întrebă Bellamy.

— E Leo.

— Unde sunt părinţii lui?

Octavia îi aruncă lui Leo o privire, apoi scutură trist din cap. Bellamy răsuflă lung şi se uită la băiat, care era ocupat să tragă de o plantă agăţătoare înfăşurată în jurul unui copac.

— Deci e singur-singurel?

Octavia aprobă.

— Probabil că da. Sunt o grămadă ca el. Cred că părinţii lor nu au reuşit să urce pe nave sau…

Nu fu nevoie să termine propoziţia. Bellamy ştia că amândoi se gândeau la mormintele proaspăt săpate, încă nemarcate, de lângă lac.

— Am avut grijă de toţi, până o să găsim o soluţie.

— E foarte frumos din partea ta! zise Bellamy.

Ea ridică din umeri.

— Nu e mare lucru. Nu pe cei mici ar trebui să fim supăraţi. Părinţii lor ne-au închis.

Încerca să pară indiferentă, dar Bellamy ştia că, în urma copilăriei petrecute în centrul de îngrijire de pe Colonie, rămăsese cu o sensibilitate pentru copiii orfani.

— Haide, Leo, zise ea şi îl luă de mână. O să-ţi arăt unde sunt iepurii.

Se uită la Bellamy.

— Tu o să fii bine aici?

El aprobă.

— Doar azi. Odată ce lucrurile se liniştesc, o să facem un plan.

— Bine… ai grijă.

Zâmbi şi se întoarse spre Leo.

— Să mergem, puştiule.

Bellamy se uită după ei şi simţi o strângere de inimă văzând-o pe Octavia cum coboară panta ţopăind, prefăcându-se că era iepure, să îl facă pe Leo să râdă. Ea mereu fusese o exclusă. Nimeni, cu excepţia lui Bellamy, nu o tratase corect sau drăguţ. Până acum. În sfârşit, îi fusese oferită şansa de a fi o adolescentă normală, cu prieteni şi cu iubiţi şi, dacă era să fie complet sincer, bună de gură. Evident, nu avea de gând să o

părăsească. Şi nici nu o va lua de acolo. Atunci, ce soluţie mai avea? Ea merita şansa de a rămâne unde îşi găsise primul cămin. Primul lor cămin adevărat.

Îşi aminti scurt expresia de pe faţa lui Clarke, când îi făcuse semn să se ascundă, iar stomacul i se strânse. Fata aceea nu era uşor de speriat, un medic genial, cu spirit de luptător, care, întâmplător, era uimitor de frumoasă, mai ales când lumina cădea pe părul ei blond. Însă gândul la gardienii cu armele îndreptate spre el fusese de-ajuns să umple de teamă ochii ei verzi luminoşi.

Bellamy expiră încet, încercând să se calmeze. Clarke doar îl proteja. Îl ţinea în viaţă. Dar insistenţele ei de a-l păstra în siguranţă şi ascuns stârneau în Bellamy mai multă furie decât orice altceva. Nu furie la adresa ei, ci a întregii situaţii.

Se întuneca. Avea să petreacă toată noaptea în pădure? Era pe cale să se întoarcă în luminiş şi să îşi reia locul, când îl văzu pe Wells intrând din cealaltă parte, în fruntea unui grup de supravieţuitori buimaci. Bellamy studie ţinuta mândră a lui Wells, pasul lui ager şi felul încrezător în care se adresa grupului, de parcă era liderul lor, nu un infractor condamnat, care avea jumătate din vârsta lor. Îi era greu să înţeleagă că micuţul cancelar era fratele lui… Nu se întâmplă în fiecare zi să îţi dai seama că ai determinat împuşcarea tatălui tău şi că ai nu doar un singur frate nepermis, ci doi.

Deodată, toţi cei din luminiş tăcură şi capetele se întoarseră spre locul de unde apăruse Wells. Bellamy le urmări privirile şi îl văzu pe vicecancelarul Rhodes ieşind dintre copaci. Mergea tăcut printre cei o sută şi printre ceilalţi supravieţuitori, cu umerii drepţi, cu expresia aceea uşor plictisită, care pe navă mereu îl făcuse să pară un nesuferit. Aici îl făcea să pară doar un imbecil. Abia scăpase de moarte, cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, iar acum era pe pământ solid pentru prima dată în toată viaţa lui. Oare ar fi murit dacă ar fi arătat cea mai mică urmă de uşurare sau, la naiba, de entuziasm?

Nimeni nu îndrăznea să i se adreseze vicecancelarului, în timp ce mergea în cerc prin luminiş, flancat de doi gardieni, inspectând tabăra pe care ei se chinuiseră să o amenajeze. O grămadă de oameni îşi ţineau respiraţia deodată, aşteptând-l să facă sau să spună ceva. După un moment lung, vicecancelarul intră în cea mai apropiată baracă. Pentru o clipă nu-l mai

văzură, apoi se întoarse în lumina soarelui, cu un colţ al gurii mustăcind.

Lui Bellamy îi venea să zboare peste luminiş şi să îl pocnească drept în faţă pe acel obsedat de putere. Dar o singură privire spre gardienii care îl urmau îndeaproape, formând un semicerc în jurul lui Rhodes, fu de-ajuns să îl ţină pe loc. Nu doar că erau mai mulţi gardieni decât se aşteptase – cel puţin douăzeci, fără să îi numere pe cei răniţi, care încă se chinuiau să vină de la locul prăbuşirii –, dar toţi păreau să fie şi înarmaţi. Bellamy înghiţi greu. Ameninţarea teoretică a gardienilor care aveau ordin să tragă în el era una. Să aibă în faţă ţeava unei arme reale, aici, pe Pământ, era alta. Bellamy nu era mai speriat decât fusese înainte de sosirea coloniştilor. Era doar mai sigur ca niciodată că el şi Octavia trebuiau să îşi poarte singuri de grijă, pentru că nimeni nu o să facă asta pentru ei.

În cele din urmă, Rhodes se îndreptă spre mijlocul luminişului şi se întoarse să se adreseze grupului care se adunase în jurul său. Se opri, ţinându-i în aşteptare. Octavia stătea în faţa grupului, fixându-l sceptică pe vicecancelar. Wells se dădu într-o parte, cu braţele încrucişate pe piept şi cu o expresie indescifrabilă. Clarke rămase chiar în spate, rezemată de peretele barăcii-spital. Părea extenuată, ceea ce îl înfurie şi mai mult pe Bellamy. Ar fi dat orice să o ia în braţe şi să îi spună că făcuse o treabă uimitoare. Oamenii adunaţi acolo se uitau la Rhodes, cu feţele murdare, pline de speranţă şi, îşi dădu seama Bellamy, surprins, de uşurare. Cei mai mulţi păreau *bucuroşi* că Rhodes era acolo. Ei chiar credeau că venise să îi ajute.

În sfârşit, Rhodes începu.

— Cetăţeni, este o zi tristă, o zi pe care o vom comemora multe generaţii de acum înainte, dar este şi o zi mare. Sunt foarte onorat să fiu cu voi aici, pe Pământ, după o lungă aşteptare. Contribuţia voastră, a celor care aţi coborât cu prima navă, nu va fi uitată curând. Aţi venit curajoşi aici, unde niciunul de-ai noştri n-a pus piciorul de sute de ani.

Bellamy studia faţa lui Clarke. Nu trăda nicio reacţie, dar ştia că amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Erau destui oameni care puseseră piciorul acolo, nu toţi pământeni. Părinţii lui Clarke, de exemplu, şi ceilalţi care îi însoţiseră pe Pământ. Deocamdată, însă, niciunul dintre cei o sută nu ştia că părinţii săi trăiau, în afară de Bellamy şi de Wells.

— Aţi dovedit că viaţa omenească poate, într-adevăr, să existe din nou pe Pământ. Asta e nemaipomenit! Însă vieţile noastre nu depind doar de apă şi aer curat.

Se opri, pentru un efect teatral, şi se uită la mulţime, privindu-i în ochi, pe rând.

— Vieţile noastre depind una de alta!

Câţiva oameni aprobară cu emfază, iar lui Bellamy îi veni să vomite.

— Iar pentru a ne proteja unul pe altul şi pe noi înşine trebuie să respectăm anumite reguli.

Începe, se gândi Bellamy şi strânse pumnii, de parcă ar fi putut opri cuvintele care ştia că vor schimba totul.

— Viaţa pe Colonie a fost liniştită. Toţi eram în siguranţă şi îngrijiţi – era evident că el nu trăise pe Arcadia sau pe Walden – şi am reuşit să ne ţinem în viaţă specia, deoarece respectam autoritatea, făceam ce se aştepta de la noi şi menţineam ordinea. Doar pentru că acum suntem pe Pământ nu înseamnă că putem abandona adeziunea la un cod care este mai important decât oricare dintre noi.

Rhodes se opri din nou, lăsându-i să asimileze cele spuse.

Bellamy cercetă feţele lui Wells şi Clarke şi, după expresiile lor, îşi dădu seama că erau pe aceeaşi lungime de undă. Rhodes era plin de rahat. Nu spusese nimic despre graţierea celor o sută, lucru care le fusese promis în schimbul „serviciului” făcut umanităţii, când veniseră pe Pământ cu prima navă. Şi, după numărul reunirilor fericite pe care Bellamy le văzuse – una sau două printre cei care nu erau de pe Phoenix –, evident, familiile lor nu avuseseră prioritate la urcarea pe nave. Numărul minciunilor pe care omul acela le scotea într-un discurs atât de scurt era revoltător. Şi, mai rău, o grămadă de oameni îl credeau. *Deschideţi ochii*, voia Bellamy să le strige. *Am supravieţuit fără idioţii ăştia şi o să ne descurcăm fără ei. Nu ascultaţi nicio vorbă a ticălosului ăstuia.*

— Am încredere că fiecare dintre voi – Rhodes îşi înflorea cuvintele, dar tonul lui era rece ca gheaţa – îşi va da seama de ce e mai bine şi va face exact ce se aşteaptă de la voi, atât pentru binele personal, cât şi pentru perpetuarea rasei noastre. Vă mulţumesc!

Un fior trecu pe spinarea lui Bellamy. Acela nu fusese un discurs călduros şi vag motivaţional. Fusese o avertizare. *Faceţi*

ce spun sau veţi fi daţi la o parte, îi ameninţa vicecancelarul. Bellamy era sigur că nu o să-i execute ordinul. Niciodată nu fusese un mare fan al regulilor pe Colonie. Iar acum, pe Pământ, unde îşi petrecuse zilele şi nopţile singur, în adâncul pădurii, nu prea erau şanse să se supună cuiva. Pentru prima dată în viaţă – în toate vieţile lor –, Bellamy era liber. Cu toţii erau.

Dar Rhodes nu avea să ierte vreodată actul de trădare al lui Bellamy, de pe puntea de lansare. Înţelegea asta clar. În schimb, vicecancelarul şi susţinătorii lui îl vor da ca exemplu, ceea ce însemna execuţia. Probabil, una publică.

O decizie se forma în mintea lui Bellamy, decizie deja gândită şi luată. Trebuia să plece de acolo. Se va întoarce după Octavia, când va fi în siguranţă. Clarke şi Wells vor avea grijă de ea, deocamdată. Bellamy făcu un pas mare în spate, mai adânc în pădure, cu ochii lipiţi de ceafa lui Rhodes. La al doilea pas, dădu într-un copac şi se lovi de el. Se împiedică mormăind şi se chinui să-şi recapete echilibrul. Reuşi să rămână în picioare, dar păşi împleticit peste o grămadă de surcele uscate. Trosniră tare, sunetul răsunând cu ecou până în luminiş. Sute de capete tresăriră, urmând sunetul. Gardienii ridicară armele la umeri şi le îndreptară spre linia copacilor. Cu reflexe surprinzător de rapide, Rhodes se întoarse şi scană zona, în căutarea sursei zgomotului. Bellamy era blocat. Nu putea să se mişte, pentru că ar fi fost văzut. Singura lui opţiune era să stea complet nemişcat şi să spere că Rhodes şi gardienii lui aveau vederea teribil de proastă.

Nu avu noroc. Rhodes îl zări aproape imediat, iar faţa i se întinse într-o grimasă mulţumită. Se uitară unul la altul pentru o clipă lungă, timp în care Bellamy nu ştia sigur dacă vicecancelarul îl recunoscuse ca fiind cel care îl ţinuse ostatic pe cancelar. Apoi, o sclipire de bucurie trecu peste faţa lui de obicei indescifrabilă.

— Acolo! le strigă Rhodes gardienilor, arătând direct spre Bellamy.

Echipajul în uniformă traversă luminişul într-un timp record. Bellamy se răsuci, mizând pe faptul că el cunoştea pădurea, iar asta îi oferea un avantaj. Putea să sară peste buşteni şi să se ascundă sub crengile joase. Dar nu făcu mai mult de câţiva metri, când simţi unul, apoi două trupuri care se aruncară peste el şi îl doborâră. Gardianul care aterizase primul mormăi ceva şi

se chinui să-i prindă braţele. Bellamy se împotrivi, lovind din picioare, în timp ce se străduia să se ridice în genunchi, apoi în şezut. Inima îi bătea atât de tare, încât îşi simţea coastele cum vibrează. Adrenalina îi curgea prin picioare. Se simţea ca unul dintre animalele urmărite şi ucise ca să îi ţină în viaţă pe cei o sută.

Veniră mai mulţi gardieni şi îl înconjurară. Înaintă câţiva paşi mici spre unul dintre ei, dar în ultima clipă se aplecă, se răsuci şi o luă la fugă în direcţia opusă. Gardienii se străduiră să-i ia urma. Bellamy goni printre copaci, sperând că putea să scape de ei. Dar, de data asta, nu-şi folosiră trupurile să îl oprească. Un *trosnet* ascuţit şuieră pe lângă trunchiurile copacilor şi o grămadă de păsări speriate zburară de pe cele mai înalte crengi. Bellamy strigă, în timp ce o durere sfâşietoare îi trecu prin umăr.

Îl împuşcaseră. Se prăbuşi, apoi imediat fu înconjurat de gardieni, care abia îl ridicară şi îi legară mâinile la spate, fără să le pese de sângele care îi curgea din rană. Îl duseră în luminiş.

— *Bellamy!* auzi vocea lui Clarke, parcă de la mare depărtare.

Ca prin ceaţă, o văzu croindu-şi drum prin mulţime, strigând la gardieni, în timp ce se apropia.

— Lăsaţi-l în pace! L-aţi împuşcat, nu e de-ajuns? Vă rog, permiteţi-mi să-l văd! Are nevoie de îngrijiri medicale.

Gardienii se dădură la o parte şi o lăsară să treacă. Îşi puse braţele în jurul pieptului lui Bellamy şi îl ajută să se întindă.

— E în regulă, îi zise, respirând greu.

Îi rupse tricoul la gât şi i-l trase de pe umăr.

— Nu cred că e foarte grav, probabil că glonţul a trecut chiar prin umăr.

Bellamy aprobă, dar nu reuşi să vorbească printre dinţii strânşi.

— Ce ordonaţi, domnule? strigă unul dintre gardieni către Rhodes.

Bellamy nu auzi răspunsul. Avu un singur gând, în timp ce îşi pierdea cunoştinţa: mai degrabă murea decât să trăiască pe Pământ ca prizonier.

7. WELLS

De obicei, Wells dormea afară, preferând luminişul tăcut şi plin de stele, în locul barăcilor aglomerate, dar petrecuse ultimele două nopţi pe jos, în baraca-infirmerie, şi abia dacă se odihnise. Clarke stătuse tot timpul lângă Bellamy, îi curăţase rana, îi verificase febra şi îi spusese toate aiurelile posibile ca să îi distragă atenţia de la durere. Însă mai avea şi alţi pacienţi de care trebuia să se îngrijească, aşa că Wells o ajutase cât putuse. Se asigurase că Bellamy bea apă şi, în momentele mai lucide, îl ţinuse la curent cu ce se mai întâmpla prin tabără.

Wells îşi reprimă un geamăt, când se ridică în picioare, căscând, în timp ce îşi freca umărul. Nici pe departe să fie paturi pentru toată lumea, iar Wells avusese grijă să le împartă răniţilor pe cele existente.

Se uită la Bellamy, care, în sfârşit, adormise, după o noapte cu dureri. Nu părea să se scurgă sânge prin bandaj, ceea ce era bine, dar Clarke se îngrijora tot mai mult în legătură cu o posibilă infecţie. Se uită la faţa palidă a lui Bellamy şi simţi un nou val de furie la adresa vicecancelarului. Tatăl lui nu i-ar fi lăsat pe gardieni să tragă în Bellamy, indiferent dacă şi-ar fi dat seama sau nu că ţinta era fiul lui. Rhodes vorbea mult despre lege şi ordine, dar nu părea foarte preocupat să pună în practică ceea ce predica.

Wells se strecură afară, atent să nu trântească uşa. Dimineaţa era momentul lui preferat pe Pământ. Avea o oră doar pentru el, să privească răsăritul, înainte ca restul taberei să se trezească şi să înceapă rutina zilnică: copiii care aduceau apă se trezeau primii şi se îndreptau spre izvor, cu vasele goale şi părul ciufulit. Urma echipa care aduna lemne de foc şi mereu se întreceau la tăiat, să vadă care termina mai repede. Se organizaseră rapid într-o comunitate, cu propriile obiceiuri. În multe feluri, era o viaţă mai fericită şi mai liberă decât orice avuseseră pe Colonie.

Dar, deşi trecuseră mai puţin de şaptezeci şi două de ore de când sosiseră ceilalţi colonişti, dimineţile acelea îi păreau o amintire îndepărtată. Nu o văzuse pe Sasha de câteva zile. Amândoi căzuseră de acord că era mai sigur pentru ea să stea la Mount Weather, până când Wells găsea calea potrivită să îi povestească lui Rhodes despre pământeni. Resimţea absenţa ei

ca pe o durere fizică.

Luminişul de obicei gol era presărat acum cu grupuri de oameni cu un aspect jalnic, nou-sosiţi care nu găsiseră locuri în barăci şi avuseseră o noapte albă, privind îngroziţi un cer necunoscut sau morocănoşii dintre cei o sută, care aleseseră să aibă de-a face cu iarba udă şi aerul răcoros decât cu intruşii care le invadaseră spaţiul.

Câţiva adulţi erau deja în jurul locului pentru foc, evident, aşteptând ca cineva să vină să îl aprindă. Câţiva gardieni stăteau într-o parte, adânciţi într-o conversaţie, gesticulând spre creasta pe care apăruse prima dată facţiunea pământenilor. După ce cântărise avantajele şi dezavantajele de a-i spune lui Rhodes despre existenţa altor oameni pe Pământ, Wells îi povestise despre cele două grupuri, despre cei paşnici conduşi de tatăl Sashei şi despre cei violenţi, care îi omorâseră pe Asher şi pe Priya. De atunci, Rhodes pusese gărzi permanente la marginea luminişului.

Wells se îndreptă spre foc şi se forţă să zâmbească.

— Bună dimineaţa!

Grupul dădu din cap, dar nimeni nu vorbi. Ştia cum se simţeau, pentru că şi el se simţise la fel în primele zile – dezorientat, traumatizat de călătoria pe Pământ, dar şi bântuit de pierderea oamenilor pe care îi lăsase în urmă. Ştia şi că singurul mod de a merge mai departe era să îţi găseşti o ocupaţie.

— Cine vrea să înveţe să facă focul?

Toţi acceptară oferta, cu mai mult sau mai puţin entuziasm, dar numai o femeie de vreo douăzeci de ani rămase prin preajmă suficient ca să încerce singură. Wells îi puse lemne în braţe şi o îndrumă înapoi spre foc. Îi arătă cum să aşeze lemnele în formă de piramidă şi o învăţă paşii necesari ca să le aprindă. Când terminară, ea zâmbi, iar el văzu o scânteie din viaţa ce revenea în ochii săi.

— Bravo! zise Wells. Stai cu ochii pe el, iar când o să avem ceva de gătit, o să-l aţâţăm un pic.

Se îndreptă spre grupurile mici care se pregăteau de vânătoare, trecând pe lângă câţiva gardieni. Simţi privirile lor şi se opri. Stăteau cu armele pe umeri, aşteptând pe cineva să le spună ce să facă. Deşi îi fusese retras gradul de ofiţer, când fusese condamnat, îşi drese vocea şi li se adresă pe acelaşi ton

pe care îl învăţase în timpul instruirii.

— Unul dintre voi ar trebui să însoţească fiecare echipaj de vânătoare. Avem de hrănit o grămadă de oameni, iar armele ar putea fi de folos.

Gardienii se uitară unul la altul – de parcă ar fi căutat aprobare –, apoi ridicară din umeri şi îl urmară. Wells îi împărţi şi le spuse să umble în linişte, să nu sperie prada. Singurii care rămaseră în urmă fură cei doi, pe care Rhodes îi pusese să păzească baraca-infirmerie şi să se asigure că Bellamy nu fugea.

Luminişul devenea tot mai zgomotos, pe măsură ce oamenii flămânzi ieşeau din barăci, căutând ceva de mâncare. Aveau nevoie disperată de mai multe barăci, ceea ce însemna că era nevoie de mai mulţi buşteni şi de cel puţin o săptămână de muncă. Trebuia să îi instruiască pe douăzeci sau treizeci dintre nou-veniţi, să termine repede, înainte ca vremea să se răcească. De asemenea, trebuiau mai multe găleţi pentru apă, pe care vor trebui să le confecţioneze din rămăşiţele metalice ale navelor. Îşi notă în minte să trimită un grup la locul aterizării, să ia cel puţin zece bucăţi metalice potrivite. Însă nimic din toate astea nu conta, dacă nu făceau rost de mai multă mâncare, repede. Cu Bellamy pe tuşă, avea să fie mai dificil ca niciodată. Wells răsuflă încet şi îşi ordonă gândurile, lăsând soarele dimineţii să îi încălzească faţa, pentru o clipă.

Deschise ochii, traversă drumul spre baraca în care erau proviziile şi se opri să se adreseze arcadianului care stătea în faţă, citind o listă. Ţineau inventarul şi evidenţa schimburilor, să ştie ce intră şi ce iese. Wells era pe cale să îl întrebe cum procedau cu hainele, când cineva îşi drese vocea în spatele lui. Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu vicecancelarul Rhodes. Acesta îl studia cu o privire curioasă, cu buzele strânse într-un zâmbet ce nu părea să reflecte vreo bucurie. Gardienii mai în vârstă îl flancau pe vicecancelar. Wells îi recunoscu din perioada lui de pregătire ca ofiţer, unul dintre ei îi fusese instructor de arme de foc, iar celălalt îl pusese odată să facă cinci sute de flotări. Se strâmbă, amintindu-şi.

— Bună dimineaţa, ofiţer Jaha!

— Bună dimineaţa, domnule vicecancelar Rhodes! Domnilor ofiţeri!

Wells îi salută, un gest ce părea nepotrivit sub imensul cer albastru şi sub norii pufoşi care pluteau deasupra, în locul

luminilor reci de pe Phoenix. Rhodes îi întinse mâna lui Wells, iar acesta o luă. Vicecancelarul îi strânse degetele un pic prea tare şi îi scutură mâna un moment prea lung. Wells fusese mereu un gardian şi un ofiţer model, cu respect faţă de superiori şi faţă de reguli. Excelase în toate stadiile pregătirii, de obicei, fiind pe primele locuri din clasă. Fusese mândru să cunoască şi să urmeze protocolul, chiar dacă asta însemnase ca unii colegi să râdă de el sau, mai rău, să spună pe la spate că fiul cancelarului îşi pupa în fund profesorii. Dar lui Wells nu-i păsase. El încercase să-şi dovedească sieşi meritele şi o făcuse. Nimeni nu putea nega că era un ofiţer de primă clasă. Dar în ziua aceea, în luminiş, cu mâna reţinută de vicecancelar, Wells simţea doar dezgust. Parcă ştia ce urma să iasă din gura lui Rhodes încă dinainte să vorbească.

— Ai dat dovadă de remarcabile calităţi de lider, ofiţer Jaha.

— Mulţumesc, domnule, se îmbărbătă Wells.

— Mai ales pentru cineva atât de *tânăr*.

Rhodes sublinie ultimul cuvânt şi îl făcu să sune ca o insultă.

— În numele Consiliului, vreau să îţi mulţumesc pentru serviciile tale, tinere.

Wells nu zise nimic.

— Ai aranjat o tabără acceptabilă aici, pe Pământ.

Buza de sus a vicecancelarului se curbă a dispreţ.

— Însă ţi-ai asumat o responsabilitate mult prea mare, pentru cineva de vârsta ta, şi ar trebui să te bucuri de tinereţe.

Wells revăzu în minte săgeata ce străpunsese gâtul lui Asher, la doar câţiva centimetri de gâtul lui, revăzu trupul umflat al Priyei atârnat de copac, resimţi foamea îngrozitoare de care suferiseră cu toţii în primele zile. *Ce tinereţe*, vru să scuipe spre Rhodes. Dar îşi ţinu buzele strânse.

— Lideri cu mai multă experienţă vor prelua acum, continuă Rhodes, în timp ce tu te vei bucura de o binemeritată pauză.

Nările lui Wells tresăriră şi simţi cum i se încing obrajii. Se strădui să îşi menţină expresia de soldat neutru. Rhodes prelua controlul, dar evident că habar n-avea în ce se băga. Nici Wells nu avusese habar la început, dar acum avea câteva săptămâni de experienţă crucială, pe care putea să o împărtăşească. Cu voce calmă şi pe un ton diplomatic, zise:

— Cu tot respectul, domnule, aceia dintre noi care au venit cu prima navă am învăţat câte ceva, într-o perioadă de timp foarte

scurtă. Lucrurile sunt mai complicate decât par, am simţit asta pe pielea noastră. Putem să vă scutim de mult timp pierdut şi de probleme. Dacă ne daţi voie să împărtăşim ce am învăţat, va fi spre binele tuturor.

Zâmbetul lui Rhodes deveni încordat şi lăsă să îi scape un râs înfundat.

— *Cu tot respectul*, ofiţer, cred că suntem calificaţi să facem faţă oricărei situaţii care ar putea să apară. Cu cât readucem mai repede ordinea în comunitate, cu atât mai repede ne vom simţi toţi în siguranţă.

Wells cunoştea expresia din ochii lui Rhodes. Era o combinaţie specială de dispreţ, ironie şi invidie, pe care o văzuse pe feţele oamenilor toată viaţa. Fiind fiul cancelarului, nu-i fusese uşor. Rhodes se uita la Wells şi vedea un copil răsfăţat, care-le-ştia-pe-toate. Putea să ridice cu mâinile goale câte o baracă pentru fiecare colonist, iar Rhodes tot l-ar fi văzut ca pe un lăudăros. Ca fiu al singurului om care fusese între vicecancelar şi cea mai înaltă funcţie, Wells era simbolul frustrării lui Rhodes.

Oricâtă simpatie câştigase Wells pentru că îi ţinuse în viaţă pe cei o sută în primele săptămâni, aceasta se risipea repede, laolaltă cu influenţa lui. Dacă asta era ultima lui ocazie să îi vorbească direct lui Rhodes, avea de gând să o folosească aşa cum trebuie.

— Da, domnule, zise Wells, pe cel mai respectuos ton.

Vicecancelarul îl salută ţeapăn, evident, mulţumit de sine. Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, cu gărzile după el, ca nişte animăluţe de companie supuse.

— Încă ceva doar! strigă Wells după el.

Rhodes se opri şi se întoarse, cu o expresie iritată.

— Prizonierul, Bellamy Blake.

Privirea i se îngustă.

— Ce e cu el?

— Este vital pentru supravieţuirea taberei.

— Ce-ai spus, ofiţer?

Rhodes scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Te referi la tânărul care aproape că l-a omorât pe tatăl tău?

— Da, domnule. Bellamy este, de departe, cel mai bun vânător pe care îl avem. El ne-a ţinut pe toţi în viaţă. Avem nevoie de el.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Rhodes, iar expresia lui

deveni mai rece.

— Băiatul acela, zise Rhodes încet, e un criminal.

— Nu e, zise Wells, încercând din răsputeri să pară mai calm decât era. Nu a vrut să facă rău nimănui. Încerca doar să-şi protejeze sora.

Sperase că latura grijulie a lui Bellamy va atinge o coardă sensibilă a vicecancelarului, dar cuvântul soră generă un rânjet. Wells îşi închipui ce s-ar întâmpla dacă, din disperare, ar recunoaşte că Bellamy era fratele lui.

— El este motivul pentru care tatăl tău nu e aici, scuipă Rhodes. Motivul pentru care eu sunt la conducere.

Cu asta, se răsuci şi plecă. Wells îl privi cum se îndepărtează, cu inima grea. Nu avea să fie îndurare pentru Bellamy. Nici milă.

8. CLARKE

Cusăturile nu ţineau. Clarke îşi încleştă mandibula, în timp ce curăţa rana de pe umărul lui Bellamy, pentru a treia oară în ziua aceea. Ştia că frustrarea nu o ajuta, dar aproape că îşi ieşise din minţi, încercând să-şi dea seama ce să mai facă. Putea să rişte şi să spere că trupul lui Bellamy va lupta cu infecţia şi va începe să se vindece, în ciuda cusăturilor. Sau putea să le înlăture şi să coasă din nou, însă asta putea să-l expună la riscul ca rana să se redeschidă din interior, lucru care l-ar fi costat.

Trase aer în piept, expiră încet şi încercă să se concentreze. Deşi Bellamy fusese norocos că glonţul ieşise fără probleme, pătrunsese în cel mai rău loc posibil, la câţiva milimetri de o arteră principală. Ar fi fost o nimica toată să îl coasă dacă ar fi fost pe navă, cu echipament steril la îndemână şi cu lumini bune. Dar în baraca întunecoasă, cu doi gardieni care-i dădeau târcoale lui Bellamy şi se loveau de Clarke de fiecare dată când încerca să-i verifice rana, era aproape imposibil. De aceea medicii n-ar trebui să-i opereze pe cei la care ţin. Abia îşi împiedica mâinile să nu tremure, să nu mai spunem de o decizie obiectivă, luată sub presiune. Puse dosul palmei pe fruntea lui Bellamy. Febra îi scăzuse – un semn bun –, dar era tot confuz şi avea dureri mari. Lui Clarke i se făcea rău când se gândea cât suferea şi cât de puţin putea face ca să-l ajute.

— Clarke? se auzi o voce slabă, din cealaltă parte a încăperii. Clarke? Am nevoie de tine, te rog!

Era Marin, o femeie mai în vârstă, cu o rană adâncă în picior. Clarke curăţase rana şi o cususe, dar calmantele se terminau foarte repede, ceea ce însemna că puteau să le folosească doar în cele mai disperate cazuri.

— Vin imediat!

O omora să îl lase pe Bellamy, dar mai erau foarte mulţi oameni care aveau nevoie de îngrijiri medicale serioase, astfel că nu avea cum să stea cu el mai mult de o clipă. Îl strânse de mână, iar el deschise ochii pe jumătate, zâmbind, apoi o strânse slab, în semn de răspuns. Îi puse blând braţul la loc pe pat şi se întoarse, lovindu-se de unul dintre gardieni.

— Scuză-mă.

Clarke abia îşi ascundea iritaţia din voce. Paza permanentă nu

era doar un exces, ci o împiedica să aibă grijă de pacienţi. Unde credeau că putea merge Bellamy, aproape inconştient, delirând şi cu febră?

— Clarke, te rog. Doare!

Acum vocea implora, disperată. Clarke nu avea timp de pierdut. Trebuia să schimbe pansamente şi să administreze medicamente. Deşi era recunoscătoare pentru şansa de a fi de folos, turele extenuante, zi şi noapte, nu o ajutau să-şi limpezească mintea de griji. De câte ori îl zărea pe Rhodes, trupul îi era cuprins de furie şi dezgust. Nu doar că fusese cât pe ce să îl omoare pe Bellamy, dar îl ţinea închis. Nu avea cum să părăsească tabăra, cât timp el era în pericol, şi fiecare oră care trecea era una pe care putea să o folosească pentru a da de urma părinţilor. Din câte ştiau ei, Clarke era încă pe Colonie, nu pe acelaşi pământ, sub acelaşi cer. Era o idee aproape prea frustrantă ca să se gândească la ea.

Clarke traversă baraca şi se aplecă lângă Marin. Când îi ridică bandajul de pe picior, alungă gândul că îşi abandona părinţii stând acolo, în baraca aceea aglomerată, în loc să plece singură în căutarea lor.

— Îmi pare rău că ai asemenea dureri, zise ea încet. Ştiu că doare, dar vestea bună e că se vindecă frumos.

Marin arăta jalnic, cu faţa palidă şi transpirată, dar reuşi să aprobe şi să mimeze un *mulţumesc*. Clarke petrecuse multe nopţi pe Phoenix aplecată peste manuale, minunându-se de medicina sofisticată de pe navă. Cele mai multe boli importante fuseseră eradicate – nu mai exista cancer sau boli de inimă, nici măcar gripă – şi dezvoltaseră modalităţi de regenerare a pielii şi de îmbinare rapidă a oaselor. Fusese impresionată să trăiască într-o perioadă în care medicina excela. Îşi dorise să se ridice la nivelul medicilor dinaintea ei, aşa că muncise din greu, memorase proceduri şi tratamente, şi procedee fiziologice.

Ce n-ar fi dat acum să aibă măcar o zecime din acel echipament medical. Practic, lucra pe întuneric, bâjbâind, în loc să aibă scalpele ascuţite; cu şanse slabe, în loc de medicamente care omoară bacteriile. La fel de bine putea să le dea pacienţilor o lingură de lemn, să o muşte, ca în Evul Mediu. Se uită în jur, la feţele confuze ale adulţilor şi ale copiilor şocaţi, care gemeau şi plângeau şi priveau fix. Erau sute ca ei afară. Putea să se îngrijească de toţi oamenii aceia, zi după zi, de una singură? Iar

ei erau câţiva norocoşi, care reuşiseră cumva să ocupe un loc pe nave. După expresiile de pe chipurile unora, costul de a se salva fusese excesiv de mare. Vedea în ochii lor suferinţa provocată de faptul că îi lăsaseră în urmă pe cei dragi, pe prieteni şi pe vecini – că îi lăsaseră pe alţii să moară, ca să poată supravieţui.

Clarke se ghemui lângă un băiat, Keith, care era întins tăcut pe un pat, în spatele barăcii. Îi zâmbi, iar el îi făcu slab din mână. Noaptea trecută, îl întrebase dacă mama sau tatăl lui erau acolo, iar el scuturase din cap tăcut. Clarke îşi dăduse seama după expresia sa că era singur pe Pământ şi nu mai adăugase nimic.

Se întrebă ce se va întâmpla cu Keith, după ce va ieşi de acolo. Coastele lui rupte se vor vindeca în scurt timp şi va părăsi relativa linişte a barăcii-spital. Deocamdată, Octavia avusese grijă de copiii fără părinţi, dar asta era tot ce putea face o adolescentă singură. Cine îl va învăţa cum să vâneze sau cine îi va spune dacă apa era suficient de curată să bea din ea? Va fi speriat în prima noapte în care va dormi sub stele? Clarke îi dădu la o parte părul transpirat de pe frunte şi îi atinse vârful nasului.

— Odihneşte-te, amice, îi şopti.

Keith închise ochii, deşi Clarke se îndoia că va reuşi să se odihnească. Când îl vedea atât de mic şi singur, se gândea că era recunoscătoare pentru oamenii pe care îi ştia pe Pământ. Erau câteva figuri cunoscute printre ultimii sosiţi – dr. Lahiri, în primul rând, şi câţiva oameni de pe culoarul locuinţei sale. Chiar şi Glass. Deşi niciodată nu fuseseră cu adevărat prietene, fetele se ştiau de-o viaţă. Era liniştitor să vadă o faţă pe care o cunoştea dintotdeauna şi să ştie că Glass adusese multe dintre amintirile comune, de pe nava aflată pe moarte. Astfel nu trebuia să-şi amintească singură totul, avea pe cineva cu care să împărtăşească povara.

Deşi membrele îi erau grele de extenuare şi nelinişte, se forţă să continue, să meargă la următorul pacient. Era dr. Lahiri, al cărui umăr încă îi cauza o durere înfiorătoare. Îşi înălţă capul de pe pat. Părul lui gri imaculat era unsuros şi încâlcit, lucru care era mai deranjant decât rana de la umăr.

— Bună, Clarke! zise el istovit.

— Bună, dr. Lahiri! Ce vă face capul?

— Mai bine. Ameţeala a scăzut şi te văd doar într-un singur

exemplar, pentru moment.

Clarke zâmbi.

— Ei bine, asta e o îmbunătăţire. Deşi aş vrea să exist în două exemplare, sincer.

Dr. Lahiri o studie atent o clipă.

— Faci o treabă foarte bună aici, Clarke. Sper că ştii asta. Părinţii tăi ar fi foarte mândri de tine.

Inima lui Clarke crescu, de tristeţe sau recunoştinţă, nu era sigură. Pentru câteva zile minunate, fusese absolut sigură că îşi va revedea părinţii şi petrecuse multe ore imaginându-şi tot ce le va spune, împărtăşindu-le toate gândurile şi poveştile pe care le pusese deoparte, pentru că nu avusese cui să i le spună. Dar acum şansele de a găsi vreodată informaţia de care avea nevoie ca să dea de urma lor păreau mai mici, şi mai mici.

— Trebuie să vă întreb ceva, zise Clarke încet şi se uită în jur, să se asigure că nu o auzeau gardienii. Am aflat ceva zilele trecute, ceva ce m-a făcut să cred că părinţii mei ar putea fi în viaţă.

Se uită în ochii măriţi ai dr. Lahiri, dar nu de şoc sau neîncredere. Oare ştia deja asta?

— Şi cred că sunt pe Pământ, continuă ea şi trase aer în piept. Ştiu că sunt aici. Trebuie doar să găsesc o cale să dau de ei. Ştiţi… ştiţi ceva? Ceva ce m-ar putea îndrepta în direcţia potrivită?

Dr. Lahiri oftă.

— Clarke, ştiu că vrei…

Fură întrerupţi de o zarvă ce venea dinspre uşă. Clarke se răsuci şi îl văzu pe vicecancelarul Rhodes în partea din faţă a barăcii. Un murmur trecu peste paturi, iar pacienţii îşi înălţară capetele şi văzură cine intrase. Clarke se uită disperată la dr. Lahiri, dorindu-şi să poată termina discuţia. El aprobă din cap, de parcă voia să îi spună că vor vorbi mai târziu.

Clarke se duse spre vicecancelar. Se opri în faţa sa, cu mâinile în şolduri, simţind nevoia să îşi protejeze pacienţii şi infirmeria. Gardienii se răsfirară într-un semicerc în jurul lui, blocând toată lumina care intra pe uşă. Încăperea se întunecase, în mai multe feluri. Doar vederea chipului îngâmfat a lui Rhodes o umplu pe Clarke de furie. Nu crezuse că ar putea avea vreodată sentimente atât de puternice. Rhodes era cel care le ordonase părinţilor ei să facă teste cu radiaţii pe oameni. Pe copii. Rhodes

era cel care ameninţase că o va ucide pe Clarke, dacă nu se supuneau, apoi negase orice implicare în acele experimente oribile. El îi condamnase la moarte pe părinţii ei. Iar acum, venise după Bellamy.

— Domnule vicecancelar, zise Clarke, fără să se sinchisească să îşi ascundă dispreţul. Cu ce vă pot ajuta?

— Clarke, asta nu e treaba ta. Am venit în legătură cu Bellamy Blake.

Trecu pe lângă ea şi îi atinse umărul. Clarke strânse pumnii, iar unghiile îi intrară în palme. Sângele îi alerga fierbinte prin vene şi fu nevoită să respire rapid de câteva ori, să se asigure că nu o să facă ceva ce va regreta. Pe cât de corupt şi de imoral părea Rhodes, pe atât era de periculos. Părinţii săi o aflaseră pe pielea lor.

Clarke se uită cum Rhodes se apropie de Bellamy, care, din fericire, dormea. Vicecancelarul îl studie pentru o clipă, apoi se întoarse şi se îndreptă repede spre uşă. În timp ce trecu pe lângă gardieni, vorbi fără să se uite la ei.

— Puneţi prizonierul la izolare până la proces!

— Domnule, se aventură unul dintre gardieni, unde să îl ţinem?

Rhodes se opri şi se întoarse încet, cu privirea îngustată.

— Descurcaţi-vă! le-o trânti, înainte să dispară pe uşă.

— Da, domnule! zise gardianul în spatele lui Rhodes, care pleca.

Stomacul lui Clarke se strânse încet, când recunoscu vocea. Era Scott. Ridică privirea şi îl văzu uitându-se la Bellamy, cu o expresie indescifrabilă. În mod normal, vederea pielii lui pătate şi a ochilor apoşi o făceau să îşi dorească să facă un duş lung. Dar, de data asta, nu simţea obişnuita repulsie. Simţea mai mult speranţă decât dispreţ, pentru că Scott îi dăduse o idee. Nimeni – mai ales vicecancelarul Rhodes – nu avea să-i facă rău lui Bellamy. Clarke va avea grijă de asta.

9. GLASS

Glass ştia că avea noroc să fie pe Pământ, dar o latură a sa se întreba dacă s-ar mai fi luptat atât de mult să ajungă acolo, ştiind că urma să-şi petreacă restul vieţii pişându-se în pădure. Ieşi din adăpostul micuţ, care chiar nu era cu mult mai mare decât un pavilion, cu un copac pe post de al patrulea perete, şi se îndreptă spre tabără. Cel puţin, credea că se îndrepta spre tabără. Toţi copacii arătau la fel, iar ea încă era în faza de acomodare.

Sunetul îndepărtat al vocilor o linişti, crezând că e aproape. Păşi în luminiş, lăsând în urmă, fără tragere de inimă, liniştea reconfortantă din pădure. Se opri brusc, dezorientată. Nu se afla unde trebuia. Era obişnuită să iasă între baraca-infirmerie şi cea cu provizii, dar cumva ajunsese în partea opusă a taberei, aproape de una dintre noile structuri, care arăta ca un dormitor. Oftă cu gândul la propria eroare de orientare şi îşi spuse că va fi mai atentă data viitoare. Luke deja îi ţinuse câteva predici despre faptul că ar trebui să aibă grijă şi să nu se ducă singură în pădure. Dar el lucra mereu, iar Glass nu se simţea suficient de confortabil cu altcineva, încât să îi ceară să meargă cu ea la pipi.

Înconjură construcţia şi ajunse în spatele a doi bărbaţi care vorbeau încet, lângă linia copacilor. Erau cufundaţi în discuţie şi nu o observară. Se opri, neştiind dacă să le atragă atenţia şi să stea pe loc până terminau sau să treacă pe lângă ei. Înainte să aibă timp să decidă, îşi dădu seama că unul îi era cunoscut, era vicecancelarul Rhodes.

Glass îngheţă, în timp ce creierul ei eliberă o furtună de emoţii contradictorii. Ceva din el o făcuse mereu să se înfioare, iar faptul că îl privise ordonând gardienilor să tragă în Bellamy, cu siguranţă, nu o ajutase. Totuşi, Rhodes era motivul pentru care era în viaţă. Când le zărise pe ea şi pe mama ei în mulţimea care încerca să urce pe nave, dăduse lumea la o parte şi le asigurase ultimele două locuri. De atunci, Glass nu se aflase suficient de aproape de el ca să-i vorbească, dar acum o mie de întrebări nerostite i se îngrămădeau în gât. De ce le ajutase? Care era relaţia lui cu mama sa? Îi spusese cât de tare o dezamăgise Glass, când erau pe Colonie?

Vocea vicecancelarului o scoase din gânduri.

— O să organizăm procesul în mijlocul taberei. Asigură-te că toţi ştiu că prezenţa este obligatorie. Vreau să vadă de aproape că trădarea sau perfidia, sau orice altceva asemănător nu vor fi tolerate.

Glass îşi înăbuşi o tresărire. Era vorba despre Bellamy.

— Da, domnule, zise celălalt bărbat, care era îmbrăcat într-o uniformă de ofiţer ruptă şi murdară.

Glass îl recunoscu, era adjunctul vicecancelarului, Burnett, cel care o apucase de braţ şi le trăsese pe ea şi pe mama ei pe puntea de lansare.

— Şi te-ai gândit unde o să-l ţinem, dacă sentinţa va fi detenţia?

Rhodes lăsă să îi scape un râs aspru, sec.

— *Detenţia?* Există un singur rezultat al procesului şi te asigur că nu e detenţia.

Burnett aprobă.

— Înţeleg.

— Amândoi vom fi în Consiliu, împreună cu câţiva phoenicieni care au venit cu noi, continuă Rhodes. Deja am vorbit cu ei. Au înţeles ce au de făcut. Îl vom executa pe prizonier, ca să le amintim că menţinerea ordinii aici, pe Pământ, este la fel de importantă – da, cu atât mai mult – ca pe Colonie.

— Înţeleg, domnule. Dar referitor la logistică, aici nu putem să îl trimitem în spaţiu. Cum aţi dori să decurgă execuţia? Avem arme, dar…

Burnett ezită pentru o clipă foarte scurtă.

— Veţi apăsa chiar dumneavoastră pe trăgaci?

Glass închise ochii, în timp ce un val de greaţă trecu peste ea. Nu-i venea să creadă ce auzea. Vorbeau despre executarea lui Bellamy la fel de degajat cum vorbeau înainte despre raţiile de electricitate sau despre vreo sărbătorire a Zilei Eroilor.

— M-am gândit la asta şi cred că ştiu cine o va face. E genul care respectă regulile şi e un gardian excelent. Un membru al echipei de ingineri, de fapt. Dar în ultima vreme a arătat unele semne de rebeliune, adăpostind un fugar, printre altele, şi cred că această sarcină îi va reaminti cui trebuie să îi fie loial.

Capul lui Glass începu să vâjâie, de parcă cineva i-ar fi luat rezerva de oxigen, şi întinse o mână, să se sprijine de cel mai apropiat trunchi de copac. *Luke.* Vicecancelarul îl va obliga pe

Luke să îl execute pe Bellamy ca să-şi dovedească loialitatea. Dar Luke nu ar omorî niciodată pe cineva, ea ştia că nu era în stare să apese pe trăgaci. Şi ce o să-i facă Rhodes, atunci? Se va îndoi de mai multe, nu doar de loialitatea lui Luke? Se va întreba dacă Luke era măcar de încredere? Pentru că devenise cât se poate de clar ce le făcea celor în care nu avea încredere.

Rhodes şi Burnett porniră spre un mic grup de gardieni, pe care Glass nu îi recunoscu. Îndată ce se îndepărtară, răsuflă lung şi suspină. Trebuia să îl găsească pe Luke. Scană tabăra, dar nu îl zări nicăieri. Panica începu să îi urce în piept. *Stai calmă*, îşi zise. *Dacă te panichezi, nu vei rezolva nimic. Ai reuşit să fii calmă când ai mers prin spaţiu, categoric poţi fi calmă până îl găseşti pe Luke.*

Glass făcu un efort să traverseze calmă centrul taberei şi să se îndrepte spre baraca-infirmerie. Clarke poate că îl văzuse pe Luke. Intră. Îi luă o clipă ca ochii să se obişnuiască apoi cu lumina slabă din baraca fără geamuri şi, pe moment, se simţi orbită. Când vederea îi reveni, îl văzu pe Luke în faţa ei; stătea cu spatele. Era de serviciu să îl păzească pe Bellamy. Uşurarea pe care o simţi când îl văzu, aproape că îi provocase lacrimi în ochi. Dar o imagine a lui Luke ridicând arma îndreptată spre Bellamy, apăsând pe trăgaci, pocnetul puternic îi umplură mintea. Nu putea permite să se întâmple aşa ceva. Nu-l putea lăsa să îl forţeze pe Luke să ia o astfel de decizie şi nu avea de gând să stea deoparte, în timp ce ameninţau să îi facă şi lui rău.

Glass traversă baraca din trei paşi mari şi îl apucă de braţ pe Luke. El se răsuci, cu pumnii strânşi într-un gest defensiv, apoi râse, când o văzu.

— Bună! zise el şi îşi lăsă braţele pe lângă corp. Încerci să mă bagi în bucluc?

Zâmbetul lui păli, când văzu expresia de pe faţa ei.

— Eşti bine? întrebă Luke, cu voce joasă, aplecat spre ea, ca nimeni să nu le audă discuţia.

— Putem vorbi? arătă Glass spre uşă. Afară?

— Sigur.

Luke se întoarse spre celălalt gardian.

— Omule, trebuie să merg până afară. E în regulă?

Gardianul ridică din umeri, se uită la Bellamy, care zăcea adormit şi legat de pat, apoi se întoarse spre Luke şi aprobă. O urmă afară, la lumină. Merseră în spatele barăcii şi, după ce

verificară dacă nu asculta cineva, Glass îi spuse tot ce auzise că plănuise Rhodes. Ura să vadă expresia dureroasă de pe faţa lui, în timp ce înţelegea ce-i povestea. Luke îşi feri privirea şi se uită în depărtare, peste vârfurile copacilor. Rămase tăcut un moment lung, iar Glass îşi ţinu respiraţia. Păsările ciripeau, iar ecoul unui topor crăpând lemne traversă tabăra.

În cele din urmă, Luke se întoarse spre ea, cu bărbia încordată şi cu ochii arzându-i de determinare.

— Nu o voi face, zise el ferm.

Inima lui Glass palpită de dragoste şi de mândrie, văzând cât de clar deosebea ce era bine de ce era greşit. Îi admira integritatea şi onoarea, fuseseră printre primele lucruri care îl atrăseseră la el. Dar niciodată nu îl va lăsa – *nu putea* – să se pună în pericol ca să salveze pe altcineva.

— Dar, Luke, înţelegi ce înseamnă asta, nu? Te vor pedepsi.

Vocea lui Glass tremura de frică.

— Ştiu că mi-a salvat viaţa, dar Rhodes e periculos. Ar fi trebuit să auzi cum vorbeau despre executarea lui Bellamy. A fost… îngrozitor. Cine ştie de ce e capabil?

— Ştiu.

Falca lui Luke se încleşta şi se descleşta. Amândoi tăcură pentru o clipă. Glass îi luă mâna şi o strânse. El părea departe, distant, ca atunci când se pregătea să iasă în spaţiu.

— Luke!

Îi strânse mâna din nou. Încet, se întoarse spre ea.

— Nu pot sfârşi aşa.

După toate prin câte trecuseră, după toate pentru care luptaseră şi supravieţuiseră, ar fi fost o nebunie să îl lase pe Rhodes să-i transforme în ţapi ispăşitori, aşa cum făcea cu Bellamy.

— Nu pot, zise Luke şi o îmbrăţişă strâns.

Ea îi inspiră mirosul familiar, care acum era estompat de cele pământene, de care era tot mai îndrăgostită, pe măsură ce le asocia cu Luke. Inima lui bătea regulat, pe obrazul ei. Pulsul începu să se potolească, iar adrenalina să scadă. Doar de asta avea nevoie. Doar de el avea nevoie.

Glass se trase brusc. Capul lui Luke se întoarse, instinctele lui fiind programate să verifice un posibil pericol.

— Ştiu ce facem, zise Glass.

Luke o privi, cu sprâncenele unite.

— Ce?
— Plecăm.
— Cum adică plecăm? Unde?
— Nu ştiu, dar o să vedem. Wells ne poate ajuta. El şi Sasha ne pot sfătui încotro să o luăm. Ne putem ascunde o vreme, cât e nevoie ca să fim siguri că atunci când ne vom întoarce toate astea vor fi uitate.
— Şi pământenii? Cei periculoşi? întrebă Luke, privind-o de parcă ar fi înnebunit de tot.
— Va trebui să riscăm.
Luke se holbă la ea un moment lung, iar Glass se pregăti ca el să scuture din cap agasat şi să-i spună nişte aiureli despre faptul că nu-şi abandonează datoria. Dar, spre surpriza ei, un zâmbet mic îi apăru pe faţă.
— Va trebui să plecăm la noapte, atunci. Nu vrem să-i dăm lui Rhodes ocazia să mă găsească.
Glass îl privi surprinsă.
— Serios? Chiar vrei să plecăm singuri?
El îşi puse mâna teafără pe talia sa.
— Ştii ce m-a făcut să continui în ultimul an? În timpul cât tu ai fost închisă, în acele nopţi de pe Walden, când eram sigur că o să murim? A fost gândul că o să fiu pe Pământ cu tine. Chiar şi atunci când am fost sigur că era doar o fantezie, n-am încetat să îmi imaginez cum vom explora împreună planeta. Doar noi.
Îi eliberă talia şi îşi trecu degetele prin părul ei.
— E incredibil de riscant, totuşi. Ştii asta.
Ea aprobă.
— Ştiu. Dar mai bine să fiu în pericol cu tine decât să risc să fiu aici singur.
Îi zâmbi şi îşi trecu mâna peste bărbia lui ţepoasă. Îi luă mâna şi îi sărută vârfurile degetelor.
— Prefer să plecăm împreună decât să mai fac pe cineva să sufere.
— Atunci, hai să ne pregătim! O să luăm cu noi ce putem, fără să atragem atenţia.
— Trebuie să termin tura asta. Tu ia nişte apă şi ce mâncare poţi ascunde sub haine şi ne întâlnim aici, după apus. Când ceilalţi vor fi la masă.
— Bine. O să-l caut pe Wells. Şi cred că ar trebui să îi spunem şi lui Clarke. Trebuie să afle ce pun la cale pentru Bellamy. Dacă

nu vei fi tu, va fi altcineva.

— Putem avea încredere în ea?

— Da. Putem avea încredere în ea.

— Bine.

Luke îşi lăsă capul în jos, să o sărute scurt.

— O să fim ca Adam şi Eva, zise el zâmbind.

— Nici vorbă să mă îmbrac în frunze, indiferent cât o să stăm singuri în pădure.

Luke mimă că o priveşte de sus în jos, apoi zâmbi obraznic, ca ea să ştie exact la ce se gândea.

— Du-te şi pregăteşte-te, îi spuse şi o atinse pe cot.

Cu o ultimă privire galeşă, Luke se întoarse şi se îndreptă spre baraca-infirmerie.

10. CLARKE

Pentru un foarte scurt moment binecuvântat, Clarke fu fericită. Când Keith stătu în picioare pentru prima dată de la aterizarea navei şi făcu câţiva paşi, toată lumea din baraca-infirmerie ovaţionă. Clarke stătea în faţa lui, cu braţele întinse, iar el înainta spre ea. Ţinea un braţ slab înfăşurat protector peste coaste, iar cu celălalt încerca să-şi ţină echilibrul. Păşi în braţele lui Clarke, iar ea îl îmbrăţişă blând. Băiatul avea să fie bine.

— Bun, amice, să te ducem înapoi în pat. Ajunge pentru azi, zise fata.

— Mulţumesc, dr. Clarke!

Zâmbetul lui Keith era suficient de mare, încât să lumineze încăperea.

— Doar Clarke.

Ea zâmbi şi îl lăsă pe pat. Cu colţul ochiului, zări patul neocupat din baracă şi toată fericirea de moment dispăru, lăsând loc panicii şi disperării. Gardienii veniseră în după-amiaza aceea să-l ducă pe Bellamy într-o nouă baracă-închisoare, pe care o ridicaseră la marginea luminişului, o colibă jalnică, fără geamuri, făcută din resturi metalice de la navele prăbuşite. Era închis singur, cu doi bărbaţi înarmaţi la uşă. Clarke nu era chiar sigură ce plănuia Rhodes, dar ştia că avea să fie mai rău. Fie Bellamy va fi doborât de infecţie – din cauza lipsei de îngrijiri medicale corespunzătoare –, fie Rhodes…

Alungă din minte gândul acela. Era prea îngrozitor. Va găsi o soluţie. *Trebuia.*

În timp ce Keith se aşeza cu grijă, Clarke se întoarse la Marin, al cărei picior arăta mult mai bine. Rana începuse să se vindece, fără urmă de infecţie.

— Tu urmezi, Marin, zise Clarke. O să te ridicăm şi o să umbli cât ai clipi.

— Abia aştept! zâmbi ea. De cât timp sunt pe planeta asta şi încă n-am văzut nici măcar un copac sau o frunză.

— Ei bine, asta pentru că ai fost inconştientă când te-am adus aici, o tachină Clarke, pe un ton relaxat, în contradicţie cu teama care îi creştea în stomac. Dar o să-ţi aduc câteva mai târziu, să te ajute să te faci bine.

— Clarke? strigă cineva din uşă, cu o urmă de disperare în voce.

Clarke se răsuci şi văzu o Glass neliniştită, care îşi muta greutatea de pe o parte pe alta.

— Glass, ce s-a întâmplat?

— Eu… trebuie să vorbesc cu tine o clipă.

— Sigur.

Clarke se zori spre ea cât de repede îi permiteau picioarele suprasolicitate. Faţa lui Glass era căzută şi palidă.

— E totul în regulă?

Inima lui Clarke tresări un pic. Se întâmplase ceva cu Wells?

— Cred că ar trebui să mergem afară, zise Glass, aruncând o privire agitată prin baracă.

Clarke aprobă şi, fără să adauge altceva, o urmă pe Glass în luminiş. Soarele de după-amiază părea să îmblânzească scena aceea frenetică, deşi oriunde se uita Clarke vedea semne de încordare: oameni care se certau pe raţii, gardieni care aruncau priviri incomode spre copaci şi, în depărtare, oameni care îşi aplecau capetele, ca să evite privirile gardienilor aflaţi în faţa închisorii lui Bellamy. Gândul că el era acolo singur şi bolnav o făcea pe Clarke să vrea să o ia la fugă şi să dea buzna înăuntru, să-i dea naibii pe gardieni.

Îşi întoarse privirea şi îşi îndreptă atenţia spre Glass.

— Ce se întâmplă?

— E vorba despre Luke… şi Bellamy.

Clarke făcu o grimasă, în semn de nedumerire. Ce legătură putea fi între Bellamy şi Luke? Practic, Bellamy fusese inconştient sau adormit, de când Luke ajunsese pe Pământ. Se cunoscuseră, măcar?

Glass inspiră şi expiră încet, de parcă şi-ar fi adunat curajul să vorbească.

— Clarke, tocmai… m-am gândit că ar trebui să ştii. Ei plănuiesc să îl execute pe Bellamy.

Vocea i se stinse, de parcă rostirea oribilului cuvânt ar fi durut fizic. Clarke simţi o greutate în stomac şi îşi muşcă buza, să înăbuşe un ţipăt.

— Să-l execute? şopti ea.

Glass aprobă. Nu că nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Pregătirea ei medicală o învăţase să ia în calcul orice posibilitate şi să înfrunte direct şi cea mai sinistră situaţie. Dar era o deosebire

imensă între a se forţa să-şi imagineze cel mai rău scenariu şi între a-l auzi rostit de buzele altei persoane.

— Plănuiesc să organizeze un proces, dar va fi o simulare, continuă Glass, iar durerea de pe faţa ei se vedea tot mai mult, cu fiecare cuvânt.

Îi spuse că Rhodes avea de gând să îl pună pe Luke să îl omoare pe Bellamy.

— Dar nu o să-l lăsăm să îl forţeze pe Luke să o facă, zise ea repede. Părăsim tabăra. În noaptea asta. Ar trebui să îţi ofere ceva timp.

— Cum… cum o să ne ajute asta?

— Dacă Luke nu va fi aici să îndeplinească ordinele lui Rhodes, vor fi nevoiţi să regândească execuţia. Nu e o soluţie permanentă, dar s-ar putea să îţi ofere o zi în plus, să găseşti ceva.

— De asta… de asta plecaţi? Ca Luke să nu fie nevoit să îl omoare pe Bellamy?

Glass aprobă şi eliberă ceva în pieptul lui Clarke, permiţând o dezlănţuire de recunoştinţă şi de afecţiune fără precedent. Lui Clarke îi venea să o ia pe Glass de mână şi să implore iertare pentru fiecare comentariu sarcastic, pentru fiecare dată când chicotise la greşelile ei de la şcoală. Niciodată nu judecase pe cineva atât de nedrept. Însă nu reuşea să se mişte, abia putea să vorbească. Îl vor omorî pe Bellamy. Îl vor târî în luminiş pe băiatul pe care îl iubea, vor îndrepta o armă spre cea mai bună, cea mai curajoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată şi îi vor lua viaţa, cu o zvâcnire de deget.

Apoi creierul lui Clarke intră într-o altă viteză şi simţi că instincte variate preiau controlul. *Nu.* Refuza să permită să se întâmple aşa ceva. Ea salvase vieţi; ea nu rămăsese deoparte, să îi vadă cum dispar. Îl va salva pe Bellamy. Dacă Glass putea găsi curajul să fugă din tabără cu Luke, ea putea găsi curajul să facă orice era necesar.

La gândul acela, începu să înţeleagă gravitatea planului lui Glass.

— Trebuie să existe o altă cale. E prea periculos. Voi nu cunoaşteţi terenul şi există… există oameni… acolo, care vor să ne facă rău.

— Wells ne-a spus despre cealaltă facţiune a pământenilor. O să avem grijă, promit!

Se forţă să zâmbească, dar zâmbetul nu îi cuprinse şi ochii albaştri mari şi trişti.

— Dar, ascultă, Clarke, doar pentru că Luke nu va fi aici nu înseamnă că Bellamy va fi în siguranţă. Vor găsi pe altcineva să o facă.

Clarke aprobă, cu mintea vâjâindu-i.

— Ştiu. Cred că am un plan.

Se gândi la respiraţia acră a lui Scott şi la privirea lui penetrantă. O trecu un fior, dar era hotărâtă: va folosi orice puteri de convingere era nevoie, ca să-l facă pe Scott să îl elibereze pe Bellamy.

— Pot să ajut? întrebă Glass, cu faţa plină de speranţă şi îngrijorare. Adică, înainte să plecăm.

Clarke revăzu planul ce se forma în mintea ei, apoi aprobă încet, înainte să bolborosească ce avea Glass de făcut. Pentru o clipă, îşi făcu griji că dezvăluise prea mult. Glass se holba la ea cu ochi mari, cu mintea departe. Dar ceva se schimbă pe chipul ei şi apăru o expresie de înţelegere şi determinare. Era clar că pricepuse până unde era dispusă Clarke să meargă pentru a-l salva pe Bellamy.

Spera doar să fie suficient.

11. WELLS

Wells nu îşi propusese niciodată să fie la conducere. Pur şi simplu, se întâmplase. Văzuse lucruri care trebuiau făcute şi le rezolvase. Dacă crezuse că ceva putea fi realizat mai bine, propusese să se facă. Nu avea legătură cu puterea, cum era în cazul lui Rhodes. Era doar cel mai bun mod pe care îl găsise ca să-i ţină pe oameni în viaţă.

Intră în baraca unde aveau proviziile şi îşi trecu privirea peste grămezile de lucruri pe care le adunaseră de la locul prăbuşirii. Ştia că Rhodes nu ar vrea ca el să facă inventarul, dar vicecancelarul fusese cât se poate de absent mare parte din zi, iar Wells se gândise că putea inventa o scuză, dacă era prins. Trebuia să facă ceva, să se menţină ocupat. Abia suporta să stea în luminiş. Vederea gardienilor înarmaţi în faţa noii închisori îi făcea rău fizic. Îşi storsese creierii, încercând să găsească un mod de a-l ajuta pe Bellamy, însă nu găsea o modalitate de a vorbi cu Rhodes, fără să înrăutăţească lucrurile.

Aşa că, până când va avea un plan care să nu ducă la omorârea amândurora, a lui şi a lui Bellamy, va face inventarul.

Probabil că nu le luase mult să pregătească şi să încarce proviziile acelea, oricine o fi fost la conducere sus, pe Colonie. Nu prea crezuseră că cei o sută vor supravieţui călătoriei şi că vor petrece mai mult de o lună pe Pământ. Erau câteva lucruri utile, o cutie cu medicamente şi obiecte de prim ajutor; două cutii cu batoane din proteine, care se terminaseră de mult; câteva pături, sticle cu apă, ustensile de gătit şi arme. A doua tură de nave nu adusese mai multe. Wells se gândi că era o urmare a faptului că nu fuseseră anunţaţi cu mult timp înainte de a părăsi Colonia.

Dar, cumva, cei o sută şi nou-veniţii reuşiseră să adune un număr impresionant de provizii. Reciclaseră scaunele rupte şi, împreună cu nişte resturi metalice, făcuseră găleţi pentru apă, paturi, scaune şi mese. Folosiseră curele şi cabluri ca să lege pânzele şi tapiseria, din care confecţionaseră corturi. Căutaseră frunze mari, să le usuce şi să le folosească în diverse scopuri, de la coşuri împletite până la farfurii şi boluri. Folosiseră tot ce găsiseră să gătească, să se spele şi să se protejeze. Era chiar impresionant că toţi oamenii aceia îşi folosiseră imaginaţia

pentru a supravieţui. Wells nu fusese niciodată atât de conştient de cât de uşor le fusese pe navă.

Liniştea barăcii cu provizii era o binevenită schimbare, după balamucul de afară. Wells făcu inventarul fără grabă şi îşi notă în minte că trebuiau să adune mai multe frunze şi bucăţi mici de lemn, pentru foc. Se descurcau cu fructe şi plante şi un echipaj întreg era învăţat să vâneze, ceea ce era bine, având în vedere că va dura mult timp până când Bellamy va putea vâna din nou.

Wells se ridică şi îşi întinse braţele deasupra capului. Auzi o bufnitură slabă, într-o parte a barăcii. Poate că era Felix, care trăgea acolo butoaiele cu apă de ploaie, aşa cum îi spusese să facă. Ieşi să vadă dacă putea să îl ajute. Ocoli baraca, iar privirea îi căzu pe Kendall şi trupul i se încordă. Tânăra păruse simpatică la început, dar îi acordase lui Wells foarte multă atenţie şi îşi închipuise că făcuse o pasiune nevinovată pentru el. Numai că în ultima săptămână devenise tot mai îngrijorat din cauza comportamentului ei. Nu aflase ceva nou despre ea, doar că accentul ciudat şi povestea despre condamnarea sa se tot schimbaseră.

Şi nu asta era partea cea mai îngrijorătoare. Pielea lui Wells se înfioră când se gândi la Priya, prietena lui care fusese omorâtă violent şi lăsată să atârne de un copac. Toţi crezuseră că pământenii o făcuseră, desigur, la fel cum îl omorâseră şi pe Asher. Dar detaliile acelei zile oribile nu prea se pupau. Priya fusese spânzurată cu o frânghie din tabăra celor o sută, iar literele înfiorătoare săpate în piciorul ei erau uimitor de asemănătoare cu scrisul de mână de pe mormântul său, de pe plăcuţa pe care o făcuse chiar Kendall.

Într-un fel, Wells se gândea că era paranoic, că fusese tulburat de evenimentele traumatizante. Dar o parte a lui ştia că nu trebuia să o scape din ochi pe Kendall.

Acum, stătea acolo singură, cu spatele, rezemată de unul dintre butoaie. Se aplecase în el.

— Hei, Kendall! zise Wells, încercând să îşi păstreze tonul neutru.

Kendall sări cât colo la auzul vocii lui şi se întoarse, cu un zâmbet larg pe faţă.

— O, bună, Wells! zise ea blând.

— Ce faci? Ce e cu butoiul?

— Nimic, doar verificam să văd câtă apă e în el. Felix tocmai l-

a adus. Nu ştiu cum a făcut-o, cu atâta apă înăuntru.

— Nu e greu, dacă îl pui în unghiul potrivit. De ce voiai să verifici nivelul apei?

Kendall se uită la cer şi ridică mâinile, cu palmele în sus. De parcă ar fi verificat umiditatea din aer.

— Nu pare să avem parte de ploaie azi şi voiam să mă asigur că este destulă.

Wells îi studie faţa. Ceva nu părea în regulă cu ea, parcă vocea ei uşor pierdută şi privirea pătrunzătoare aparţineau unor persoane diferite, dar care accidental sfârşiseră împreună.

— Ai găsit ceva înăuntru?

Kendall chicoti.

— În butoiul cu apă? Nu. De ce?

— Atunci, ce făceai cu mâna înăuntru?

— Wells, nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu aveam mâna în butoi.

— Kendall, te-am văzut aplecată în el.

Ea îşi îngustă privirea şi strânse din buze. Pentru o clipă foarte scurtă, Wells se gândi că doar i se păruse, că expresia ei se transformă din una inocentă şi ciudată într-una rece şi calculată. Apoi deschise din nou ochii larg, zâmbi timid şi ridică din umeri.

— Wells, nu ştiu ce să spun. Nu eram aplecată în butoi. Trebuie să plec să-mi preiau tura la vânat.

Înainte ca Wells să mai scoată un cuvânt, se răsuci pe călcâie şi porni spre centrul taberei.

Wells se simţea ciudat. Ceva nu era în regulă. Se uită în butoi, dar văzu doar apa foarte clară, cam până la jumătate. Lovi frustrat butoiul cu palma şi decise că trebuia să îi spună lui Rhodes ce tocmai văzuse. Să se asigure că apa era bună de băut era mai important decât o luptă prostească pentru putere.

Nu era greu să dea de vicecancelar. Trebuia doar să găsească un grup de gardieni aşteptând ordine. Cu unul sau două *scuzaţi-mă*, îşi făcu loc până în faţa grupului şi ajunse în spatele lui Rhodes, care vorbea cu ofiţerul Burnett, adjunctul său.

— Domnule? zise Wells, pe tonul respectuos al unui ofiţer bine pregătit.

Rhodes se răsuci şi îl privi de sus în jos. Părea surprins să îl revadă.

— Da, ofiţer Jaha. Cu ce te pot ajuta?

Wells simţea cum îl ţintuiau ochii gardienilor.

— Am asistat la o întâmplare despre care cred că ar trebui să

ştiţi, domnule.

— Serios?

— Da. Am văzut o fată pe nume Kendall aruncând ceva într-un butoi cu apă. Cred că a pus ceva în rezerva noastră de apă.

— Şi ce crezi că punea această Kendall în rezerva noastră de apă? întrebă Rhodes rece.

— Nu ştiu, domnule. Dar ceva e în neregulă cu ea. E un pic... dusă.

Rhodes lăsă să îi scape un râs înfundat.

— E dusă?

El aprobă. Rhodes se uită de la Wells la Burnett şi înapoi.

— Bine, Jaha. Mulţumesc că mi-ai adus la cunoştinţă această informaţie esenţială. O să mă asigur că oamenii mei vor investiga pe oricine pare un pic *dus*. Nu putem tolera aşa ceva.

Cei din jur chicotiră. Wells simţea cum îi ard obrajii.

— Nu e o glumă, zise ferm. Pune la cale ceva. Pur şi simplu, nu cred că e atât de inocentă pe cât pare.

Rhodes îl fixă cu o privire rece.

— Înţeleg că scurta perioadă în care ai fost şef aici, pe Pământ, a fost foarte mulţumitoare pentru tine. Iar într-o bună zi, dacă reuşeşti să îţi ţii în frâu disperarea, poate că vei fi la conducere din nou. Dar acum mi se pare ruşinos să inventezi acuzaţii la adresa unei fete inocente, doar pentru că vrei să te simţi important.

Orice urmă de jenă simţise Wells dispăru într-o clipă, înlocuită de dezgust. Nu el era cel care se juca acolo şi nu el era cel care lăsa puterea să i se urce la cap. Rhodes le punea în pericol vieţile pentru că... ce? Era ameninţat de un adolescent? Nu avea de gând să îi ofere satisfacţia de a-i vedea frustrarea. Oricât de greu fu, ignoră acuzaţiile lui Rhodes şi se concentră pe oferirea unor dovezi concrete, astfel încât să îl facă să acţioneze, indiferent de antipatia personală faţă de el.

— Domnule, înainte să veniţi, doi membri ai grupului nostru au fost ucişi.

— Da, am auzit despre nefericitele incidente.

Rhodes flutură din mână dispreţuitor spre Wells.

— Dar înţeleg că nu eraţi protejaţi cum trebuie. Am stabilit o zonă de siguranţă, iar astfel de lucruri nu se vor mai întâmpla.

— Nu sunt convins că o *zonă* de siguranţă poate împiedica o săgeată să lovească pe cineva în gât. Domnule. Şi nu sunt sigur

că o zonă de siguranţă ne-ar ajuta dacă vreunul dintre oamenii lor ar fi deja infiltrat în tabără. Prietena mea Priya a fost spânzurată de un copac, ca un animal. Nu am aflat cum a reuşit cineva să se strecoare în tabără pentru suficient de mult timp, încât să facă asta, fără ca vreunul să observe. Dar cred că mi-am dat seama. Cred că vinovatul era deja aici, nu era deloc un străin. Cred că a fost Kendall.

Rhodes se uită la Wells de parcă era un gunoi lipit de bocancii lui.

— Ajunge! Întoarce-te la mine când o să fii pregătit să ajuţi. Nu am timp să ascult teoriile tale conspiraţioniste şi fanteziile tale. Am de condus o aşezare. Dacă poţi să ne spui unde putem găsi mai multă mâncare, sunt nerăbdător să te ascult. Acum pleacă!

Fără o vorbă, Wells plecă. În timp ce ocolea cel mai apropiat adăpost, se lovi de cineva.

— Scuze, zise el şi văzu o faţă familiară.

Kendall. Stătuse acolo şi auzise tot ce îi spusese lui Rhodes. Wells se pregăti pentru un schimb de replici dure. În schimb, Kendall îi oferi doar un zâmbet ciudat, indescifrabil, înainte să se întoarcă şi să se îndrepte spre pădure. Wells o privi cum era înghiţită de copaci, cu inima galopându-i şi ştiind, cumva, că nu se va mai întoarce.

12. CLARKE

Clarke nu avu curaj să îi spună lui Wells toate detaliile despre cum plănuise să-l salveze pe Bellamy. Avea nevoie de ajutorul lui, dar există o limită în ceea ce fostul tău iubit trebuie să ştie. Mai ales când planul constă într-un singur pas esenţial: flirtul periculos cu un gardian sociopat. Şi, în special, când fostul tău iubit e genul protector şi autosuficient şi, întâmplător, şeful taberei.

— Aşadar, ce vrei să fac, mai exact? întrebă Wells şi se uită la ea cu o privire care spunea foarte clar că ştia că nu îi spune tot.

— Cineva trebuie să creeze o diversiune, astfel ca eu şi Bellamy să putem ieşi din tabără neobservaţi.

— Sigur că pot crea o diversiune, dar cum plănuieşti, mai exact, să treci de gardieni?

— Am un plan. Nu ai încredere în mine?

Wells oftă şi îşi trecu mâna prin păr.

— Sigur că am încredere în tine, Clarke, dar ce nu înţeleg este de ce tu nu ai încredere în mine. De ce nu îmi spui ce se întâmplă? Ştiu că e iubitul tău, dar e şi fratele meu.

Cuvântul sună ciudat pe buzele lui Wells, dar totuşi ateriză într-un loc sensibil, în adâncul inimii ei.

— Ştiu, Wells. De asta am nevoie să mă crezi. Cu cât ştii mai puţin, cu atât sunt mai mari şansele să funcţioneze.

Wells scutură din cap, apoi zâmbi ironic.

— Ai putea să mă convingi să fac aproape orice. Ştii asta, nu?

Clarke rânji.

— Bun. Pentru că mai am să îţi cer o favoare.

— Orice vrei, Griffin.

— Odată plecaţi de aici, o să avem nevoie de un loc unde să mergem. Crezi că Sasha le-ar putea cere pământenilor să ne primească la ei, cel puţin deocamdată?

— O să vorbesc cu ea.

El şi Sasha căzuseră de acord să se întâlnească în pădure, zilnic, la prânz, o măsură temporară, până când va fi sigur pentru ea să revină în tabără.

— Ştiu că o va face.

— Mulţumesc!

Clarke îşi verifică mental lista cu ce avea de făcut. Aproape

toate piesele planului erau pregătite. Singurul ei regret era că părăsind tabăra însemna să îl lase în urmă pe dr. Lahiri. Nu apucaseră să termine discuţia şi ştia că exista ceva ce nu îi spusese despre părinţii ei.

— Ce e, Clarke? întrebă Wells, citind îngrijorarea pe faţa sa.

Întotdeauna reuşise să îşi dea seama ce era în mintea ei, lucru care făcuse ca începutul relaţiei lor să fie atât de frumos, iar finalul atât de dureros.

— Ce s-a întâmplat?

— În afară de faptul că trebuie să îl trag pe Bellamy şi rana lui deschisă prin pădure, ca să scăpăm de maniacul de Rhodes?

— Da, în afară de asta.

Îi povesti despre cum se uitase dr. Lahiri la ea, când îl întrebase despre părinţii ei, dar nu apucase să termine discuţia cu el. Wells îi puse o mână pe umăr.

— Clarke, îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Pentru că am fost naiv. Pentru că n-am înţeles cât de bolnav e Rhodes. Chiar am crezut că vor proceda corect. Pare atât de stupid acum.

Clarke voia să îl ia în braţe şi să îl strângă, cu recunoştinţă, cu apreciere, cu simpatie. Dar acela nu mai era locul ei.

— Să nu te mai scuzi vreodată pentru că vezi partea bună a oamenilor, Wells. E o calitate uimitoare.

El îşi feri privirea şi îşi drese vocea.

— Bellamy e fratele meu. Voi face orice să fiu de ajutor.

Îşi întoarse privirea spre Clarke, iar ochii lui aveau o sclipire pe care ea nu o mai văzuse.

— Iar dacă se întâmplă să subminez autoritatea lui Rhodes, ei bine, o să fie un doi în unu.

O oră mai târziu, după ce Clarke se clătise la râu, apoi se schimbase în haine ceva mai curate, porni în misiune. *E doar pentru rol,* îşi tot spunea, încercând să-şi încetinească bătăile inimii. *Nu se va întâmpla nimic, de fapt.* Faptul că tot repeta asta o mai calmă, iar în scurt timp cuvintele i se transformară în minte într-o melodie.

Se opri. Iată-l, rezemat de baraca unde erau proviziile, cu degetele mari agăţate de curea, cu un zâmbet încrezut pe faţă. Vorbea cu o fată de pe Arcadia, cam de vârsta lui Clarke, cu

aceeaşi culoare a părului şi cam aceeaşi conformaţie. *Ei bine, cel puţin preferă un anumit gen*, se gândi. *Greţos.* Clarke inspiră încet, se îmbărbătă şi îşi revizui planul, sperând, pentru a milioana oară, că va funcţiona, că nu era pe cale să dea viaţă unuia dintre propriile coşmaruri.

— Bună, Scott! zise ea, în timp ce se îndrepta spre uşa barăcii cu provizii.

În loc să evite contactul vizual şi să treacă pe lângă el cât putea de repede, cum făcea de obicei, se forţă să-şi lase privirea să stea pe chipul lui şi îi oferi ceea ce spera să fie un zâmbet larg, deşi posibil să fi fost doar o grimasă.

— Bună, Doc! zise el tărăgănat, privind-o scurt, de sus până jos.

Fata cu care vorbea Scott se întoarse s-o privească pe Clarke şi, când fu sigură că atenţia lui era fixată în altă parte, dispăru. *E al tău, scumpo*, gândi Clarke. *Îndată ce obţin ce vreau.* Adrenalina îi gonea prin corp, când se opri în uşa barăcii, la doar câţiva centimetri de Scott. Expresia lui intensă o agită, părea suspicios. Era prea evidentă? Flirtul nu era specialitatea ei. Mereu se simţise mult mai confortabil folosind scalpele şi microscoape decât zâmbete şi mers legănat.

Gura lui Scott se curbă la colţuri, iar sprâncenele i se ridicară, de parcă i-ar fi pus o întrebare nerostită.

— Cărui fapt îi datorez onoarea? întrebă el şi se întinse să îi ţină uşa.

— Doar caut ceva înăuntru. Vrei să mă ajuţi?

— Sigur, nicio problemă.

O urmă şi închise uşa după el, cu o bufnitură care făcu să se strângă stomacul lui Clarke, dar nu trebuia să se oprească. Îşi aruncă părul peste umăr şi se întoarse cu faţa la el.

— Ascultă, vreau să îmi cer scuze.

Păru uimit pe moment, apoi rânji şi zise:

— Pentru ce ai putea să îţi ceri scuze, scumpo?

Vocea lui făcu pielea lui Clarke să se înfioare, dar continuă:

— Pentru că nu ţi-am oferit mereu atenţia medicală cuvenită. Eu…

Acum era momentul, nu putea să o dea în bară. Coborî vocea şi încercă să o facă să sune cât mai murmurat.

— Încă sunt destul de agitată în prezenţa anumitor pacienţi.

El ridică o sprânceană.

— Da, ce fel de pacienţi?

Clarke se forţă să-i pună o mână pe braţ.

— Cei care mă fac să mă simt mai degrabă ca o şcolăriţă îndrăgostită decât un adevărat medic.

Ochii lui Scott se bulbucară într-un fel care o făcu pe Clarke să dea un nou sens expresiei – *i se luminară ochii*. Dacă nu ar fi fost vorba despre ochii lui, ar fi fost flatată ca un tip să o privească astfel. Un val de vină o străbătu, când îşi dădu seama că Bellamy *o privise* în felul acela.

— Serios?

Vocea lui avea o urmă de neîncredere, dar asta nu îl opri să-i pună mâna pe talie. Clarke aprobă, ignorând apăsarea atingerii lui, deşi parcă ar fi lăsat un păianjen să se târască pe braţul ei.

— Mă ierţi? Promit să fiu mai… profesională de-acum înainte.

Scott îi puse cealaltă mână pe coapsă, apoi lăsă ambele mâini să alunece pe fundul ei. Clarke avu nevoie de o imensă voinţă să nu-l împingă.

— Profesionalismul ar putea fi supraestimat.

Ea se ţinu tare şi se aplecă să-i şoptească la ureche.

— Ei bine, în acest caz, vrei să faci o mică plimbare cu mine? Există o parte a pădurii pe care mor să o explorez.

El o strânse mai tare pentru o clipă, înainte să-i dea drumul şi să-i arunce un zâmbet greţos.

— Absolut.

Se întoarseră afară, iar Clarke speră să nu observe cum se înfioră când îi puse mâna pe spate.

— După tine, doctore.

Clarke se întoarse spre pădure, la timp să o vadă pe Octavia cum traversează linia copacilor, ţinând de mâini doi copii mici. Spre groaza sa, sora lui Bellamy se uita fix spre ea, cu o expresie de dezgust pe faţă. Octavia nu ştia despre planul de a-l folosi pe Scott. Probabil, credea că scena era exact ce părea: Clarke îl înşela pe Bellamy cu un gardian.

Privirea sa o întâlni pe a Octaviei şi îşi dori să fi avut posibilitatea să comunice prin cornee, să-i poată trimite un mesaj. Dar singurul mod de a comunica pe Pământ era vorbitul, iar asta nu ar fi funcţionat. Îl avea în mâini pe Scott şi nu putea să se oprească. Nu voia să facă nimic care să-i stârnească lui Scott suspiciuni. Era prea riscant să stea de vorbă cu Octavia. Tot ce putea face era să spere că nu va ajunge la Bellamy

înaintea ei. Dacă i-ar fi spus ce a văzut, Bellamy n-ar mai fi părăsit tabăra cu Clarke.

Octavia se întoarse şi se îndreptă spre foc. Clarke o privi îndepărtându-se, apoi trase aer în piept şi se întoarse la Scott. Îi susţinu privirea un pic mai mult, îi atinse mâna şi zise cu voce guturală.

— Urmează-mă!

Făcu semn din cap spre pădure. Ochii lui Scott se făcură mari şi rotunzi.

— Sunt chiar în spatele tău, zise el în părul ei.

Respiraţia lui era fierbinte şi umedă. Clarke îşi reprimă pornirea de a vomita şi îşi aminti că Bellamy va muri dacă nu va duce asta la bun sfârşit. Îl luă de mână şi îl trase spre copaci. Se lăsară în jos, în pădurea slab luminată, iar crengile mai scurte le atinseră umerii. Îl conduse pe Scott într-o zonă cu frunziş dens. Acolo ar fi auzit dacă se apropia cineva, înainte să fie văzuţi. Clarke se întoarse cu faţa spre el, care o lovi, în entuziasmul lui. Îşi lipi pieptul de al ei şi îşi puse braţele în jurul umerilor. Nu pierdea timpul deloc. Clarke încercă să se concentreze pe Bellamy. Toate erau pentru el. Pentru ei.

— Te grăbeşti? reuşi Clarke să spună, chiar înainte ca el să planteze un sărut ferm şi umed pe ea.

Din reflex, Clarke îşi întoarse faţa, iar buzele lui alunecară pe obrazul ei.

— Am vrut să fac asta de mult timp, zise Scott şi îi apucă faţa cu ambele mâini, întorcând-o spre el.

— Iar eu am vrut să fac *asta* de mult timp, zise ea, în timp ce ridică mâna în aer şi o lăsă în jos spre gâtul lui, unde seringa îi pătrunse în piele, cu un mic pocnet.

Apăsă puternic pistonul şi-i administră o doză mare de sedativ, chiar în sistemul sangvin. Pentru o milisecundă, ochii lui Scott se umplură de confuzie şi trădare. Apoi îi dădu drumul şi alunecă la pământ, cu o bufnitură. Clarke îşi şterse cu mâneca faţa bălită şi trecu la treabă. Îngenunche şi bâjbâi prin uniforma lui Scott. Mâinile îi tremurau, dar în cele din urmă reuşi să îşi înfăşoare degetele în jurul inelului greu cu chei şi al metalului rece şi fin al armei. Se clătină un pic în spate, se ridică şi o luă înapoi printre copaci, lăsându-l inconştient. Clarke voia să fie departe de el când se va trezi.

Îl alungă pe Scott din minte şi se strecură în luminiş. Îşi trecu

privirea peste tabără, verificând dacă sunt gardieni şi căutându-l pe Wells. Era la locul stabilit. Clarke închise ochii şi ascultă atent, da, auzea fluieratul uşor, dintre copaci; acela era semnalul de la Sasha. Primise mesajul. Clarke se pregăti. Era timpul să plece.

13. BELLAMY

Durerea era puternică şi constantă, nu semăna cu niciuna simţită înainte. Era mult mai rău decât atunci când căzuse pe scări în timpul unei bătăi şi îşi fracturase clavicula. Acum era o durere adâncă, violentă, de parcă oasele luaseră foc pe dinăuntru. Bellamy se lăsă să cadă pe peretele metalic rece, un perete care probabil că fusese construit în jurul lui în timp ce fusese inconştient, pentru că era al naibii de sigur că nu stătuse acolo când fusese împuşcat.

Stomacul îi chiorăi tare, deşi gândul că ar înghiţi ceva adăugă un strat de greaţă valurilor de durere. Nu-şi amintea când mâncase ultima dată: îşi amintea vag cum Clarke îl încuraja să ia câteva înghiţituri de pastă de proteine, dar habar n-avea cu cât timp în urmă fusese asta. Închise ochii strâns şi încercă să-şi distragă atenţia, rememorând momentele lui preferate cu Clarke. Prima dată când îl sărutase, când lăsase la o parte imaginea de medic serios şi rezervat, ca pe un rând de haine, şi îşi aruncase braţele în jurul lui, în pădure. Noaptea în care se duseseră să înoate în lac şi parcă întreaga planetă fusese a lui şi a fetei strălucitoare, cu o scânteie obraznică în ochi. Îşi aminti chiar şi ultimele câteva zile din baraca-infirmerie, când durerea i se potolise de câte ori ea îi mângâiase obrazul sau îl sărutase tandru pe frunte, ca apoi să îl sărute ferm pe gât, fără atitudinea de medic. La naiba, să încaseze un glonţ în umăr aproape că părea un preţ rezonabil pentru momentele surprinzătoare când îl spăla cu buretele.

Funcţionă pentru moment, dar, inevitabil, durerea reveni, cu o forţă înnoită. Vru să ridice o mână, să-şi aranjeze bandajul, şi îşi dădu seama că încheieturile îi erau legate de peretele din spate. Cu un geamăt, se răsuci să vadă, iar umărul îi pulsă protestând faţă de mişcare. Însă durerea nu era suficientă ca să-i învingă curiozitatea. Nu mai văzuse niciodată asemenea cătuşe. Erau uşoare, făcute dintr-un cablu metalic subţire, care părea delicat ca o aţă, cu o încuietoare mică, ce le unea. Încercă să-şi despartă mâinile, dar fibra rezistă şi îi intră în piele. Când trase, simţi cum creşte tensiunea din cablu şi văzu uimit cum încheieturile i se apropie. *Metalul reacţiona la mişcările lui*. Rămase complet nemişcat, iar cablul se relaxă încet, până când

reuşi din nou să îşi mişte mâinile.

Umărul îl ardea şi se trase mai în sus spre perete, încercând să găsească o poziţie comodă. Gemu de efort, se aşeză şi îşi rezemă capul. Era extenuat, dar durerea îl împiedica să doarmă mai mult de zece minute.

Raze subţiri de lumină pătrundeau printre crăpăturile dintre bucăţile metalice care formau pereţii şi acoperişul barăcii. Studie unghiul luminii şi ascultă atent sunetele de afară, încercând să îşi dea seama unde se afla închisoarea. Sunetul îndepărtat al unui topor lovind lemnul îi spuse că era la o distanţă destul de mare de o grămadă de lemne. Un grup de băieţi trecu pe acolo, chiar pe lângă celălalt perete, vorbind despre o fată de pe Walden. Dincolo de vocile lor auzi apa clipocind, ceea ce însemna că era aproape de poteca pe care oamenii o foloseau să ajungă la râu.

Bellamy se strădui să identifice fiecare sunet pe care îl auzea. Buştenii care se loveau unii de alţii, păturile şi prelatele scuturate, tonul impunător al unui gardian care corecta pe cineva, vorbind despre tehnica aşezării lemnelor. Dar Bellamy voia să audă un singur sunet şi îşi ţinu respiraţia, frustrarea crescându-i în piept. Vocea Octaviei. Voia – avea nevoie – să o audă pe sora lui. Putea să îşi dea seama doar din câteva cuvinte dacă era fericită sau speriată, în pericol sau în siguranţă. Dar nu recunoscu niciuna dintre vocile care pluteau peste luminiş. Locul era plin de nou-veniţi.

Bellamy nu mai avea putere nici măcar să fie furios. Îi păsa doar de Octavia, de Clarke şi de Wells. Dacă n-ar fi fost ei, nu l-ar fi interesat dacă trăia sau murea, dacă era executat sau eliberat, lăsat singur în pădure. Dar ce se va întâmpla cu sora lui, dacă va fi omorât? Cine va avea grijă de ea? Cei o sută formaseră o comunitate, dar acum că Rhodes şi toţi ceilalţi erau acolo, nimic nu mai era la fel. Nu putea fi sigur că cineva o să aibă grijă de surioara lui, când toţi erau ocupaţi să aibă grijă de ei înşişi. La fel cum făcuseră şi pe navă.

O bufnitură puternică în lateralul barăcii îl făcu pe Bellamy să sară într-o parte, ceea ce îi provocă o durere acută în partea de sus a corpului.

— Iisuse! mormăi el.

Apoi auzi o încăierare, urmată de voci. O voce familiară se ridică peste celelalte: era Wells.

— Pune-ţi cătuşele! zise Wells, pe un ton grav şi ameninţător, pe care Bellamy nu i-l mai auzise. *Acum!* Şi nu scoate un sunet. Dacă deschizi gura, te împuşc!

Şi, cu toate că era în contradicţie cu tot ce ştia despre fratele lui vitreg, părea că vorbea serios. *Rahat*, se gândi Bellamy. *Minicancelarul începe să sune ca un minivicecancelar.*

Urmă o tăcere, în timp ce, probabil, gardianul îndeplinea ordinul lui Wells. Câteva clipe mai târziu, două siluete dădură buzna pe uşa barăcii, Wells, cu faţa impasibilă şi încordată, şi Clarke, îmbujorată şi respirând greu. Intrară şi se năpustiră spre el, în timp ce capul lui Bellamy plutea de confuzie şi uşurare. Chiar erau acolo să îl *salveze?* Cum naiba reuşiseră? Pieptul lui se umplu de un sentiment pe care nu îl cunoscuse cu adevărat până atunci: recunoştinţă. Nimeni nu mai făcuse ceva atât de periculos pentru el, nimeni nu considerase vreodată că merita un astfel de risc. Îşi petrecuse toată viaţa acţionând nesăbuit, ca s-o protejeze pe Octavia, dar nimeni nu făcuse pentru el lucruri precum să-i transfere un punct de raţie sau să se strecoare afară după ora stingerii, să vadă cum se simte, de cele câteva ori când se îmbolnăvise. Şi totuşi, iată-i acolo, fata la care nici n-ar fi îndrăznit să *viseze* pe navă şi fratele despre care nici nu ştiuse că exista – îşi puneau vieţile în pericol pentru el.

Clarke se lăsă în genunchi.

— Bellamy, zise ea, iar vocea i se stinse, când îşi trecu mâna peste obrazul lui. Eşti bine?

Niciodată nu păruse atât de speriată, de fragilă. Totuşi, nu era nimic vulnerabil la fata care înfruntase un luminiş plin de gardieni înarmaţi. Bellamy aprobă, apoi icni, când Wells trase de cătuşele prinse de perete.

— Cum o să scoţi alea? întrebă Bellamy, cu voce răguşită.

Gardianul de afară avea să îi alerteze pe ceilalţi, într-o clipă. Dacă nu ieşeau de acolo repede, niciunul nu avea să supravieţuiască până la următorul apus.

— Nu-ţi face griji, zise Wells. Ea are cheile.

Clarke băgă mâna în buzunar şi scoase o cheie mică, făcută din acelaşi metal flexibil cum erau şi cătuşele.

— Cum naiba ai… ştii ce? Las-o baltă. Nu vreau să ştiu, zise Bellamy. Doar scoate-le.

Wells luă cheia de la Clarke şi începu să bâjbâie, în timp ce ea reintră în rolul de medic şi îi examină repede umărul, mormăind

în barbă, în timp ce trăgea la loc bandajul pătat de sânge. Bellamy nu putea să-şi ia ochii de la ea. Sprânceana ei era încruntată de concentrare şi o urmă de transpiraţie îi umezea faţa, dar niciodată nu arătase mai frumoasă.

— Gata, zise Wells, când cătuşele se deschiseră. Să mergem!

Se aplecă, puse un braţ la spatele lui Bellamy şi îl ridică în picioare. Clarke se strecură pe sub celălalt braţ şi îl ajută să traverseze baraca. Când ajunseră la uşă, ridică o mână şi le făcu semn să aştepte, până ascultă sunetele de afară. La început, Bellamy nu fu sigur ce aşteptau, dar apoi auzi. O lovitură puternică şi o serie de ţipete răsunară din cealaltă parte a luminişului, urmată de strigăte:

— Suntem atacaţi!

— Gardieni, aliniaţi-vă!

O îmbulzeală de paşi grei se auzi pe lângă baracă, îndreptându-se în direcţia de unde se auzea agitaţia. Clarke se întoarse spre Wells şi rânji.

— A reuşit! Bravo, Sasha!

— Ce a făcut? întrebă Bellamy şi se lăsă un pic prea greu pe Wells.

Nu mai mersese de câteva zile, iar muşchii lui parcă erau din jeleu.

— A pus ceva în copaci, să pară că pământenii atacă tabăra. Dacă totul merge conform planului, Rhodes va trimite toţi gardienii în pădure, iar noi vom reuşi să ne strecurăm în partea cealaltă.

— Fata ta e cam dată naibii, Wells, zise Bellamy, cu un zâmbet slab. Se va descurca?

— Da. E suficient de departe în pădure şi nu vor ajunge la ea.

Clarke mai ascultă o clipă la uşă, apoi le făcu semn să se grăbească.

— Să mergem!

Ieşiră. Zona era pustie, toată lumea din tabără era atentă în partea opusă sau gonea spre balamucul din cealaltă margine. Bellamy, Clarke şi Wells ocoliră baraca prin spate şi, înainte ca cineva să observe, dispărură în pădure.

14. WELLS

Nu se auzea nimic, cu excepţia respiraţiilor sacadate, a surcelelor care trosneau şi a frunzelor uscate de sub picioarele lor. Wells, Bellamy şi Clarke alergaseră până când simţiseră dureri prin corp şi, în cele din urmă, încetiniseră. Wells se uită peste umăr, să vadă ce făcea Bellamy, pe care, evident, îl durea umărul, deşi refuza să se plângă. Era mai îngrijorat pentru Octavia decât pentru rana lui.

— Eşti sigur că nu o să creadă că am abandonat-o? zise Bellamy, în timp ce o lăsa pe Clarke să îl ajute să treacă peste un buştean acoperit cu muşchi, care le bloca drumul.

— Da, zise Wells, bucuros că putea să-i ofere măcar acel minimum de linişte. I-am spus despre plan, iar ea a fost de acord că e mai bine ca cineva să rămână în tabără şi să stea cu ochii pe Rhodes, o vreme.

— Ar fi venit, dacă nu ar fi fost copiii, se băgă şi Clarke în discuţie. E singura care are grijă de ei. E chiar uimitor ce face.

Wells văzu cum mândria alungă pentru moment teama de pe faţa lui Bellamy.

— Mereu am ştiut că va reuşi să facă ceva.

— Unde zicea Sasha că ne întâlnim? întrebă Clarke, scanând copacii îngrijorată.

Deşi ea şi Bellamy mai fuseseră la Mount Weather, Wells ştia că niciunul nu prea credea că îl pot găsi din nou.

— Ne va găsi ea.

Se auzi un foşnet într-un copac şi, o clipă mai târziu, o siluetă se lăsă în jos dintre crengi, aterizând tăcut în picioare.

— Bun, asta a fost cam ciudat, zise Wells cu un rânjet, când Sasha veni spre ei.

Încă nu se obişnuise cu felul în care reuşea să se camufleze în mediul înconjurător. Parcă îşi schimba culoarea, precum şopârlele despre care citise când era mic. Dar desigur că nu făcea asta, era ceva în felul în care respira, în felul în care stătea nemişcată. Pur şi simplu, devenea parte din pădure. Wells o trase în braţele lui şi îşi îngropă faţa în părul ei negru, lung, care mereu mirosea a ploaie şi a cedru.

— Mulţumesc pentru ajutor, zise el şi îi prinse bărbia, ridicândo pentru un sărut. A fost uimitor.

— Înseamnă că a funcţionat? întrebă Sasha şi se trase, să-i privească pe Wells, pe Clarke şi Bellamy.

— A funcţionat perfect, zise Wells.

— Care e planul acum? întrebă Bellamy, evident, având dureri.

Faţa lui era palidă şi respira tot mai greu.

— Vă duc la Mount Weather. Puteţi sta acolo oricât aveţi nevoie.

— Nu îi vom deranja? întrebă Bellamy, privind agitat de la Clarke la Sasha.

Sasha scutură din cap.

— Atâta timp cât sunteţi cu mine, va fi în regulă, îl asigură ea.

— Nu ar trebui să stăm mult, zise Wells, cu voce încordată. Odată ce îşi vor da seama că nu mai eşti acolo, vor veni după noi.

— Bel, poţi continua să mergi? întrebă Clarke blând.

— Sunt bine, zise el, deşi îi evită privirea.

O urmară pe Sasha, care ţâşni repede şi tăcut prin pădurea tot mai întunecată.

— Sunteţi bine? îl întrebă Sasha pe Wells, când fură la câţiva metri în faţa lui Clarke şi a lui Bellamy.

În graba de a-l elibera pe Bellamy, ei doi abia dacă avuseseră timp să vorbească despre altceva.

— Nu ştiu.

Acela era adevărul. Totul se întâmplase foarte repede, nu avusese timp să proceseze implicaţiile nesupunerii faţă de Rhodes şi ale părăsirii taberei. Cu siguranţă, Wells nu avea de gând să stea deoparte şi să îl privească pe vicecancelar cum îi executa fratele, cu sânge-rece. Dar era încă greu de închipuit că fuseseră nevoiţi să îşi lase în urmă noul cămin, casa, comunitatea pe care o construiseră cu mâinile *lor,* din nimic.

— Nu o să dureze o veşnicie. Îndată ce tatăl tău se face mai bine, va coborî cu una dintre celelalte nave şi totul va fi în regulă.

— Nu, nu va fi. Sasha, tata e în comă şi nu sunt alte nave care să aştepte pe acolo.

Tonul lui era dur şi amar, dar nu îi păsa. Nu era o situaţie pe care putea spera ca să o rezolve cineva. Fusese un tâmpit să aibă încredere în Rhodes. Ar fi trebuit să acţioneze mai devreme, înainte ca totul să scape de sub control. O altă fată s-

ar fi simţit jignită sau, mai rău, şi-ar fi cerut scuze, de parcă ar fi făcut ceva rău. Dar Sasha doar luă mâna lui Wells şi o strânse. Era profund nedrept. Bellamy încercase doar să-şi salveze sora. Nici măcar nu apăsase pe trăgaci, unul dintre gardienii preţioşi ai lui Rhodes făcuse asta. În plus, tatăl lui fusese împuşcat, iar dacă el nu credea că Bellamy trebuia să plătească pentru asta, cine era Rhodes să hotărască altfel? De fapt, zâmbi furios, era şi tatăl lui *Bellamy.* Dacă Rhodes ar fi aflat asta, probabil că ar fi făcut un anevrism. Wells nu putea nega că o asemenea imagine îi făcea plăcere. Sasha ridică o sprânceană, evident, curioasă la ce se gândea.

— Doar îmi imaginam ce s-ar întâmpla dacă Rhodes ar afla că eu şi Bellamy suntem fraţi.

Sasha râse.

— Probabil că ar face un atac de cord. De fapt, ăsta ar fi cel mai bun plan. O să mă întorc în tabăra voastră, o să dau vestea şi o să aştept ca Rhodes să cadă lat. Problemă rezolvată.

Wells o strânse de mână.

— Gândirea ta tactică nu încetează să mă uimească.

Continuară să meargă, dar Wells o asculta doar pe jumătate pe Sasha, care îi arăta caracteristici geografice. La un moment dat, Clarke începu să o piseze cu întrebări despre diverse specii de animale, iar Wells îşi dădu seama că o făcea mai mult ca să îl distragă pe Bellamy.

Merseră câteva ore. În cele din urmă, Sasha arătă spre o ridicătură mică, atât de discretă, că singuri nici n-ar fi observat-o.

— Acolo! zise ea.

O urmară, mergând cu grijă printre crengi. Wells simţi cum terenul de sub ei coboară încet şi îşi ajustă ritmul, să nu se rostogolească. Luară o curbă, iar lui Wells i se tăie respiraţia, când văzu imaginea ce se întindea în faţa lui. La poalele dealului, într-o vale largă, era un întreg oraş, exact ca acelea despre care citise toată viaţa. Exact cum îşi imaginase că va construi unul, împreună cu cei o sută. Nu văzuse niciodată ceva atât de impresionant, de când ajunsese pe planetă, nici măcar copacii fără sfârşit, care se întindeau la orizont, nici lacul sau cerul. Natura era frumoasă într-un fel pe care nici nu şi-l imaginase, dar... aceea era *viaţă.* Peste tot erau semne de vitalitate şi de energie: ferestre luminate, cu umbrele familiilor

înăuntru; animale tropăind; fum ieşind dintr-o grămadă de hornuri, într-un dans sincronizat spre cer; roabe rezemate pe-o parte, de parcă tocmai fuseseră lăsate acolo; mingi şi jucării odihnindu-se, cu ecoul râsetelor copiilor plutind în jurul lor. Wells dădu drumul unui hohot de uimire. Clarke se întoarse spre el zâmbind.

— Super, nu?

Clarke se bucura că era acolo, să împartă împreună acel moment. Ea era singurul om din sistemul solar care ştia cât de mult însemna pentru el.

— E spectaculos!

Sasha îşi strecură mâna în a lui şi îl strânse.

— Să mergem!

Îi conduse în jos, pe drumul prăfuit care ducea spre mijlocul oraşului. Wells inspiră mirosul de carne prăjită şi încă ceva mai uşor şi mai dulceag, oare cineva cocea pâine?

Sasha se opri în faţa uşii ultimei case dintr-un şir şi intră fără să bată. Păşiră într-o cameră luminată de o lampă mică şi de un foc ce pâlpâia. Primul lucru pe care îl observă Wells fu tabloul imens în ulei de pe un perete, reprezentând cerul plin cu stele. Pe navă, aşa ceva s-ar fi aflat în spatele unei vitrine securizate, poate chiar înăuntrul unei camere fără oxigen. Aici, atârna simplu, la doar câţiva metri de focul din care săreau scântei. Totuşi, Wells îşi dădu seama că, într-un anume fel, lumina focului îi conferea mai multă frumuseţe decât ar fi putut vreodată luminile fluorescente reci, de pe Phoenix.

Îşi mută privirea de la tablou şi îşi întoarse atenţia spre bărbatul cu barbă căruntă, care tocmai se ridicase să îi salute. Stătea lângă o masă de lemn plină cu electronice. Pe multe dintre ele Wells nu le recunoscu. Singurul obiect care îi părea cât de cât familiar era un laptop vechi, care fusese prins pe un imens panou solar, şi nu tocmai bine.

— Bună, tată! zise Sasha şi înaintă să îi pupe obrazul. Ţi-i aminteşti pe Clarke şi pe Bellamy, nu?

Bărbatul ridică o sprânceană stufoasă.

— Cum aş putea să-i uit?

Se întoarse spre musafirii lui şi aprobă din cap.

— Bine aţi revenit!

— Mulţumim, zise Bellamy, uşor timid. Scuze că tot apar neinvitat.

Tatăl Sashei se uită la braţul lui bandajat.

— Cumva, cred că nu e doar vina ta, deşi pari să ai un talent special să dai de belele.

— Adevărat talent, zise Clarke şi întinse braţul. Mă bucur să vă revăd, domnule Walgrove!

— Tată, el e Wells.

Sasha prinse privirea lui Wells pentru o clipă scurtă, uitându-se le el încurajator.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule!

Înaintă şi întinse mâna.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc, Wells!

Tatăl Sashei îi strânse mâna ferm.

— Spune-mi Max.

Max se întoarse spre Bellamy.

— Unde e sora ta?

Rosti cuvântul relaxat, fără să-şi strâmbe buzele a dispreţ, cum ar fi făcut Rhodes. În lumea aceea, să ai un frate nu însemna că familia ta era anormală.

— Nu a venit cu noi, îi zise Bellamy lui Max, încercând să îşi păstreze vocea calmă, în timp ce îi arunca lui Clarke o privire neliniştită.

Sasha îi conduse din nou afară şi le spuse că aveau doar o baracă goală, cu un singur pat. Wells zise repede că Bellamy ar trebui să o ia şi o ajută pe Clarke să îl ducă acolo, în timp ce Sasha alergă să îi aducă lui Clarke nişte materiale sanitare.

Odată ce Bellamy şi Clarke ajunseră în siguranţă înăuntru, Sasha luă mâna lui Wells şi îşi împleti degetele cu ale lui.

— Deci… încotro? Poţi să dormi pe podeaua din casa tatei sau, dacă nu te deranjează frigul, pot să te duc în locul meu preferat.

— Hmmm, zise el, prefăcându-se că ar cântări opţiunile. Deşi să dorm la câţiva metri de tatăl tău sună uimitor, va trebui să aleg varianta B.

Sasha zâmbi şi îl conduse prin micul oraş, apoi spre un pâlc de copaci dintre barăci şi dealul care ducea spre Mount Weather.

— Sper să îl pot găsi pe întuneric, zise ea şi îşi trecu mâna peste trunchiul unuia dintre copacii mai mari.

— Să găseşti ce?

— Asta.

Vocea Sashei era triumfătoare. În lumina slabă, Wells mai mult ghici un fel de scară făcută din frânghie.

— Urmează-mă!

Tăcută, Sasha urcă în copac şi dispăru printre crengi, înainte să îl strige pe Wells.

— Vino, moşmonditule!

Wells se prinse de frânghie ezitant. Arăta de parcă abia îi suporta greutatea, dar nu avea de gând să pară laş în faţa Sashei. Trase aer în piept, îşi băgă piciorul în prima treaptă şi, ţinându-se de copac, făcu un pas mare. Se legănă dintr-o parte în alta, dar reuşi să continue să urce, tresărind uşor când frânghia îi tăie mâna. Fără să se uite în jos, urcă scara şi, în cele din urmă, o văzu pe Sasha că se opreşte pe o mică platformă din lemn prinsă între crengi.

— Îţi place? întrebă ea şi zâmbi, de parcă tocmai îl invitase în cel mai grozav palat.

Cu grijă, se desprinse de scară şi se trase lângă ea.

— Îmi place, zise el, cu un zâmbet. Tu l-ai făcut?

— Eram destul de mică, aşa că m-a ajutat tata.

— Şi nu se supără dacă petrecem noaptea aici?

— Wells, tata conduce întreaga noastră societate. E un pic prea ocupat să îi pese unde dorm.

Wells pufni.

— Niciun tată nu e *atât* de ocupat.

— E *în regulă.* Deşi, cu siguranţă, putem merge înapoi, dacă asta te face să te simţi mai confortabil.

Drept răspuns, Wells puse un braţ în jurul ei şi o trase mai aproape.

— De fapt, sunt destul de confortabil aici.

Ea zâmbi şi îl sărută scurt.

— Bine.

— Mi-a fost dor de tine în ultimele zile, zise Wells, în timp ce se lăsă pe platforma din lemn şi o trase după el.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Vocea ei era înfundată, pentru că o strângea la pieptul lui.

— Mulţumesc… pentru tot. Nu am avut intenţia să te implic în toate astea, cu atât mai puţin să-i deranjez pe oamenii tăi.

Sasha se ridică încet şi îl privi. Îşi trecu mâna peste faţa lui, apoi prin păr.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, Wells. Vreau să te ţin în

siguranţă, ştii.

— Ştiu.

Îi luă mâna şi i-o sărută.

— Deci, zise şi se uită în jur, pare un loc drăguţ în care să dormim.

— Eşti obosit?

— Extenuat, răspunse el şi îşi puse braţele în jurul ei, apoi o trase pentru un alt sărut. Tu?

— Poate nu chiar *atât* de obosită.

Îl sărută din nou, iar restul lumii dispăru. Acolo nu erau nou-veniţi. Nici pământeni. Nici Rhodes. Doar Sasha. Doar respiraţiile lor. Doar buzele lor. Brusc, tabăra părea la ani-lumină distanţă, la fel de îndepărtată cum păruse Pământul, de pe Colonie.

— Mă faci să mă simt nebun de-a binelea. Ştii asta, nu? îi şopti Wells şi îşi trecu mâna în jos, pe spatele ei.

— De ce? Pentru că te seduc într-un copac?

— Pentru că, indiferent ce altceva se întâmplă, când sunt cu tine, sunt perfect fericit. E o nebunie să schimb vitezele atât de repede.

Wells îi puse mâna pe obraz.

— Eşti ca un drog.

Sasha zâmbi.

— Cred că trebuie să mai lucrezi la complimente, băiete din spaţiu.

— Niciodată nu am fost foarte bun la cuvinte. Mă pricep mult mai bine să arăt ce vreau să spun.

— Chiar aşa?

Sasha tresări, când el îşi puse cealaltă mână pe abdomenul ei.

— Cred că va trebui să te cred pe cuvânt.

Wells îşi coborî degetele un pic mai mult, iar ea se înfioră.

— Bine, acum, tu eşti cel care mă înnebuneşte.

— Bun, îi şopti Wells la ureche, gândindu-se că pe Pământ lucrurile nu erau chiar atât de rele cum se temuse.

Atâta timp cât o avea pe Sasha, mereu se va simţi acolo ca acasă.

15. GLASS

Glass se uită în jur şi se simţi cu adevărat uimită, pentru prima dată de când pusese piciorul jos. Lumina filtrată printre copaci umplea pământul de puncte aurii, de parcă erau mii de pietre preţioase mici. Aşa trebuia să arate Pământul, liniştit, frumos şi plin de minuni.

Luke îi luă mâna, să o sprijine, în timp ce coborau panta abruptă. Jos era un râu îngust, cu apa perfect limpede, cu excepţia frunzelor roşii şi galbene, care dansau pe ea. Când ajunseră la el, Glass ezită şi se întoarse dintr-o parte în alta, în timp ce scana malul după cel mai bun loc de traversat. Dar, când făcu un pas ezitant spre margine, Luke o prinse cu braţul sănătos şi traversară râul, cu un salt uşor, în ciuda faptului că amândoi cărau lucruri grele.

Când ajunseră pe partea cealaltă, Luke o lăsă jos cu grijă, apoi o luă din nou de mână şi continuară. La început, vorbiseră aproape tot timpul, exclamând şi arătând spre diverşi copaci şi semne de viaţă animală. Dar după un timp tăcură, prea copleşiţi de frumuseţea din jur, ca să caute cuvintele potrivite care să o descrie. Lui Glass îi plăcea mai mult aşa. Îi plăcea să privească faţa lui Luke luminată, de câte ori privirea lui cădea pe o nouă minune.

Dură câteva ore până când ritmul inimii lui Glass se potoli, după plecarea din tabără. La început, liniştea o speriase. Fiecare trosnet de surcea sau chiar foşnetul frunzelor părea un bubuit în urechile ei şi o făcea să sară cât colo. Ştia că era doar o chestiune de timp, până când Rhodes îşi va da seama că nu mai erau acolo şi va trimite un echipaj să îi caute.

Însă după câteva ore, stresul dispăru şi începu să savureze liniştea, libertatea de a fi complet singură cu Luke. Lui Glass nu-i venea să creadă că se gândiseră vreodată să rămână în tabără. Aerul mirosea a frunze umede şi a coajă de copac. Era un vârtej de experienţe senzoriale, pe care Glass nu le cunoscuse până atunci. Nu-şi imaginase cât de strălucitoare şi de saturate puteau fi culorile pe Pământ, cât de dulce era aerul sau că mirosurile vor concura pentru atenţia ei.

Merseră mult prin noapte şi dormiră câteva ore, înainte să pornească din nou, nerăbdători să pună o distanţă cât mai mare

între ei şi Rhodes, înainte ca vicecancelarul să-i caute. La fiecare jumătate de oră, Luke se oprea, scotea din buzunar o busolă şi o punea pe jos, să se asigure că se îndreptau tot spre nord. Sasha îi spusese că facţiunea pământenilor, cea violentă, revendicase o zonă vastă de la sud de tabăra coloniştilor. Nu era ceva sigur, dar, dacă se îndreptau spre nord, cel puţin nu se duceau direct în calea inamicului.

Copacii erau mai deşi şi formau un acoperiş de frunze atât de dens, că aproape nu mai vedeau cerul. Dar lumina gălbuie ce pătrundea printre crengi şi aerul care se răcorea rapid le spuneau că ziua era pe sfârşite.

— Cred că am reuşit, zise Glass istovită.

Teama şi adrenalina care o ţinuseră în mişcare cu o zi înainte se estompaseră, înlocuite de oboseală.

— Nu trimit pe nimeni după noi, nu?

— Se pare că nu, zise Luke, cu un oftat.

Se întinse şi luă rucsacul de pe umărul ei.

— Hai să ne odihnim un pic.

Lăsară jos bagajele şi se îndreptară spre un copac imens acoperit cu muşchi, ale cărui rădăcini uriaşe ieşeau răsucite din pământ. Luke ridică braţele deasupra capului şi se întinse, înainte să se lase în jos, pe o rădăcină.

— Vino aici, zise, apoi o apucă pe Glass de mână şi o trase în braţe.

Glass râse şi îi puse mâna pe piept.

— Avem *toată* planeta pentru noi, iar tu vrei să stăm pe acelaşi loc amândoi.

— Nu avem toată planeta, imperialistă mică, spuse el şi îşi răsuci în jurul degetului o şuviţă din părul ei. Trebuie să lăsăm un pic de loc pentru pământeni.

— Oh, corect.

Glass aprobă, cu prefăcută gravitate.

— În cazul ăsta, ar fi mai bine să economisim spaţiu.

Zâmbi şi îşi puse piciorul peste al lui, astfel că erau faţă în faţă.

— Bun plan, zise el şi o prinse de talie, micşorând distanţa.

O sărută blând pe buze, apoi îşi duse gura în jos spre bărbie şi spre gât. Glass scoase un mic oftat, iar Luke zâmbi. Îi sărută locul unde bărbia i se unea cu gâtul şi îşi înălţă capul, să-i şoptească la ureche.

— E bine să fii altruist, nu?

— Are unele avantaje, gâfâi Glass şi îşi trecu mâna în jos, pe spatele lui.

Faptul că erau serioşi le dădea o senzaţie incredibilă, fiind singuri. Pe navă fuseseră mii de oameni îngrămădiţi într-un spaţiu proiectat iniţial pentru câteva sute. Mereu existau urechi care ascultau, ochi care priveau şi trupuri care se atingeau. Oamenii ştiau cum te cheamă, îţi cunoşteau familia şi ştiau tot ce făceai. Dar aici nu era nimeni care să-i vadă. Nici să-i judece.

— Oh, uite! zise Glass şi arătă peste umărul lui Luke, spre un pâlc de flori mici roz, pe care nu le observase până atunci.

El se răsuci şi întinse braţul să ia una. Dar chiar când să o atingă îşi trase mâna şi o lăsă să cadă pe lângă corp.

— Nu cred că ar trebui să o rup, zise el şi se întoarse spre Glass, cu o expresie timidă pe faţă.

— De acord.

Glass zâmbi şi îi puse mâna la ceafă, aducându-i buzele înapoi pe ale sale.

— Păcat, totuşi! murmură Luke. Ar fi arătat frumos în părul tău.

— Mai bine doar să ne imaginăm.

Luke o sărută din nou, apoi îşi strecură braţul sub al ei şi se ridică, cu tot cu ea.

— Luke! râse ea. Ce faci?

El înaintă câţiva paşi şi, fără o vorbă, o puse jos şi o întinse blând pe nişte flori. Respiraţia lui Glass se acceleră, privindu-l pe Luke cum îngenunchează lângă ea. Aerul jucăuş de pe faţa lui dispăruse, înlocuit de ceva apropiat de veneraţie. Luke se aplecă şi îşi trecu degetele prin părul ei, răsfirându-l peste florile roz. Inima lui Glass bătea cu putere, dar se forţă să rămână nemişcată, când Luke se aplecă să o sărute, folosindu-şi mâna să îşi sprijine greutatea. Ea îşi întredeschise uşor buzele, apoi întinse braţele, să îl tragă mai aproape. Respiră adânc, savurând combinaţia îmbătătoare de flori, aer de pădure şi *Luke*.

— Ar trebui să ne continuăm drumul, zise Luke, în cele din urmă, privind cerul care se întuneca. Va trebui să găsim un loc unde să stăm peste noapte.

Glass scoase un oftat lung, de plăcere.

— Nu putem să rămânem aici pentru totdeauna?

— Aş vrea. Dar nu suntem în siguranţă aici, pe întuneric. Ar

trebui să găsim un loc mai ferit.

Porniră la drum cu energie sporită şi merseră câteva ore, timp în care cerul trecu de la purpuriu la negru profund, catifelat. Luna era atât de strălucitoare că acoperea aproape toate stelele şi picta umbre ciudat de frumoase pe iarba din pădure. Era atât de frumos, încât pe Glass o durea sufletul, fiecare nouă minune îi amintea cât de mult îi lipsea mama ei, cât de multe nu apucase să vadă.

Luke se opri brusc şi întinse mâna, să o oprească. Înălţă capul şi ascultă, deşi Glass nu auzea nimic. După o clipă, Luke şopti:

— Vezi?

La început, tot ce zări Glass era o zonă umbroasă, cu copaci, dar apoi o zări: era o clădire micuţă. Chiar acolo, în mijlocul pustiului.

— Ce e aici? întrebă ea, brusc, neliniştită că ajunseseră undeva unde nu trebuiau să fie.

— Pare o baracă, zise Luke şi o strânse mai tare de mână, în timp ce o conducea înainte, păşind încet şi tăcut.

Se mişcară într-un cerc larg, înainte să se apropie dintr-o parte. Nu era o baracă; era o căsuţă din piatră, intactă. Părţile laterale erau acoperite cu viţă-de-vie şi muşchi, dar era evident că pereţii erau rezistenţi. Se opriră la câteva picioare de ea. O briză bruscă trecu printre copaci, apoi se opri. Atât Luke, cât şi Glass îşi ţineau respiraţia, aşteptând vreun semn de viaţă, dar nu văzură nimic.

Luke păşi spre uşă, îşi lipi urechea de ea pentru o clipă, apoi o împinse şi intră, înainte să-i facă semn lui Glass să îl urmeze. Ea trase aer în piept, îşi aranjă rucsacul şi trecu peste prag. Prin geamurile crăpate şi acoperite de praf intra suficientă lumină să vadă neclintirea dinăuntru.

— O! murmură Glass, pe jumătate surprinsă, pe jumătate cu regret.

Parcă cei care locuiseră acolo ieşiseră pentru un moment, dar nu se întorseseră niciodată. În colţul îndepărtat era un pat mic. Lângă el, cutii din lemn suprapuse formau un dulap. Privirea lui Glass trecu peste spaţiul îngust. Vizavi de pat era o bucătărie ale cărei dimensiuni păreau pentru o familie de păpuşi. Oale şi tigăi atârnau pe perete. O măsuţă din lemn cu un picior mai scurt aştepta lângă şemineul rece ca cineva să se aşeze la ea. O chiuvetă era pusă pe un perete din partea cealaltă, cu vase

curate pe o margine. Casa părea pustie, de parcă aştepta de mult timp ca familia ei să se întoarcă.

Glass se duse la masă şi îşi trecu mâna peste suprafaţa aspră. Mâna i se umplu de praf. Se întoarse spre Luke.

— Putem sta aici? întrebă ea, speriată că ar putea fi prea frumos să fie adevărat.

Luke aprobă.

— Cred că da. Pare abandonată şi, evident, e mai sigur decât să stăm afară.

— Bun, zise Glass privind în jur, recunoscătoare pentru norocul lor şi pentru şansa de a risipi senzaţia de singurătate de acolo, care atârna mai greu decât praful.

Îşi lăsă rucsacul jos şi se întinse după mâna lui Luke.

— Bun venit acasă! zise ea şi se ridică pe vârfuri, să îl sărute pe obraz.

El zâmbi.

— Bun venit acasă!

Se întoarseră afară, să caute lemne de foc şi orice provizii ar fi putut găsi. În spatele casei era un şopron din lemn pe jumătate prăbuşit, dar singura unealtă pe care o găsiră fu o lopată diformă, ruginită de tot. Din fericire, erau suficiente crengi uscate pe jos, astfel că nu aveau nevoie de topor, cel puţin deocamdată. Sunetul slab al unei ape curgătoare se auzea din întuneric. Glass îl luă de mână pe Luke şi îl trase spre sunet. Casa era înconjurată de copaci, din trei părţi, iar în spate era o pantă ce ducea în jos, spre un râu.

— Uite! zise Luke şi arătă spre o bucată de lemn crestată, care ieşea din apă. Se pare că voiau să construiască ceva pe râu. Mă întreb ce.

O strânse mai tare de mână şi o conduse mai aproape, atenţi pe unde calcă, în întuneric.

— Aia e…

Vocea lui se stinse, în timp ce arăta spre o umbră cu formă ciudată, o combinaţie neobişnuită de margini ascuţite şi linii curbe.

— E o barcă, nu? zise Glass şi se apropie câţiva paşi, să îşi treacă un deget peste ea.

Era rece, aproape ca metalul, dar altfel. Cândva fusese albă, dar cea mai mare parte din vopsea se cojise lăsând loc unor pete mari de rugină. Se uită înăuntru şi pe fund văzu ceea ce

trebuia să fie o vâslă.

— Crezi că mai funcţionează?

Luke o înconjură, uitându-se la ea.

— Nu pare să aibă motor, doar vâsla. Presupun că asta înseamnă că, dacă mai pluteşte, funcţionează.

Se întoarse spre Glass şi zâmbi.

— Poate când încheietura mea va fi mai bine o să încercăm.

— Ei bine, *eu* am două încheieturi bune. Doar dacă nu crezi că nu mă pricep.

— Ştii că *nu există* ceva ce aş crede că nu poţi să faci, mica mea mergătoare prin spaţiu. M-am gândit doar că ar fi romantic să te scot la o plimbare cu barca.

Glass se rezemă de el şi se cuibări la pieptul lui.

— Sună minunat!

Rămaseră aşa o clipă, privind cum lumina lunii se unduieşte pe apă, apoi se întoarseră în casă. Folosind chibriturile luate din tabără, Luke construi un mic foc în şemineu, cât Glass scoase puţinele lor provizii de mâncare. Niciunul nu se simţise în stare să ia mai mult decât le era necesar pentru câteva zile.

— Ce nebunie! zise ea şi îi întinse o bucată de fruct uscat. Parcă e dintr-un basm. O căsuţă în pădure.

Luke luă o înghiţitură de apă din bidonul lui, apoi i-l întinse lui Glass.

— Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu cei care locuiau aici, dacă au încercat să scape de Cataclism sau au fost evacuaţi.

Se uită în jur.

— Par să fi plecat în grabă.

Era o notă tristă în vocea lui, care spunea că se gândea la acelaşi lucru.

— Ştiu, casa parcă păstrează amintirea lor.

Cum ei crescuseră pe navă, să creadă în fantome li se păruse cel mai prostesc lucru din lume. Dar acolo, pe Pământ, în casa aceea, Glass începea să înţeleagă cum putea cineva să creadă într-o prezenţă nevăzută.

— Ei bine, atunci e responsabilitatea noastră să le înlocuim cu nişte amintiri fericite, zise Luke, cu un zâmbet.

Se trase mai aproape şi îşi puse braţul în jurul ei.

— Nu ţi-e cald în faţa focului? Nu vrei să îţi dai jos geaca?

Glass zâmbi, când el îi descheie geaca. Închise ochii, în timp ce începu să o sărute, blând la început, apoi mai energic. Dar pe

cât de mult îşi dorea să se piardă în atingerile lui, nu reuşea să scape de gândul enervant care creştea în mintea ei. Luke se înşela. Nu puteai să înlocuieşti amintirile triste cu unele fericite.

Aşa era când te durea sufletul. Nu puteai să ştergi durerea. O purtai cu tine mereu.

Respiraţia ritmică a lui Luke era ca un cântec de leagăn. Capul lui Glass se ridica şi cobora pe pieptul lui în timp ce el inspira, expira. Mereu îi invidiase abilitatea de a adormi instant, somnul unui inocent, zicea mama ei. Mintea lui Glass se învârtea prea repede ca să doarmă. Îşi dorea să poată savura momentul, să se bucure de magia de a sta întinsă lângă Luke, dar abia reuşea să-l privească fără să simtă un spasm dureros în piept. Nu mai aveau mult. În scurt timp, va trebui să îi pună capăt, înainte ca el să descopere secretul care avea să îi ucidă pe amândoi.

Lacrimile ţâşniră din ochii lui Glass şi fu recunoscătoare că Luke nu putea să îi vadă faţa. El nu ştia că viitorul lor împreună însemna doar durere şi suferinţă. Inspiră adânc de câteva ori, încercând să-şi revină.

— Eşti bine, scumpo? mormăi Luke, cu voce somnoroasă.

— Da, şopti ea.

Întinse braţul şi, fără să deschidă ochii, o trase mai aproape de el şi o sărută pe creştet.

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, reuşi ea să spună, înainte ca vocea să i se stingă.

După câteva clipe, îşi dădu seama, după ritmul respiraţiei, că Luke adormise din nou. Îi luă mâna şi i-o puse blând pe abdomen, lăsând căldura lui să-i pătrundă prin piele. Îi privi faţa, în timp ce dormea. Mereu arăta ca un băieţel când se odihnea, cu genele lungi care, practic, îi atingeau obrajii. Dacă ar fi putut să-i spună despre copilul lor care creştea în ea chiar atunci.

Dar el nu trebuia să afle vreodată. Dat fiind că avea şaptesprezece ani, Glass avea o mică şansă de a fi iertată pentru că încălcase Doctrina Gaia, dar Luke, având nouăsprezece ani, ar fi fost aruncat în spaţiu, executat, după un proces superficial. Va trebui să îl părăsească, să rupă orice contact cu el, astfel încât Consiliul să nu poată face legătura

între ei.

— Îmi pare rău, şopti Glass, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, întrebându-se pentru care dintre ei o durea sufletul mai mult.

Luke oftă în somn. Glass îşi schimbă poziţia şi îi atinse obrazul cu mâna, dorindu-şi să-i poată spune la ce se gândea. În haosul fugii lor de pe Colonie şi cu trauma prăbuşirii pe Pământ, nu avuseseră timp deloc să vorbească despre cearta dezastruoasă de pe navă. Sau poate că Luke prefera să nu vorbească.

Glass încercase să-şi ascundă sarcina, dar în cele din urmă fusese descoperită. Încălcarea regulilor stricte privind controlul populaţiei de pe navă era una dintre cele mai grave infracţiuni şi, chiar după ce suferise o pierdere de sarcină, tot fusese nevoită să îl înfrunte pe cancelar. Când el insistase ca Glass să dezvăluie numele tatălui, se panicase şi minţise. În loc de numele lui Luke, le dăduse numele colegului său de apartament, Carter, un băiat mai mare, manipulator şi periculos, care încercase să o violeze pe Glass, când Luke nu fusese acasă.

Dar, deşi Carter fusese un adevărat nemernic, nu meritase să moară. Şi exact asta se întâmplase. Cancelarul o crezuse pe Glass şi o condamnase, minoră fiind, apoi ordonase executarea lui Carter. Glass nu avea să uite niciodată expresia de furie şi dezgust de pe faţa lui Luke, când descoperise adevărul. Şi, cu toate că o iertase, Glass se temea că distrusese ceva ce nu mai putea repara complet niciodată: încrederea lui Luke.

El oftă din nou şi, fără să deschidă ochii, o trase mai aproape. Ea zâmbi şi lăsă bătăile liniştitoare ale inimii lui să-i alunge gândurile. Venirea pe Pământ era ocazia să o ia de la capăt, să lase ororile trecutului în urmă.

Glass închise ochii şi era pe cale să adoarmă, când un zgomot puternic o trezi. Toate simţurile îi erau în alertă, se ridică în fund şi privi în jur. Baraca era goală. Visase? Reluă totul în gând, nu fusese chiar un vuiet şi nici chiar o voce. Fusese altceva, ca o chemare, un semnal, dar nu în cuvinte. Doar o... formă de comunicare, cumva. Între ce fel de creaturi habar n-avea. Tabăra era la distanţă de mai multe mile şi nu văzuseră alte semne de civilizaţie. Erau complet singuri. Probabil, era doar sunetul vântului pe acoperiş sau aşa ceva. Nu avea de ce să îşi facă griji.

Se întinse la loc, se lipi de corpul cald şi relaxat al lui Luke şi, în cele din urmă, adormi.

16. BELLAMY

Bellamy nu era obişnuit să stea degeaba, să nu facă nimic. Nu-i plăcea să se simtă neputincios. Inutil. Era obişnuit să lupte pentru lucrurile de care avea nevoie: mâncare, siguranţă, sora lui, viaţa în sine, iar dacă trebuia să depindă de alţii o lua razna. Totuşi, aceeaşi tendinţă fusese cea care îl băgase în bucluc. Dacă nu s-ar fi agitat atâta să urce pe nava aceea cu Octavia, cancelarul – tatăl lui – nu ar fi fost împuşcat. Iar după câteva săptămâni ar fi coborât şi el, cu al doilea val de colonişti, în calitate de cetăţean, nu ca un condamnat.

Stătea pe o bancă din lemn, în zona verde, o mică porţiune cu iarbă, în mijlocul orăşelului Sashei şi al lui Max. Se uita la un grup de copii aflaţi în drum spre clădirea şcolii. Trei băieţi se loveau unii pe alţii în umeri. Îi auzea cum se tachinau. Unul dintre ei o luă la fugă, iar ceilalţi doi porniră după el, râzând. Un băiat mai mare şi o fată se ţineau de mâini şi nu se îndurau să-şi ia la revedere, îşi şopteau o glumă ştiută doar de ei şi împărţeau un sărut care îi făcu să roşească.

Şi totuşi nu ştiuse că oxigenul de pe Colonie se termina şi că fuseseră la câteva săptămâni de o evacuare de urgenţă. Nu că un nimeni de nouăsprezece ani, de pe Walden, ar fi primit un loc în faţă la îmbarcare. Faptul că îşi forţase plecarea spre Pământ fusese o decizie corectă. Reuşise să stea cu ochii pe Octavia. Şi cunoscuse o fată frumoasă, puternică şi intimidant de deşteaptă, care îl făcea să înceapă şi să încheie fiecare zi cu acelaşi zâmbet nătâng pe faţă. Asta, când nu-l scotea din minţi de tot.

Îşi înălţă capul şi se uită în jur după Clarke, care fusese chemată să examineze braţul fracturat al unui copil. În alte circumstanţe, să locuiască în acel oraş ar fi fost în regulă. Era curat şi liniştit. Toţi aveau unde să stea, suficientă mâncare şi nu existau gardieni care să se învârtă pe-acolo, cu ochii pe mişcările tuturor. Evident, tatăl Sashei conducea, dar nu era ca Rhodes şi nici precum cancelarul. Îşi asculta atent consilierii şi, din cât îşi dădea seama Bellamy, cele mai importante decizii erau supuse la vot. În plus, nimeni nu se gândea că era ciudat că el avea o soră, toţi aveau fraţi, şi încă mulţi.

Totuşi, liniştea părea de rău augur, în lumina ultimelor

întâmplări. Dacă Rhodes venea după ei? Dacă Bellamy transforma, fără să vrea, liniştita aşezare a pământenilor într-un fel de zonă de război? Nu şi-ar ierta-o niciodată, dacă oameni nevinovaţi ar fi răniţi din cauza lui.

Bellamy îşi legăna piciorul, nervos. Avea un nod în stomac de când sosiseră, cu trei zile în urmă. Nu ştia ce să facă. Max, Sasha şi oamenii lor voiau ca el să rămână acolo. Voiau să îl protejeze. Şi nu era chiar rău să stea sub un acoperiş adevărat şi cu mâncare bună, pe care nu trebuia să o vâneze, să o ucidă şi să o jupoaie. Bellamy nu putea nega: o mică parte tânjea după o viaţă simplă ca aceea. Voia ca Rhodes să uite de el, voia ca trecutul lui să dispară, ca viaţa lui să fie la fel de uşoară ca a copiilor de acolo.

Scană linia copacilor şi drumul care ducea în oraş, căutând semnele intruşilor. Nimic. Abia reuşise să doarmă, de când ajunseseră. Fusese prea ocupat să ciulească urechile în liniştea nopţii, să asculte sunetele paşilor ce se apropiau, foşnetul frunzelor, care i-ar fi spus dacă ar fi fost pe cale să fie atacaţi, dacă ar fi fost pe cale să fie ridicat.

Nu se putea trăi aşa. Aşteptarea şi frica îl copleşeau şi până şi acea mică aşezare începea să îi pară o închisoare. De când era pe Pământ, Bellamy se obişnuise să petreacă mai multe ore din zi în pădure, singur. Închis în acel orăşel era mai bine decât într-o navă din spaţiu, dar totuşi.

Cu un oftat, se rezemă de bancă şi privi întinderea albastră de deasupra. Ce naiba o să facă toată ziua? Nu putea vâna; nu putea nici să hoinărească de capul lui. Copiii erau la şcoală, aşa că nu putea să bată mingea cu ei. Toţi aveau câte ceva de făcut. Se uită în jur la oamenii ocupaţi cu treburile lor – construiau, reparau, spălau, îngrijeau animalele şi aşa mai departe. Şi toţi erau atât de amabili; îl făceau să se simtă oarecum incomod. Fiecare persoană care trecea îi ura o zi bună. Nu ştia ce să spună sau ce să facă, trebuia să zâmbească? Să salute? Sau doar să dea din cap?

Cel puţin ştia că Octavia era bine. Sasha se întorsese în tabără de două ori, să o verifice de la distanţă, şi îi trimisese Octaviei un mesaj prin care o anunţa că Bellamy era în siguranţă. Nu se ştia din ce motiv, dar Rhodes alesese să nu se răzbune pe Octavia, cel puţin deocamdată. Totuşi, nu putea să stea departe de ea la infinit. Şi nu putea să se bazeze mult timp

pe bunăvoinţa lui Rhodes, dacă despre asta era vorba.

— Bună dimineaţa!

Max se apropiase fără ca Bellamy să observe.

— Bună dimineaţa! răspunse el, bucuros că era scos din gândurile lui triste.

— Pot să stau cu tine?

— Sigur.

Bellamy se dădu într-o parte, iar Max se lăsă pe bancă, lângă el. Dintr-o cană metalică, pe care o ţinea în mână, ieşeau aburi. Rămaseră tăcuţi un moment lung, privindu-l pe ultimul copil care întârziase la şcoală.

— Ce-ţi face umărul?

— Mai bine. Mulţumesc că i-ai dat lui Clarke toate chestiile alea. Ştiu că sunt destul de valoroase, iar voi aţi făcut deja foarte mult pentru noi.

Se opri, întrebându-se dacă era onorabil sau prostesc să îi împărtăşească îngrijorările legate de rămânerea lui acolo.

— Nu cred că e o idee bună să rămân aici, totuşi.

— Unde plănuieşti să mergi?

Max nu părea surprins, iar Bellamy aprecie că nu îl judeca.

— Nu m-am gândit încă la asta. Tot ce ştiu e că nu pot să stau aici şi să aştept să vină după mine şi nici nu pot risca să fie cineva rănit din cauza mea.

— Înţeleg ce simţi, ştiind că există oameni care îţi vor răul. Dar ei nu au dreptul să îţi ia viaţa, Bellamy. Nimeni nu are.

Max se opri.

— Şi nimeni de aici nu face nimic din ce nu ar vrea să facă. Adevărul e că nu eşti în siguranţă nicăieri acolo, afară, continuă Max, arătând cu capul spre pădure. Există pericole mai mari decât Rhodes. Nu sunt sigur ce ai aflat despre ceilalţi.

Max ridică sprâncenele.

— Cei din grupul nostru care ne-au părăsit.

— Nu mult.

Ultima dată când fusese acolo, când venise să o salveze pe Octavia, Bellamy auzise povestea coloniştilor care coborâseră de pe navă cu mult înainte de venirea celor o sută. Pământenii îi luaseră la ei, împărţiseră mâncarea, dar nu toată lumea fusese bucuroasă de primirea străinilor, mai ales că aceia erau urmaşii celor care fugiseră de pe Pământul aflat pe moarte, lăsându-i pe ceilalţi să moară.

Cele două grupuri făcuseră o pace precară, dar apoi se întâmplase ceva. Un copil pământean murise şi izbucnise haosul. Exista o facţiune formată din oamenii lui Max, care dădea vina pe colonişti şi pe Max pentru că îi lăsase pe străini în casa lor. Ei cereau pedepsirea lor, iar când el refuzase să îi ucidă pe colonişti, se despărţiseră şi plecaseră să trăiască pe cont propriu, ieşind de sub autoritatea sa. Cea mai nebunească parte a întregii poveşti era că părinţii lui Clarke – despre care ea crezuse că erau morţi, condamnaţi să plutească în spaţiu – se aflaseră în primul val de colonişti. Ei fuseseră exilaţi împreună cu alţii, după moartea copilului.

Max mai luă o înghiţitură din cană.

— Am crescut cu ei. Ne-am crescut împreună copiii, credeam că îi cunosc.

Se opri o clipă, de parcă ar fi lăsat amintirile să i se deruleze în minte, înainte să continue.

— Dar au devenit de nerecunoscut. Au devenit obsedaţi de violenţă şi pretind cât mai mult pământ pentru ei. Sunt furioşi şi nu au nimic de pierdut. Ceea ce îi face foarte, foarte periculoşi.

— Ce vor? întrebă Bellamy, fără să fie sigur că voia să ştie răspunsul.

— Aş vrea să ştiu.

Max oftă şi îşi trecu mâna prin barba gri.

— Răzbunare? Putere? Ce îşi doreau şi nu aveau aici?

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea.

— Clarke vrea să îşi caute părinţii, zise Bellamy.

— Ştiu. Dar e periculos. Dacă grupul celălalt este dispus să le facă rău vecinilor şi prietenilor, cu siguranţă, nu vor ezita să îi facă rău lui Clarke. Iar dacă află că e fiica lor, ei bine, nu vreau să mă gândesc la ce ar putea face. Familia Griffin nu are nicio legătură cu moartea băiatului, dar cei despre care vorbim nu sunt oameni raţionali.

Max se întoarse şi îl privi în ochi pe Bellamy.

— Crezi că ea înţelege riscurile?

Bellamy scutură din cap.

— Nu ştiu. Dar nu va sta aici o veşnicie, aşteptând. Vrea să îşi găsească mama şi tatăl. În scurt timp. Am încercat să o conving să aştepte până va fi sigur pentru mine să merg cu ea. Trebuie să aflăm mai multe despre locul unde ei ar fi putut merge. Dar e hotărâtă.

— Nu o învinuiesc, oftă Max. Şi eu aş vrea să îi găsesc.

— Mda.

Bellamy ştia cum era să simţi nevoia disperată, primitivă de a găsi pe cineva drag. Înţelegea de ce Clarke voia să dea de urma părinţilor ei. Dar era dispus să o lase să moară pentru asta?

Gândurile lui fură întrerupte, când un bărbat alergă spre ei.

— Max, zise bărbatul gâfâind şi oprindu-se brusc în faţa băncii lor, un grup se apropie de sat. Sunt cam la o sută de metri. Vor fi aici în câteva minute. Şi… Max… sunt înarmaţi!

Inima lui Bellamy îi urcă în gât şi un val de vină îl copleşi. *Au venit după mine.* Max sări în picioare.

— Dă semnalul! Şi trimite un grup în faţa lor, să-i aducă aici. *În linişte!*

Bărbatul aprobă şi o luă la fugă. Max se întoarse spre Bellamy.

— Urmează-mă!

Bellamy încercă să rămână calm, dar un val de furie şi teamă creştea în el, aceeaşi combinaţie de sentimente care de obicei îl determinau să facă ceva prostesc. Îl urmă îndeaproape pe Max, alergând pe cărare, spre clădirea principală a satului, unde oamenii se adunau deja, mulţi dintre ei cu arme de foc şi suliţe. Clarke, Wells şi Sasha intrară alergând, câteva minute mai târziu, cu o expresie neliniştită, dar hotărâtă. Sasha i se alătură tatălui ei, în faţă, în timp ce Wells şi Clarke îşi continuară drumul prin mulţime, să stea cu Bellamy în spate.

— Nu-ţi face griji, îi zise Wells lui Bellamy, în timp ce mulţimea vorbea neliniştită în jurul lor. Nu o să-i lăsăm să te ia.

Dar nu pentru asta îşi făcea griji Bellamy, nu chiar. Era mai îngrijorat în legătură cu ce se va întâmpla când pământenii vor refuza să îl predea, în legătură cu ce va face Rhodes dacă nu va obţine ce-şi doreşte.

Max ridică o mână, iar în încăpere se făcu linişte.

— După cum cei mai mulţi ştiţi, vin nişte vizitatori! strigă el, cu voce impunătoare, dar calmă. Sunt aduşi aici, acum. Ne vom întâlni cu ei, vom asculta ce vor, apoi vom decide ce vom face.

Un val de murmure şi de întrebări înăbuşite se auziră din mulţime. Max ridică mâna din nou şi toţi tăcură.

— Ştiu că aveţi multe întrebări. Şi eu am. Dar să începem prin a-i asculta. Nu uitaţi, nu există pace fără un schimb paşnic.

O tăcere încordată se aşternu în jur. Câteva minute mai

târziu, o mână de pământeni conduse înăuntru un grup de gardieni de-ai lui Rhodes. Li se confiscaseră armele, dar fără a fi stânjeniţi în vreun fel.

— Bine aţi venit! zise Max.

Gardienii aveau feţele împietrite şi erau tăcuţi; priveau în jur, stabilind strategii şi evaluând.

— Vă rog să vă faceţi confortabili şi să ne spuneţi de ce aţi venit.

Gardienii se priviră. Cel mai în vârstă, un bărbat pe nume Burnett, pe care Bellamy îl recunoscu din baraca-închisoare, păşi în faţă.

— Nu am venit să le facem rău oamenilor tăi, zise Burnett, pe acelaşi ton rece şi plat pe care Bellamy îl auzise la nenumăraţi gardieni, înainte de a duce vreun om în detenţie şi de a-l face să dispară pentru totdeauna.

Scană încăperea, până când privirea îi căzu pe Bellamy. Fiecare muşchi din corpul lui se încordă şi fu nevoit să se lupte cu pornirea de a ţâşni în faţă şi de a-l strânge de gât pe Burnett.

— Avem ordin să ne luăm prizonierul, asta e tot. Adăpostiţi un fugar care trebuie să răspundă pentru infracţiunile lui. Predaţi-l şi vom pleca în linişte.

Clarke luă mâna lui Bellamy şi o ţinu strâns. El ştia că ar face orice să îl ţină în siguranţă, dar în clipa aceea tot ce îşi dorea era să o scape de orice fel de suferinţă.

Max îl privi pe Burnett atent, înainte să vorbească.

— Prietene, apreciez că aţi venit aici urmând nişte ordine. Iar intenţia noastră nu este să provocăm probleme.

Max îi aruncă lui Bellamy o privire, peste marea de capete care îi despărţea, cu o expresie indescifrabilă.

— Dar înţeleg că *prizonierul*, cum îi spuneţi, nu va primi vreo sentinţă dreaptă. Dacă se va întoarce în tabăra voastră, va fi executat.

O mulţime de murmure şi şoapte pline de şoc se auziră din mulţime. O femeie din apropierea lui Clarke şi a lui Bellamy se întoarse şi se uită la ei, le văzu chipurile înfricoşate şi mâinile încleştate, iar expresia sa se schimbă din confuzie în hotărâre. Trei bărbaţi care stăteau lângă Bellamy schimbară priviri, apoi înaintară câţiva paşi, astfel încât se postară între Bellamy şi gardieni.

— Iar noi nu obişnuim să trimitem tineri la moarte, termină

Max.

Burnett aruncă o privire amuzată unuia dintre gardieni şi un zâmbet slab i se văzu pe faţă.

— Nu era o rugăminte, zise el. Înţelegi că refuzul vostru va avea urmări, nu?

— Da, răspunse Max calm, deşi privirea lui devenise rece. Ai fost foarte clar.

Se întoarse spre ceilalţi pământeni.

— Cred că pot să vorbesc în numele tuturor celor de aici, când spun că nu vom fi complici la această pedeapsă nedreaptă. Dar îi voi lăsa pe ei să decidă.

Urmă o pauză lungă. Brusc, Bellamy simţi că i se face rău, când privi în jur, la feţele acelor oameni – străinii aceia – în ale căror mâini stătea soarta lui. Era drept să îi pună pe ei să decidă, să le ceară să îşi pună în pericol propria siguranţă, pentru a-l proteja?

Îşi făcea curaj să se ridice şi să se predea lui Rhodes, când Max îşi drese vocea.

— Toţi cei care sunt pentru a-i lăsa pe vizitatorii noştri să-l ia pe băiat să ridice mâinile.

Unul dintre gardieni rânjea, în timp ce bărbatul de lângă el îşi trosnea încheieturile degetelor. Evident, le plăcea asta, erau nerăbdători să îi vadă pe pământeni că îl abandonează pe Bellamy sorţii lui sinistre.

Dar, spre şocul lui Bellamy, nimeni nu ridică mâna.

— Ce dr… şopti el, când Clarke îi strânse mâna.

— Cine este pentru a-i lăsa pe Bellamy, Clarke şi Wells să stea aici, sub protecţia noastră?

Nenumărate mâini se ridicară în aer şi blocară vederea lui Max, a lui Burnett şi a celorlalţi gardieni. Genunchii lui Bellamy începură să se înmoaie, în timp ce un copleşitor val de recunoştinţă creştea în el. Adulţii de pe Colonie nu îi oferiseră niciodată lui Bellamy nici măcar o fărâmă din bunătatea aceea. Niciodată, nici măcar atunci când, practic, murea de foame împreună cu Octavia. Iar oamenii aceştia erau dispuşi să rişte totul pentru el, un străin. Asta înrăutăţea lucrurile şi mai mult. Aceia erau oameni buni. Nu meritau să moară pentru un copil care petrecuse nouăsprezece ani luând decizii greşite.

Clarke îşi strecură mâna în jurul taliei lui şi se rezemă de el, ajutându-l să stea în picioare.

— E în regulă, îi şopti ea la ureche.

— Nu, zise Bellamy în barbă, atât pentru el, cât şi pentru ea.

Apoi:

— Nu! strigă el tare.

Nimeni nu îl auzi peste vacarmul din încăpere. Cu excepţia lui Clarke şi a lui Wells. Mâna lui Clarke îi dădu drumul, iar ea şi Wells îl priviră nedumeriţi.

— Bellamy! zise Clarke, cu ochii mari. Ce faci?

— Nu pot să stau aici, pur şi simplu, şi să-i las pe oamenii ăştia nevinovaţi să-şi pună fundurile la bătaie pentru mine. Au copii; au familii. Nu au nevoie de rahatul ăsta.

Wells păşi în faţă şi puse ferm o mână pe umărul lui Bellamy.

— Hei! Hei, relaxează-te!

Bellamy încercă să-i dea la o parte mâna, dar Wells nu îl lăsă.

— Bellamy, am înţeles. Nu eşti obişnuit să accepţi ajutor. Dar nu vorbim despre detenţie pentru că ai vândut la Schimb bunuri furate. Vorbim despre pedeapsa cu moartea. Rhodes o să te *omoare*.

Bellamy se apleca şi îşi puse mâinile pe genunchi. Respiră adânc de câteva ori. Ştia că oamenii lui Max şi ai Sashei credeau în ceva mai presus decât ei înşişi. Văzuse asta în bunătatea lor, în felul în care îi primeau pe străini în vieţile lor. O văzuse în felul în care Max conducea. Dar nu ştia cum ar fi putut duce vreodată povara generozităţii lor.

Clarke luă mâna lui Bellamy şi îl privi în ochi.

— Chiar dacă nu o faci pentru tine, vrei să o faci pentru mine? Te rog!

Vocea ei tremura şi ceva se răsuci în pieptul lui Bellamy. Niciodată nu o auzise atât de vulnerabilă, de speriată. Niciodată nu o auzise implorând pentru ceva. Tot ce îşi dorea obţinea singură. Dar nu era de-ajuns, de data asta. Avea nevoie de ajutor.

— Şi pentru mine.

Wells puse mâna pe umărul sănătos al lui Bellamy. Acesta se întoarse de la Clarke spre Wells. Cum ajunseseră aici? Când el şi Octavia plecaseră de pe Colonie, fuseseră amândoi împotriva universului. Iar acum avea oameni cărora le păsa de el. Avea o familie.

— Bine, zise el şi aprobă din cap, luptându-se cu lacrimile care ameninţau să-i inunde ochii.

Se forţă să zâmbească.

— Dar numai acum. Data viitoare când o să fiu condamnat la moarte, pentru că sunt un tâmpit temperamental, trebuie să-i lăsaţi să mă ia.

— S-a făcut, zise Wells şi se dădu înapoi zâmbind.

— Nici vorbă! Tu eşti idiotul meu temperamental.

Clarke se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Bellamy îşi puse braţele în jurul ei şi o sărută şi el, prea emoţionat să-i fie jenă de lacrimile din ochi.

17. GLASS

Glass deschise uşa barăcii cu umărul. Ambele mâini îi erau ocupate, una cu o găleată cu apă de la râu, alta cu un săculeţ de fructe de pădure, pe care le găsise în apropiere. Lăsă fructele pe masa din lemn denivelată şi duse apa la chiuvetă. Fără să fie nevoie să se gândească, se întinse şi luă de pe raft un bol mic. După doar două zile, deja se simţea foarte confortabil în micuţa lor casă, de parcă ea şi Luke ar fi stat acolo dintotdeauna.

În prima lor dimineaţă ieşiseră precauţi, scanând după semne ale pământenilor. Dar nu văzuseră nici urmă de viaţă umană. Încet, liniştea şi încrederea lor crescură şi se îndepărtară câţiva metri, încercând să găsească hrană. Amândoi erau foarte concentraţi pe căutarea lor şi aproape că nu observară un cerb ce păştea în apropiere. Glass înălţă capul, să îl strige pe Luke şi, chiar înainte ca numele lui să-i iasă de pe buze, îl văzu la doar câteva picioare de ea. Era tânăr… oare *există un cuvânt anume pentru puii de cerb?* Glass se chinui să-şi amintească. Şi era atât de frumos! Botul lui moale se mişca, în timp ce adulmeca aerul, iar ochii căprui mari erau frumoşi şi trişti. Glass se temea să se mişte, să nu îl sperie. Voia să îl vadă şi Luke, dar nu putea să scoată niciun sunet. Ea şi cerbul se uitară unul la altul un moment lung, până când, în cele din urmă, Luke se întoarse şi îl văzu. Îngheţă. Glass îşi dădea seama după expresia de pe faţa lui că era la fel de uimit ca ea.

Toţi trei stăteau acolo nemişcaţi şi tăcuţi. Într-un final, un foşnet îndepărtat îl făcu pe cerb să ţâşnească în pădure, aproape fără să fie auzit. Glass oftă, când dispăru.

— A fost incredibil! zise ea.

— Da, fu de acord Luke, dar expresia lui era serioasă.

— Ce e? întrebă ea, surprinsă de reacţia lui.

— Doar… dacă nu găsim ceva de mâncare, va trebui să… ştii tu…

Glass îşi simţi inima grea. Fusese atât de fascinată de ochii expresivi ai cerbului; nu putea să se gândească la faptul că ar fi forţată să îl mănânce. Ideea făcu să i se întoarcă stomacul pe dos.

— Să nu ne gândim la asta acum, zise ea. Hai să mai căutăm.

Din fericire, găsiră fructe şi, deocamdată, le era bine. Însă în

adâncul sufletului, ştia că era doar o chestiune de timp până să se schimbe ceva. Aveau tot mai puţine tablete pentru dezinfectarea apei, iar în casă nu era niciun vas în care să o poată fierbe. Existau şi nişte gândaci ciudaţi, care alergau pe jos în zori şi o trezeau pe Glass dintr-un somn adânc şi îi dădeau fiori. Luke doar râdea de ea, când se cuibărea mai aproape de el şi trăgea pătura mai bine peste ei. Şi mai era neliniştea constantă, enervantă legată de ce avea să se întâmple mai departe. Vor putea să rămână acolo? Chiar putea fi atât de simplu? Glass îşi aminti că învăţase despre anotimpurile de pe Pământ, iar frunzele frumoase de toamnă însemnau că, destul de curând, va veni iarna, iar ei vor trebui să găsească o soluţie să supravieţuiască pe frig. Făcea tot posibilul să alunge gândurile, totuşi. Iarna era o grijă pentru altă zi. În clipa aceea, voia doar să trăiască basmul, în baraca lor de poveste, sub acoperişul înalt al copacilor.

Luke intră, scuturându-şi noroiul de pe bocanci. Frunze îi atârnau de părul des. Un miros proaspăt, ca de pin, pluti dinspre el şi îi umplu nările. Glass inhală adânc. Era suficient să se afle aproape de el şi să îi inhaleze mirosul şi tot corpul îi era cuprins de frisoane.

— Cina?

Ridică vasul cu fructe, cu falsă solemnitate.

— Ţi-am pregătit ceva special în seara asta.

— Ah, tocană de fructe de pădure, rânji Luke. Preferata mea. E vreo ocazie specială?

Luke traversă camera din câţiva paşi repezi, o îmbrăţişă, o trase aproape şi îi dădu un sărut ce părea fără sfârşit.

Mai târziu în seara aceea, adormiră îmbrăţişaţi lângă foc. Pe Glass o luă somnul repede. Cu fiecare noapte pe care o petreceau în pădure, ea era tot mai relaxată, iar neliniştea şi stresul din ultimele săptămâni dispăreau încet din mintea sa. Începuse să doarmă adânc, de parcă somnul îi oferea o hrană pe care şi-o dorise de mult.

Când primul zgomot pătrunse pe geam, Glass îl integră în visul ei. Se trezi doar când Luke se ridică în fund lângă ea, îi dădu trupul la o parte şi sări în picioare panicat. Deschise ochii şi se trezi brusc. Atunci văzu: o faţă la geam. Cineva îi privea, un pământean, văzu ea în lumina reflectată de focul ce se stingea.

Îşi dădu seama după părul lung şi hainele largi. Niciunul dintre colonişti nu se îmbrăca aşa. Şi nu se mişca aşa. Frica şi adrenalina îi invadară venele şi îi trezi creierul. Auzi un ţipăt în depărtare, dar îi luă o clipă să îşi dea seama că sunetul venea chiar din gura ei. Luke sări cât colo şi se întinse după arma pe care o luase din tabără. Fără cămaşă şi desculţ deschise uşa din faţă şi ţâşni în beznă.

— Luke, nu! strigă Glass, cu o notă de disperare în voce. Nu te duce acolo!

Dar deja dispăruse din raza ei vizuală. Panica îi cuprinse pieptul – ameninţând să o pună la pământ –, dar înaintă clătinându-se după Luke, chinuindu-se să respire, în timp ce încerca să-i strige numele.

Alergă afară, căutând orbeşte prin întuneric, până când ochii se obişnuiră. Fu cuprinsă de uşurare, când îl văzu pe Luke la câteva picioare distanţă, cu spatele la ea. Ţinea arma ridicată în aer, îndreptată spre cer. În faţa lui, în semicerc, trei bărbaţi şi o femeie. Erau îmbrăcaţi la fel ca Sasha, într-o combinaţie de piei de animal şi lână, dar cam astea erau toate asemănările. Feţe lor erau ca nişte măşti dure, iar ochii le luceau de răutate, în timp ce schimbau priviri mulţumite.

Luke şi pământenii se înfruntau în tăcere. Pământenii stăteau cu braţele ridicate, cu suliţele la nivelul umărului, gata de atac. Păreau să aştepte un fel de semnal. Înainte ca el să o poată opri, Glass alergă spre Luke. El puse un braţ puternic în jurul ei şi o împinse la spatele lui. Glass îi simţea fiecare muşchi încordat, gata de luptă.

Glass scoase capul de după el şi strigă spre pământeni:

— Vă rog, nu am venit să facem rău nimănui. Suntem prieteni cu Sasha. Vă rog, nu ne faceţi rău!

— Oh, sunteţi prieteni cu Sasha, nu-i aşa? zise unul dintre bărbaţi, cu voce dură, pe un ton ironic. Ei bine, în acest caz, o să vă ucidem acum, în loc să vă lăsăm pe jumătate morţi, pentru animale. Chestie de politeţe.

Luke încercă să o împingă şi mai mult în spatele lui. Urmă o pauză lungă, îngrozitoare, fiecare parte aşteptând ca cealaltă să acţioneze. În cele din urmă, unul dintre pământeni – bărbatul a cărui faţă o văzuse la geam – făcu un pas în faţă, ameninţător.

— Am încercat să vă avertizăm prietenii. Am arătat milă omorând doar unul dintre ei. Totuşi, în loc să vă daţi seama că

nu sunteţi bineveniţi aici, aţi adus şi *mai mulţi.* Ce e de ajuns e de ajuns! se răsti el.

— Nu aşa s-a întâmplat! strigă Glass. Noi nu am ştiut… nu aveam cum să comunicăm cu ei. Dar nu mai vine nimeni. Pe cuvânt!

Vocea i se frânse, atât de teamă, cât şi din cauza tristei constatări că era adevărat. Cine nu reuşise să urce pe vreuna dintre nave era mort.

Femeia rânji către Glass.

— *Pe cuvântul tău?* pufni ea. Am învăţat pe pielea noastră ce se întâmplă când ai încredere în străini.

Făcu semn spre bărbat, care ridică braţul şi îndreptă suliţa direct spre inima lui Luke.

— Nu te mişca! strigă Luke. Te rog! Nu vreau să te rănesc, dar am o armă de foc. Nu mă forţa să o folosesc.

Bărbatul se opri, de parcă s-ar fi gândit la cele spuse de Luke, dar numai pentru o clipă. Apoi mai înaintă precaut un pas. Urechile lui Glass răsunară la trosnetul ascuţit al glonţului. Se lovi de trunchii copacilor şi ricoşă spre ei. Luke ţintise spre cer, îndreptând arma departe de pământeni, dar fusese suficient să îi sperie. Săriră cât colo şi se împrăştiară, dispărând în beznă.

Glass fu atât de uşurată să îi vadă că se retrag, încât la început nici nu îşi dădu seama ce se întâmplase. Simţise ceva ca o fulguire imediat ce Luke trăsese. Aruncase vreunul dintre ei ceva? Se întoarse spre Luke, iar sângele îi îngheţă în vene. Era cu faţa la ea, cu ochii mari şi uimiţi. Gura îi era deschisă, dar nu se auzea nimic. Glass îşi coborî privirea, urmând braţele lui Luke, până la palme, care îi ţineau strâns piciorul stâng. Sângele îi curgea printre degete. O săgeată din lemn era pe jos, lângă piciorul lui.

— *Luke!* Luke… nu!

Luke căzu în genunchi. Glass alergă şi se aruncă lângă el.

— Luke!

Îi apucă braţul, de parcă încerca să îl ţină cu ea, să îl împiedice să alunece undeva unde nu l-ar fi putut urma.

— O să fii bine, spuse, dorindu-şi să alunge panica din voce.

Luke avea nevoie de ea calmă. Avea nevoie să găsească o soluţie.

— Să te ducem înăuntru!

Glass se uită pe jos şi păli. Chiar şi în lumina slabă a lunii

vedea cum iarba din jurul lui devenea roşie. Îl apucă de sub braţe şi încercă să-l atingă, dar se opri brusc, când Luke scoase un ţipăt de durere.

— Doar ajută-mă să mă ridic, gemu el şi strânse din dinţi. O să ne ocupăm de restul înăuntru.

Cu greu, Luke se ridică în picioare. Glass încercă să îşi păstreze respiraţia constantă, încercă să uite că erau la două zile de mers pe jos de ajutor medical. Cum fuseseră atât de proşti să plece de capul lor?

— Nu-ţi face griji, zise Luke, gemând la fiecare denivelare.

Se uită în spate, scanând întunericul după semne ale pământenilor.

— Nu e chiar aşa rău.

Dar nici măcar el nu reuşea să îşi ascundă frica din voce. Amândoi ştiau că minte. Şi amândoi ştiau ce se va întâmpla, dacă nu se vindeca.

Glass avea să fie complet singură.

18. Clarke

Atmosfera din tabăra pământenilor se schimbase complet. Odată cu apusul soarelui dispăruse şi entuziasmul febril care pusese în mişcare sângele tuturor în timpul confruntării cu oamenii lui Rhodes. Încă erau hotărâţi să îl protejeze pe Bellamy – întâlnirea arătase clar cât de periculos ar fi să cadă de acord cu coloniştii –, dar feţele lor deveniseră grave, vocile şoptite şi îngrijorate, când îşi îndemnară copiii să intre în case şi închiseseră uşile.

Clarke stătea în faţa barăcii şi se grăbea să mai prindă lumină, să repare cusăturile lui Bellamy rupte în timpul fugii.

— Dă-ţi jos tricoul, zise ea, în timp ce se aşezau pe un petic de iarbă, care se întindea până dincolo de umbrele prelungite.

Bellamy păru uimit, întoarse capul dintr-o parte în alta, scanând drumul în căutarea oamenilor.

— Ce? Aici?

— Da, aici. E prea întuneric în baracă.

El ezită, iar Clarke ridică o sprânceană.

— De când lui Bellamy Blake trebuie să i se ceară de două ori să îşi dea jos tricoul?

— Hai, Clarke, ei deja cred că sunt un fel de evadat nebun, din cauza cărora vor fi ucişi toţi. Chiar trebuie să fiu un evadat nebun şi fără *cămaşă?*

— Da, doar dacă nu cumva vrei să te vadă ca pe un evadat nebun şi mort. Trebuie să refac cusăturile.

El oftă dramatic şi, cu braţul sănătos, prinse de marginea tricoului şi îl trase peste cap.

— Mulţumesc, zise Clarke şi îşi reprimă un zâmbet.

Ca pacient, Bellamy semăna izbitor de mult cu unii dintre copiii pe care îi tratase la centrul medical de pe navă. Dar era unul dintre lucrurile pe care le iubea la el. Putea fi într-o clipă vânător de cerbi, războinic care trăgea cu săgeţi şi un copil nătâng, care stropeşte cu apa din râu, în următoarea clipă. Admira felul în care intra în fiecare rol, trăind din plin fiecare moment. Ultimele câteva săptămâni pe Pământ fuseseră extenuante şi terifiante, dar şi complet magice; învăţase să vadă planeta neîmblânzită, din punctul de vedere neaşteptat de romantic al lui Bellamy. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre

cei o sută, care mereu alegeau să pălăvrăgească în jurul focului, în loc să exploreze pădurea, Bellamy părea să prefere compania copacilor, nu pe cea a oamenilor. Lui Clarke îi plăcea să se plimbe cu el prin pădure, să vadă cum atitudinea lui impertinentă dispărea, în timp ce privea în jur cu uimire.

Îi ceru lui Bellamy să se întindă, cât puse aţă în acul pe care tocmai îl sterilizase la foc.

— Vrei să verific dacă au calmante? îl întrebă şi puse o mână pe braţul lui.

El închise ochii strâns şi scutură din cap.

— Nu. Le-am făcut deja suficiente probleme. Nu le iau medicamentele.

Clarke strânse din buze, dar nu protestă. Ştia că era mai bine să nu se pună cu Bellamy, când era într-una dintre dispoziţiile lui căpoase. Apăsă un pic mai tare pe braţ, să îl ţină nemişcat şi să se încurajeze pe ea.

— Bine. Trage aer în piept.

Băgă acul în piele şi se forţă să nu se mişte, când Bellamy tresări şi gemu. Tot ce putea face era să lucreze repede şi bine, să scurteze procesul cât de mult posibil.

— Te descurci foarte bine, îi zise ea, în timp ce trăgea acul şi se pregătea pentru a doua cusătură.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că îţi place, zise Bellamy printre dinţii strânşi.

— Totul e în regulă acolo? strigă o voce.

Clarke nu se întoarse, dar îi auzi pe Max, Wells şi posibil Sasha venind spre ei.

— Super! zise Bellamy, înainte ca ea să răspundă. Doar mă bucur de latura sadică a lui Clarke. Nimic neobişnuit.

Lăsă să îi scape încă un geamăt.

— O las să îmi facă asta în fiecare seară.

— Nu te mişca! zise Clarke.

Atinse blând cusătura şi privi mulţumită cum pielea se strânge.

— Nu vrei să alunec şi să îţi cos din greşeală buzele.

Simţi zâmbetul din vocea Sashei, când zise:

— Voi doi sunteţi un cuplu ciudat.

— Zise fata de pe Pământ care iese cu un băiat căzut din cer, reuşi să strige Bellamy printre dinţi.

Clarke făcu un nod mic şi tăie aţa.

— Gata.

Strânse genunchiul lui Bellamy, să îi dea de înţeles că se poate ridica. El se uită la cusături şi aprobă:

— Bună treabă, doctore, zise el tare, să audă şi ceilalţi.

Apoi zâmbi şi o trase aproape.

— Mulţumesc, îi şopti, înainte să o sărute pe creştet, apoi se întinse după tricou.

— Ar trebui să mergeţi înăuntru, zise Max şi aruncă o privire spre copacii care înconjurau satul. Nu cred că oamenii voştri o să ne mai facă probleme în noaptea asta, dar nu trebuie să le uşurăm munca, în caz că vor veni.

Wells îşi drese vocea.

— Voiam să vorbesc cu voi despre asta. Ştim că e doar o chestiune de timp până când gardienii se vor întoarce, cel mai probabil cu mai mulţi oameni şi cu mai multe arme. Şi, din câte ştim despre Rhodes, nu o să-şi facă prea multe griji că vor fi răniţi oameni nevinovaţi. Va considera adăpostirea lui Bellamy drept o declaraţie de război.

Se opri şi se uită la Sasha, care aprobă.

— Cred că ar fi mai sigur să îi mutăm pe toţi înăuntru. În subteran, în Mount Weather.

Max se holbă la el.

— În subteran, repetă el cu amărăciune şi strâmbă din gură, exact cum făcuse Rhodes când rostise cuvântul *soră.*

— E o fortăreaţă, nu-i aşa? zise Clarke. Dacă a reuşit să ţină la distanţă o sută de kilotone de radiaţii, categoric poate ţine departe câţiva gardieni.

Max îi aruncă Sashei o privire pe care Clarke nu prea reuşi să o citească, dar fu suficient să o facă să îşi muşte buza neliniştită. Când vorbi, vocea îi era încordată.

— Cunoaştem foarte bine potenţialul Mount Weather. Oamenii noştri au trăit acolo secole, generaţii întregi îngropate. Au trăit şi au murit fără ca măcar să zărească cerul. Când, în sfârşit, ne-am întors deasupra, am jurat să rămânem aici. Să nu lăsăm niciodată ceva sau pe cineva să ne forţeze să intrăm din nou dedesubt.

Ca persoană care crescuse pe o staţie spaţială, care încă avea frisoane când inspira aerul proaspăt de dimineaţă, Clarke înţelegea ce voia să spună Max. Dar, dacă trebuiau să aleagă între a trăi dedesubt şi a muri la suprafaţă, atunci lucrurile erau

clare.

— Rhodes nu se va opri până nu va obţine ce vrea, zise ea. Şi nu-i pasă câţi oameni de-ai voştri va trebui să omoare pentru asta.

Faţa lui Max se încruntă.

— Am mai înfruntat atacatori. Ştim cum să ne apărăm.

— Nu de astfel de oameni, zise Wells. Aceştia sunt soldaţi antrenaţi, o mică armată. Ceilalţi pământeni sunt periculoşi, dar ei nu ştiu nimic despre oamenii lui Rhodes.

Max rămase tăcut şi, cu toate că expresia lui era serioasă, Clarke îşi dădea seama că evalua cele spuse de Wells. Sasha fu cea care vorbi prima.

— Tată, ar trebui să îl ascultăm pe Wells. Ştie ce spune. Nu vreau să mergem în subteran, nu mai mult decât tine, dar în acest caz cred că asta trebuie să facem.

Max se uită la ea cu o expresie uşor surprinsă, apoi ceva se schimbă la faţa lui, de parcă îşi privea fiica într-o nouă lumină, acceptând că devenise din copil confidenta lui. Inima lui Clarke tresări dureros, când se gândi la propriul tată şi la orele lungi pe care le petrecuseră vorbind despre şcoala ei medicală sau despre cercetările lui. În anul dinaintea arestării lui, începuse să o trateze ca pe un coleg în care avea încredere, ca pe un prieten. Va avea vreodată ocazia să-i povestească despre aventurile ei pe Pământ? Îi va putea pune vreodată întrebările pe care le păstrase pentru el?

În cele din urmă, Max aprobă.

— Bine. O să facem asta în linişte. Şi trebuie să le subliniem oamenilor că este doar o măsură de precauţie. O să dăm semnalul şi o să-i mutăm pe toţi imediat. Wells, tu vii cu mine. Poţi să ne spui pe scurt despre Rhodes şi despre strategia lui, în timp ce evacuăm.

După ce discută cu unii dintre consilierii lui, Max decise să mute pe toată lumea în Mount Weather, în noaptea aceea. Trimise înainte câţiva ingineri, să se asigure că fortăreaţa era pregătită pentru un aflux de oameni, şi îşi petrecu restul serii mergând din casă în casă, explicând situaţia.

Până la miezul nopţii, toţi cei din comunitate se adunaseră la baza muntelui, gata să petreacă noaptea în adâncimile lui, pentru prima dată după zeci de ani. Cei mai mulţi duceau cu ei mâncare şi haine şi îşi îndrumau copiii, care strângeau la piept

jucăriile preferate.

Max stătea lângă imensa uşă metalică făcută într-o latură a muntelui, care era deschisă, să poată intra valul de oameni. Bellamy şi Clarke rămaseră în urmă, până când aproape toată lumea intră – inclusiv Wells, care stătuse de pază cu Sasha.

— Pot să fac ceva? îl întrebă Clarke pe Max, când se apropiară.

— Doar asigură-te că toţi s-au instalat. Camerele sunt mai mult decât suficiente, dar unele sunt greu de găsit. Dacă cineva pare pierdut, poţi să îi spui să mă aştepte. Cobor în câteva minute.

Clarke aprobă, luă mâna lui Bellamy şi îl conduse înăuntru, apoi în jos, pe primele scări înguste şi abrupte, care păreau să coboare în măruntaiele Pământului. Amândoi mai fuseseră în interiorul Mount Weather, dar asta când crezuseră că pământenii erau duşmanii lor şi nu petrecuseră mult timp admirând incredibilul proiect. Nu era ca o peşteră întunecată, era un buncăr sofisticat, care fusese construit de cei mai buni ingineri din America să reziste Cataclismului.

Clarke şi Bellamy o luară pe primul coridor rezidenţial, bine luminat, cu dormitoare pe fiecare parte. În capăt, era o femeie care ţinea de mâini două fete mici, ce păreau speriate.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă Clarke.

— Toate camerele astea sunt pline, zise femeia, cu o notă de nelinişte în voce.

— Nu vă faceţi griji. Există încă o zonă, un nivel mai jos, spuse Clarke. Dacă aşteptaţi aici, o iau înainte şi o găsesc.

— Păpuşa mea e obosită, zise una dintre fetiţe, ţinând o jucărie de lemn în aer. Trebuie să meargă la culcare.

— Nu durează mult. Şi ştii ce poţi face între timp? Poţi să îi spui prietenului meu totul despre păpuşa ta.

— Ce? exclamă Bellamy şi se uită la ea. Vin cu tine!

— Fără activităţi suplimentare pentru tine. Ordinele medicului.

Bellamy dădu ochii peste cap, apoi oftă şi se întoarse spre fetiţă.

— Deci… îl auzi Clarke spunând, în timp ce ea se îndepărta, care e felul preferat al păpuşii tale de a vâna? Îi plac suliţele, arcurile sau săgeţile?

Clarke zâmbi în sinea ei, imaginându-şi expresia nedumerită de pe faţa fetiţei, apoi mai coborî un nivel de scări şi coti în

direcţia care presupunea că duce spre dormitoare, dar planul acelui nivel părea diferit de cel de deasupra. Se întoarse şi încercă să o ia prin altă parte, dar sfârşi într-o zonă şi mai întortocheată.

Coridoarele arătau altfel în aripa aceea. Aveau mai puţine uşi şi păreau mai utilitare, de parcă ar fi fost o zonă destinată echipamentelor sau proviziilor.

Prima uşă la care ajunse avea o plăcuţă pe care scria OPERAŢIUNI DE ÎNTREŢINERE: DOAR PERSONAL AUTORIZAT. Din moment ce toţi cei autorizaţi să deschidă uşa aceea erau morţi de cel puţin câteva sute de ani, se gândi că nu era o problemă dacă arunca o privire. Zgâlţâi clanţa. Era încuiat. Clarke trecu la următoarea uşă, de pe cealaltă parte a holului. COMUNICAŢII RADIO: DOAR PERSONAL AUTORIZAT. Clarke îngheţă. Radio? Nu se gândise la asta până atunci, dar desigur că oamenii îşi doriseră un mod de comunicare, din moment ce fuseseră încuiaţi în subsolul muntelui… dar cu cine să comunice? Dacă folosiseră camera aceea, fără îndoială, nu rămăsese nimeni care să răspundă. Doar dacă… poate că existaseră şi alte buncăre? Alte versiuni ale Mount Weather?

Clarke se uită la uşă o clipă lungă, având în minte un gând ciudat şi îndepărtat. Nu putea spune exact, dar era ceva familiar la uşa aceea – plăcuţa, acele cuvinte.

— Clarke? Ai mai găsit camere?

Vocea lui Bellamy se auzea slab, dar avea o urmă de îngrijorare în ea.

— Clarke?

— Sunt aici! strigă ea, apoi se răsuci brusc şi coborî în fugă, spre voce.

Ajutară toată lumea să se instaleze, apoi, împreună cu Max, Wells şi Sasha făcură inventarul proviziilor. În drum spre fosta cantină, Max le povestise că oamenii lui ţinuseră totul în funcţiune sub Mount Weather, în tot acel timp, pentru cazuri urgente.

— Deci cunoşti destul de bine locul, zise Clarke.

— M-am născut aici, de fapt, zise Max, spre surprinderea ei. Am fost ultimul copil al Mount Weather. La câteva luni după naşterea mea, s-a constatat că nivelul de radiaţii devenise în sfârşit sigur şi ne-am mutat cu toţii la suprafaţă. Eu încă petrec mult timp aici jos, totuşi. Era locul meu preferat pentru

explorări, întrucât adulţii abia dacă mai coborau.

— Îmi închipui. Aşadar, apropo de explorări, zise Clarke precaut, încercând să nu sune de parcă îşi băga nasul, am găsit o cameră radio azi. Ştii cumva la ce era folosită?

— Sincer, mai mult să ne jucăm, zise Max şi ridică din umeri. Fiecare generaţie a avut un sistem prin care trimitea semnale în mod regulat. Dar nimeni – nici măcar o dată – nu a primit vreun răspuns. Probabil că nu avea cine să ne răspundă.

Clarke simţi un neaşteptat val de dezamăgire, dar apoi o altă întrebare ieşi la suprafaţă, din marea de gânduri confuze.

— Cercetătorii care au venit cu prima navă l-au folosit?

Max o privi derutat, de parcă încerca să înţeleagă unde voia să ajungă cu întrebările.

— De fapt, da. Mă rog, cel puţin au încercat. Au pus o grămadă de întrebări în legătură cu radioul şi chiar i-am lăsat să intre, să îl încerce, dar le-am spus ceea ce tocmai ţi-am spus şi ţie…

Clarke îl întrerupse.

— Ai cheia?

— Da, am cheia. Vrei să intri?

— Da, te rog. De fapt, ar fi super!

Bellamy îi aruncă o privire întrebătoare, dar ea se uită în altă parte, lăsându-şi mintea să rătăcească în căutarea unei amintiri de care nici nu era sigură că exista, înainte de toate.

Clarke se forţă să inspire adânc, exact cum făcea înainte de a-l asista pe dr. Lahiri la o procedură chirurgicală complicată. Dar de data asta nu urma să folosească un scalpel, ca să expună valva tricuspidă a cuiva; îşi făcea curaj să intre la Schimb. Clarke ura holul mare, care mereu era aglomerat, indiferent când mergea acolo. Ura să se târguiască pentru un preţ bun şi ura cu adevărat să fie nevoită să facă mereu conversaţie cu cei de-acolo, de parcă i-ar fi păsat dacă un tricou avea fibre zece la sută sau cincisprezece. Dar a doua zi era ziua de naştere a lui Wells şi era disperată să găsească neapărat cadoul perfect. Şi tocmai când îşi adunase curajul să intre, îi ieşiră în cale Glass şi Cora şi o făcură să se ascundă după colţ. Nu putea să aleagă un cadou pentru Wells cu ele privind-o, comentându-i cu voce tare alegerile, de parcă nu le-ar fi auzit. Va trebui să se întoarcă mai târziu. Ele se uitau la bucăţi de

textile, cu aceeaşi atenţie pe care Clarke o acorda mostrelor de ţesuturi din laborator.

— Nu înţeleg ce rău fac dacă mă uit.

O voce de bărbat se auzi pe hol şi o făcu pe Clarke să se oprească.

— David, ştii că la Schimb nu o să găsim nimic care să se apropie de ce avem nevoie. Toată tehnologia aceea a fost furată cu mulţi ani în urmă. Putem încerca pe piaţa neagră de pe Walden, dacă tu crezi că merită riscul.

Lui Clarke i se opri respiraţia în piept, când trase cu ochiul după colţ. Erau *părinţii* ei. Mama sa nu intrase la Schimb de mulţi ani şi nu-şi amintea dacă tatăl ei intrase vreodată. Ce naiba făceau acolo în miezul zilei, când ar fi trebuit să fie în laboratoare?

— Radioul funcţionează, zicea tatăl ei. Trebuie doar să găsim o cale să amplificăm semnalul. Va fi simplu, sincer. Ne trebuie doar câteva piese.

— Totul bine şi frumos, numai că nu e nimeni la celălalt capăt să ne audă.

— Dacă cineva a reuşit să ajungă la Mount Weather sau la vreunul dintre buncărele CDC, atunci au acces la radio. Trebuie doar să ne asigurăm…

— Ai idee ce nebunesc sună? spuse mama sa, coborând vocea. Şansele să funcţioneze sunt infinit de mici.

— Dar dacă nu sunt nebun? Dacă sunt oameni acolo jos, oameni care încearcă să ne contacteze?

Tatăl ei tăcu pentru o clipă.

— Nu vrei să ştie că nu sunt singuri?

Spre meritul lor, Bellamy, Wells şi Sasha nu se împotriviră, când Clarke le spuse despre părinţii ei şi despre faptul că s-ar putea să fi ştiut despre radioul din Mount Weather. Era o nebunie, dar nu mai mare decât atunci când Bellamy şi Wells descoperiseră că sunt fraţi sau decât atunci când Clarke aflase că părinţii ei fuseseră pe Pământ, în tot acel timp cât ea îi jelise.

Max descuie uşa, cu un clic puternic. Uşa se mişcă pe balamalele vechi. El se dădu la o parte şi întinse braţul, în semn că poate intra. Clarke făcu un pas ezitant înăuntru. Era o cameră mică, nu încăpeau mai mult de trei–patru oameni, iar un perete întreg era acoperit cu difuzoare, comutatoare şi cadrane. Ceilalţi

trei pereţi erau ocupaţi cu plăcuţe cu diverse instrucţiuni. Privirea lui Clarke ateriză pe un poster cu diverse steaguri, lângă un şir lung de cifre. Pe el scria:

Parlament, Ottawa
Centrul pentru controlul bolilor
10 Downing Street, Londra
Palatul Naţional, Mexic
CIA
MI6
Kantei, Tokyo
Kremlin, Moscova

— Când aţi încercat ultima dată să trimiteţi un semnal? întrebă Clarke.

— În urmă cu vreo lună, zise Max. Urmează să mai încercăm peste câteva săptămâni. Dar, sincer, o facem doar din rutină, mai mult să ne asigurăm că echipamentele încă funcţionează. Niciodată nu am auzit mai mult decât un scurt blip, Clarke.

— Ştiu. Dar asta nu înseamnă că părinţii mei nu pregăteau ceva. Poate că, dacă o să folosesc acelaşi echipament, o să-mi dau seama unde s-au dus.

— Bine, aprobă Max, o să te las, atunci. Baftă!

Clarke se îndreptă spre butoane, cu mâinile tremurând. În dreapta, un vraf înalt de echipament. Cabluri şi şnururi de toate culorile şi mărimile ieşeau din el ca nişte tentacule. Clarke îşi trecu mâinile peste maşinărie, prea îngrijorată să apese pe ceva. Studie marcajele, combinaţii de litere şi cifre pe care nu le mai văzuse: khz, km, GHZ, µm.

Unul dintre butoane părea simplu: scria *Pornit/Oprit*. Clarke trase aer în piept şi îl răsuci. Inspiră adânc, când întreaga aparatură se lumină, de parcă ar fi fost trezită la viaţă. Luminile se aprinseră. Măruntaiele ei păreau să zbârnâie şi să scrâşnească. Tot felul de trosnete se auzeau de undeva din adâncuri. Apoi un sâsâit slab umplu camera, după care deveni tot mai puternic şi mai regulat. Era uimitor, sunetul unei posibile vieţi de undeva de afară. Clarke înţelegea de ce părinţii ei voiseră să vină acolo. Să vadă cu ochii lor, să audă imensitatea acelei planete cu urechile lor. Să audă sunetul speranţei.

Văzu un sertar mic, sub consolă. Îl deschise şi, spre surpriza

ei, găsi o broşură mică. Era un manual. Paginile fâşâiră când o deschise şi îşi trecu degetele peste instrucţiuni.

Ar fi putut să-şi petreacă toată noaptea acolo. Habar n-avea cât timp trecuse de când apăsa butoane, muta uşor scala un milimetru sau doi într-o direcţie sau alta. Şi, de fiecare dată când făcea o mică modificare, sunetul se schimba, doar un pic. Era abia perceptibil, dar auzea. Era ca o distincţie subtilă între accentul unui phoenician şi al unui waldenit. Şi, în fiecare clipă, simţea ceva ce nici nu visase că va mai simţi vreodată: prezenţa părinţilor. Ei ascultaseră acelaşi sunet fără sfârşit. Îl ajustaseră şi îl măsuraseră, în căutarea unor urme de viaţă în afara Mount Weather. Ea trebuia doar să petreacă suficient timp acolo, să îşi dea seama ce descoperiseră şi unde îi condusese asta.

Când Bellamy veni să vadă ce face, Clarke era, practic, ameţită de entuziasm.

— Cum mer…

Înainte să termine, alergă la el şi îl îmbrăţişă, făcându-l să râdă şi să geamă în acelaşi timp, în timp ce o îmbrăţişa la rândul lui cu un singur braţ.

— Scuze, zise ea roşind. Ce medic, hm? Eşti bine?

El zâmbi.

— Sunt bine. Deci, ce ai auzit la chestia aia, de te-a entuziasmat aşa? întrebă şi gesticulă spre echipamentul radio.

— Nimic, doar spaţiul, zise Clarke, cu un zâmbet larg. E uimitor!

Belamy îşi încruntă sprâncenele, în semn de nedumerire exagerată.

— O! Ştiu că eu nu sunt cercetător sau aşa ceva, dar cum poate fi asta uimitor?

Clarke îl lovi uşor peste braţul sănătos.

— Faptul că funcţionează înseamnă că, în sfârşit, am un punct de plecare. Părinţii mei credeau că ar mai putea fi oameni afară – gesticulă spre tavan, spre lumea de deasupra lor, undeva. Şi poate că acest radio le-a spus unde să meargă. Trebuie doar să aflu ce au descoperit. Cel puţin e un început!

— Uau! zise Bellamy zâmbind. Clarke, e incredibil!

Apoi zâmbetul lui păli şi o umbră de îngrijorare îi trecu peste faţă.

— Ce e?

Bellamy scutură din cap.

— Nu vreau să îţi stric bucuria, zise el, pe un ton de scuză. Şi chiar sunt foarte fericit că ai găsit un punct de plecare. Dar asta nu schimbă faptul că afară e periculos.

Ea îi luă mâna şi îşi împleti degetele cu ale lui.

— Ştiu. Dar nu o să mă opresc.

— Atunci, o să merg cu tine.

Clarke zâmbi.

— Speram să spui asta.

Se ridică pe vârfuri, să îl sărute.

— De fapt, ar trebui să plecăm în curând. Mâine. Acum.

Clarke se dădu înapoi şi îl privi.

— Bellamy, ce tot vorbeşti? Nu putem pleca *acum*. Nu după ce un sat întreg s-a ascuns în munte, să te ţină în siguranţă.

— Asta e ideea. N-ar fi trebuit să facă asta. Nimeni nu valorează atât de mult, încât să pună în pericol o întreagă societate şi, categoric, nu eu.

— Am vorbit despre asta, zise Clarke şi îi strânse mâna. E mai mult decât…

— Clarke, doar ascultă, te rog! oftă el. Nu ştiu cum să explic. Dar… nu mulţi oameni m-au iubit în viaţa asta. Şi se pare că de fiecare dată când cuiva îi pasă de mine, persoana aceea ajunge să sufere. Mama, Lilly, Octavia…

Vocea lui se stinse. Inima lui Clarke tresări pentru băieţelul care nu avusese pe nimeni să se îngrijească de el şi care crescuse prea repede.

— Crezi că, dacă ar fi ştiut dinainte, le-ar fi schimbat vreun pic dragostea pentru tine? întrebă Clarke, privindu-l în ochi.

— Eu… pur şi simplu, urăsc să fiu motivul pentru care oamenii sunt mereu în pericol. N-aş putea să mi-o iert dacă vreodată ai păţi ceva.

Îşi trecu un deget peste obrazul ei şi îi zâmbi trist.

— Eu nu sunt ca tine. Nu pot să te cos la loc.

— Serios? Eram o epavă când am ajuns aici, după tot ce se întâmplase cu părinţii mei, cu Wells, cu Lilly… apoi cu Thalia. Eram terminată, iar tu m-ai vindecat.

— Nu erai terminată, zise Bellamy, cu vocea ca o mângâiere. Erai cea mai puternică, cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Încă nu-mi dau seama ce am făcut de am fost atât de norocos.

— Ce trebuie să fac să te conving că *eu* sunt cea norocoasă?

Ea îl sărută, mai apăsat decât înainte, lăsând buzele să transmită tot ce nu reuşiseră cuvintele. Bellamy se dezlipi de ea, apoi îi puse mâna pe talie şi rânji.

— Cred că eşti pe drumul cel bun. Deşi poate că ar mai trebui să fiu convins *un pic.*

O trase spre el, apoi făcu un pas în spate, astfel încât să stea rezemat de perete, şi râse când ea se prinse de tricoul lui şi îl trase în jos, pe podea.

19. WELLS

Wells nu dormise toată noaptea. Se sucise ore în şir pe salteaua tare. Nu era chiar atât de rău, pentru un buncăr subteran şi, cu siguranţă, bătea dormitul de jos din tabără, dar mintea lui era într-o continuă mişcare şi simţise fiecare denivelare de sub el. Două imagini persistente se luptaseră pentru întâietate în creierul lui extenuat, un teren pustiu, aşteptând să fie revendicat de cele mai terifiante gânduri. Prima era o imagine cu trupul inert, rece al lui Bellamy în pădure, cu muşchiul colorându-se în roşu, de la sângele lui. A doua nu era mai bună: o mulţime de pământeni risipiţi pe iarbă şi pe verandele lor, mulţi dintre ei copii, masacraţi de oamenii lui Rhodes.

Trebuie să fi adormit, la un moment dat, pentru că atunci când deschise ochii avea capul pe abdomenul Sashei, iar ea îşi trecea degetele prin părul lui.

— Eşti bine? întrebă încet. Aveai un coşmar.

— Da… sunt bine, zise el, deşi nu putea fi mai departe de adevăr.

Wells nu suporta gândul de a renunţa la prietenul şi fratele său Bellamy. Mai degrabă murea decât să îl predea unuia ca Rhodes. Dar nu putea nici să se împace cu riscul imens pe care pământenii şi-l asumaseră protejându-l. Ca în cazul multor decizii pe care tatăl lui fusese nevoit să le înfrunte, Wells ştia că nu exista o soluţie simplă.

Sasha lăsă să îi scape un oftat lung, dar nu zise nimic. Nu era nevoie. Lui Wells îi plăcea felul în care ei doi reuşeau să se înţeleagă, fără să spună nimic.

— Totul se va termina curând, spuse ea, încă jucându-se absentă cu părul lui. O să-l speriem pe Rhodes şi va ajunge la concluzia că Bellamy nu merită atâta bătaie de cap. Apoi totul va reveni la normal.

Wells se împinse în sus, astfel că acum stătea rezemat de tăblia patului, lângă Sasha.

— Şi ce înseamnă normal pentru noi, mai exact? întrebă el, cu un zâmbet uşor jenat. Până recent, tu erai închisă în tabăra noastră, ca prizonier.

Cei o sută o prinseseră pe Sasha dând târcoale luminişului,

când Octavia era încă dispărută, şi o luaseră drept unul dintre spionii duşmanilor lor.

— Presupun că asta înseamnă că trebuie să alegem un alt normal. Voi o să rămâneţi aici, o să ne învăţaţi toate lucrurile acelea inutile pe care le-aţi învăţat în spaţiu, iar noi o să vă învăţăm cum să nu muriţi.

— Hei! zise Wells şi se prefăcu jignit. Ne-am descurcat destul de bine, încă dinainte să apăreţi voi.

— Bine, domnule şmecher. În cazul ăsta, poate că e cazul să egalez şi să te fac prizonierul meu.

Îşi trecu un picior deasupra – să stea cu faţa spre el –, apoi îşi puse mâinile pe pieptul lui.

— Aş fi fericit să-mi petrec restul vieţii ca prizonier al tău, dacă presupune asta.

Ea zâmbi şi îl lovi în umăr, în joacă.

— Vorbesc serios, totuşi. O să rămâneţi aici, cu noi, nu-i aşa?

Wells făcu o pauză. Fusese atât de concentrat pe problemele actuale, să îl salveze pe Bellamy, apoi să îl ţină la distanţă pe Rhodes, încât nu prea se gândise la ce se va întâmpla mai târziu. Nu putea să se întoarcă în tabără. Asta era clar. Nu voia să-l mai vadă vreodată pe Rhodes, chiar dacă însemna să abandoneze tot ce se străduise să construiască. Dar putea să rămână cu pământenii pentru totdeauna? Ce avea să facă? Cum se va face util? Când ochii lui îi întâlniră pe ai Sashei ştiu că nu va pleca nicăieri. Voia ca faţa ei să fie primul lucru pe care îl vedea în fiecare dimineaţă şi ultimul lucru pe care îl vedea înainte să adoarmă, în fiecare seară. Imagini noi îi invadară creierul, idei la care nu se gândise niciodată, dar care cumva păreau logice, privind-o pe ea. Poate cândva vor avea o baracă a lor, în satul pământenilor. Gândul acela îl făcu să simtă o strângere în piept şi o dorinţă puternică, una cum nu mai simţise niciodată. *Aceea* era viaţa pe care şi-o dorea. Pentru asta lupta.

— Da, zise el şi se întinse să îi atingă obrazul. Rămân aici.

Apoi, de teamă că ea ar putea să vadă cumva imaginea din mintea lui, zâmbi şi glumi:

— Prizonierul tău nu pleacă nicăieri.

— Bun.

Sasha zâmbi, se rostogoli pe-o parte şi se dădu jos din pat.

— Deci nu o să protestezi dacă o să mai stai aici un pic.

Wells o privi cum se încalţă.

— Unde mergi?

— Se pare că jos nu este atât de multă mâncare cum am crezut. O să dau o fugă sus, să mai iau câte ceva din depozit.

— Vin cu tine, zise el şi îşi dădu jos picioarele din pat.

— Categoric, nu. Dacă vreunul dintre colonişti te vede, o să te urmărească până aici, la Bellamy. În plus…

Îl prinse de glezne şi îi puse picioarele înapoi în pat.

— …ar trebui să încerci să dormi un pic. Avem nevoie de generalul nostru în cea mai bună formă.

— Despre ce vorbeşti? *Tu eşti* adevăratul creier al operaţiunii. Nu mergi singură, da?

— O să fiu mai rapidă şi mai în siguranţă singură. Ştii doar.

Îi zâmbi şi îl sărută pe obraz.

— Mă întorc repede.

Wells îşi petrecu dimineaţa sortând arme vechi şi prăfuite, care fuseseră ţinute într-un depozit din Mount Weather. Pământenii aveau doar câteva arme de foc, iar acelea fuseseră deja distribuite celor mai bine antrenaţi luptători, dar, cu cât puteau înarma mai mulţi oameni, cu atât mai bine. Cea mai mare parte a cuţitelor erau prea tocite să poată fi folosite, dar erau şi unele care meritau împărţite pământenilor, la timpul potrivit.

La prânz, îşi lăsă trupul, care îl durea, pe o bancă tare şi îşi mestecă încet porţia mică de carne uscată. Unde era Sasha? Scană cantina, aşteptându-se să-i vadă ochii strălucitori şi părul negru ca smoala. Nu era acolo.

Clarke şi Bellamy stăteau unul lângă altul, în capătul îndepărtat al mesei.

— Hei! le strigă Wells. Aţi văzut-o pe Sasha?

Scuturară din cap şi schimbară o privire scurtă, nedumerită.

— Unde s-o fi dus? întrebă Clarke şi se ridică în picioare. Mă duc să o caut.

— Lasă, zise Wells repede.

Se ridică şi se îndreptă repede spre următoarea masă, unde Max era aplecat peste ceva ce părea o schiţă. În orice altă zi, ar fi fost entuziasmat să vadă un astfel de obiect, dar în clipa aceea avea în minte un singur gând.

— Scuză-mă, Max, Sasha nu s-a întors încă?

Capul lui Max se înălţă rapid.

— Să se întoarcă de unde?

Wells deschise gura să răspundă, apoi o închise la loc, neştiind ce să zică. Era confuz, Max nu ştiuse că Sasha se duce să mai ia alimente din sat? Nu vorbise cu el, înainte să plece? Max împinse în spate scaunul şi sări în picioare, cu tot corpul încordat.

— Wells, unde s-a dus?

— Credeam că ştii, zise cu vocea ca o şoaptă răguşită. Ea… s-a întors la suprafaţă. Să mai aducă mâncare.

— *Ce* a făcut?

Max lovi cu pumnul în masă şi îi făcu pe o grămadă de oameni să tresară. Se răsuci şi strigă spre toţi cei din încăpere.

— Sasha a părăsit Mount Weather! A văzut-o cineva întorcându-se?

O grămadă de ochi se făcură mari şi toţi scuturară din capete, murmurând.

— La naiba! mormăi Max în barbă, înainte să se întoarcă la Wells. Ar fi trebuit să ştiu că va încerca să rezolve asta singură. Urma să trimitem un grup diseară, după ce se întunecă. Dar îşi făcea griji că oamenilor li se va face foame mai devreme.

— Îmi pare foarte rău, Max. Nu mi-am dat seama…

— Nu e vina ta, zise Max tăios, evident, nerăbdător să încheie discuţia.

— Domnule? strigă din uşă un bărbat. Toată lumea e aici. Trebuie să fi plecat singură.

Max păli, iar faţa îi căzu într-un fel care săgetă inima lui Wells. Însă îşi reveni în fire la fel de repede şi începu să dea ordine. Puse la conducere o femeie pe nume Jane, cât timp el avea să fie la suprafaţă, în căutarea Sashei. Se îndreptă hotărât spre uşă. Capetele se întoarseră – când îşi croi drum prin cantină –, iar câţiva oameni se grăbiră să îl urmeze.

Chiar înainte să iasă din sala de mese, Max se întoarse spre Wells.

— Rămâi aici. Nu eşti în siguranţă afară.

Wells se lăsă pe o bancă, prea uimit să gândească, pentru o clipă. Clarke şi Bellamy se apropiară, dar el nu ridică privirea.

— O să mergem să vedem cu ce putem ajuta, zise Clarke.

Wells aprobă, iar ei ieşiră. După o clipă, Wells înălţă capul şi fu surprins să se trezească singur în sala de mese. Brusc, simţi

că nu mai poate sta pe loc nicio clipă, nu atâta timp cât Sasha era în pericol. Max îi ordonase să stea în subteran, dar nu avea cum să rămână acolo şi să aştepte ca oamenii lui Max să se întoarcă. Nu-i păsa ce spuneau, se ducea după ea.

Wells alergă pe coridorul gol. Auzea voci după colţ şi zăngănitul celor care se înarmau cu arcuri, săgeţi şi suliţe. Se lăsă în jos pe un alt hol şi o luă la fugă în sus, pe scările abrupte, în spirală, înainte să îl vadă cineva.

Câteva minute mai târziu, păşi în lumina soarelui şi clipi, să i se obişnuiască ochii. Pădurea din jurul lui părea liniştită, nefiresc chiar. Studie spaţiile dintre copaci, lucru pe care îl învăţase de la Sasha. Nu văzu nimic, cu excepţia mai multor tufişuri şi a frunzişului. Înaintă spre aşezare, cât de silenţios posibil. Satul era sinistru de nemişcat. Nu se vedea urmă de fum din coşuri, nici copii care să alerge prin curţi. Wells se opri, să se asigure că era în siguranţă dacă înainta. Din locul unde se afla, vedea că totul arăta exact ca atunci când pământenii plecaseră, de parcă, pur şi simplu, şi-ar fi lăsat lucrurile şi ar fi dispărut. Era pe la jumătatea pantei, când auzi un sunet venind din tufişurile din dreapta lui. Îngheţă, cu inima bătându-i nebuneşte. Sunetul se auzi din nou, mai tare.

— Ajutor! implora o voce tremurată. Cineva, vă rog!

Un fior de teamă rece trecu prin corpul lui Wells, mult mai rău decât orice simţise în timpul coşmarurilor lui. Era Sasha. Wells se aruncă spre tufişurile de unde venea vocea.

— Sasha! Eu sunt. Vin!

Wells se zbătu să treacă prin frunziş, împiedicându-se de crengi şi de rădăcini, pe măsură ce înainta prin desiş. Niciuna dintre imaginile oribile care îl bântuiseră toată noaptea nu l-ar fi putut pregăti pentru senzaţia pe care o simţi când o găsi. Zăcea pe jos, pe-o parte, ghemuită şi plină de sânge.

— *Nu!* urlă el, iar sunetul îl străbătu ca un cuţit.

Se aruncă lângă ea şi o luă de mână. Abdomenul ei era acoperit de o pată roşie. Îi ridică marginea tricoului şi văzu o rană adâncă.

— Sasha, sunt aici. Eşti în siguranţă acum. O să te duc acasă, da?

Ea nu răspunse. Pleoapele ei fluturau, în timp ce îşi pierdea cunoştinţa şi îşi revenea. O ridică atent. Capul ei alunecă într-o parte, legănându-se, în timp ce el alerga în sus pe deal, spre

intrarea principală în Mount Weather.

Wells mergea cât de repede putea, gâfâind şi ignorând junghiul dureros pe care îl simţea într-o parte şi riscul de a fi atacat de oamenii lui Rhodes, care, cu siguranţă, erau încă în apropiere. *Veniţi şi prindeţi-mă!* Îi venea să strige. *Veniţi şi încercaţi să mă atacaţi, să vă fac fâşii!*

Când mai avea câţiva metri, auzi pe cineva că îi strigă numele. Un grup de pământeni se materializă din pădure. Plecaseră în căutarea Sashei.

— Trăieşte, le zise Wells, cu voce disperată şi încordată. Dar trebuie să o ducem repede înăuntru.

Pământenii formară un cerc în jurul lui, alergând pe lângă el, cu armele ridicate. Se apropiară de faţada din piatră, care ascundea uşa grea de la intrarea în buncăr. Unul dintre ei o deschise, iar Wells intră repede. Max era de cealaltă parte a uşii. Faţa i se lumină de speranţă, când îl văzu pe Wells, apoi îi căzu, când o văzu pe fiica lui.

— Nu, şopti el şi se întinse spre perete, să se sprijine. Nu, Sasha!

Înaintă, clătinându-se şi puse mâinile pe obrajii ei.

— Sasha, scumpo…

— O să fie bine, zise Wells. Trebuie să o ducem la Clarke!

Una dintre femei alergă înainte, în timp ce Max îl ajută pe Wells să o coboare pe Sasha pe scări. Se simţea de parcă se mişca într-un vis sau de parcă privea de deasupra cum o căra pe Sasha pe coridor. Lumina şi sunetele păreau îndepărtate, la capătul unui tunel lung. Nu era posibil să fie adevărat. Trebuia să fie unul dintre coşmarurile lui. Într-o clipă, avea să o simtă pe Sasha zâmbind deasupra sa, cu părul ei lung gâdilându-l, în timp ce îi şoptea la ureche *bună dimineaţa*.

— Vechiul spital e chiar după colţ, zise Max gâfâind, în timp ce alergau.

Cotiră, iar Max deschise uşa, pe care o ţinu cât Wells intră şi o întinse pe Sasha pe masa de operaţie. Max alergă să aprindă luminile, iar Wells o luă de mână. Era rece. Înnebunit, îi ridică pleoapele, aşa cum o văzuse pe Clarke că făcuse de sute de ori, în ultimele săptămâni. Ochii ei se rotiră. Respira greoi şi rapid.

— Sasha! imploră Wells. Sasha, te rog! Rămâi cu noi! Sasha, mă auzi?

Ea aprobă slab din cap, iar Wells simţi cum ceva i se rupe în

piept şi îi umple corpul de uşurare.

— Of, slavă Domnului!

Max veni alergând şi o prinse de cealaltă mână.

— Doar rezistă. Vin ajutoare. Doar rezistă!

— Trebuie să o ţinem trează, zise Wells şi se întoarse spre uşă, de parcă ochii lui aveau puterea de a o aduce pe Clarke acolo mai repede. Ţine-o de vorbă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Max şi îi dădu părul la o parte de pe sprânceana blondă, acoperită de transpiraţie.

Sasha deschise gura să vorbească, dar nu ieşi niciun sunet. Max se aplecă şi îşi duse urechea la buzele ei. O clipă mai târziu, se uită spre Wells.

— Lunetişti, zise el încruntat.

Sasha încercă să vorbească din nou. De data aceea, o auziră amândoi.

— Eram la depozit. Nu i-am văzut venind.

Vocea ei era istovită.

Clarke dădu buzna înăuntru, cu părul blond fluturând. O clipă mai târziu, Bellamy intră alergând după ea. Clarke traversă distanţa din câţiva paşi până la pat, o prinse pe Sasha de încheietură şi îi verifică pulsul. Nu zise nimic, dar Wells citi în ochii ei. Era rău. Clarke ridică bluza Sashei şi lăsă să se vadă rana adâncă din abdomen.

— A fost împuşcată, zise Clarke. Şi a pierdut o grămadă de sânge.

Max strânse din dinţi, dar nu spuse nimic. Clarke se răsuci şi începu să tragă sertare, scotocind prin ele. Scoase o fiolă şi o seringă, pe care o umplu repede. Injectă lichidul transparent în braţul Sashei. Întregul ei corp se relaxă imediat, iar respiraţia îi deveni regulată. Examină mai atent rana. Wells slăbi strânsoarea de pe mâna ei. Max rămase tăcut, cu capul plecat.

— Îi e bine acum, zise Clarke încet şi se întoarse spre Max şi spre Wells.

— Ce urmează? întrebă Wells. O să încerci să scoţi glonţul? Sau a trecut dincolo?

Clarke nu zise nimic. Doar se uita la el, cu ochii plini de lacrimi.

— Hai, Clarke, izbucni el. Care e planul? Ce ne trebuie ca să o facem bine?

— Wells…

Ocoli masa şi îi puse o mână pe braţ.

— A pierdut foarte mult sânge. Nu pot…

Wells se smuci.

— Atunci adu mai mult sânge. Ia-l pe al meu!

Îşi ridică mâneca şi puse cotul pe masă.

— Ce mai aştepţi? Adu un ac sau ce îţi trebuie!

Clarke închise ochii pentru o clipă, apoi se întoarse spre Max. Când vorbi, vocea îi tremura.

— Fără aparatură specială, Sasha n-ar rezista mai mult de câteva minute, dacă aş încerca să o operez. Cred că e mai bine… aşa. Se odihneşte şi o să puteţi petrece un timp împreună, înainte…

Max se holba la ea. Se uita prin ea, de fapt, cu ochii mari şi goi, ca şi cum creierul îşi oprise funcţionarea, să îl protejeze de oroarea care se petrecea în faţa lui. Apoi expresia lui se schimbă şi întâlni privirea lui Clarke.

— Bine, zise el, atât de încet, încât Wells crezu că doar i se păruse.

Se apleacă spre Sasha, încă ţinând-o de mână, în timp ce îi mângâia părul.

— Sasha, mă auzi? Te iubesc atât de mult! Mai mult decât orice!

— Eu… te… iubesc, gâfâi Sasha, cu ochii încă închişi. Îmi pare rău!

— Nu trebuie să îţi pară rău.

Vocea lui Max se stinse şi încercă să îşi înăbuşească un suspin.

— Fata mea curajoasă!

— Wells… îi strigă ea numele, cu voce răguşită.

El veni repede şi o luă de cealaltă mână, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Sunt aici. Nu plec nicăieri.

Rămaseră aşa, în timp ce minutele treceau. Clarke se dădu la o parte, gata să intervină, în cazul în care Sasha avea nevoie de mai multe calmante. Bellamy era în spate, cu braţul în jurul ei. Wells rămase de veghe în dreapta Sashei, ţinând-o de mână şi dându-i părul la o parte de pe frunte. Max o ţinea de cealaltă mână şi se apleacă să îi şoptească la ureche. Lacrimile curgeau din ochii lui şi udau obrajii ei. Respiraţia Sashei încetini şi deveni intermitentă. Corpul înceta să mai funcţioneze, iar ei asistau

neputincioşi. Dacă Wells ar fi putut, şi-ar fi smuls inima din piept, fără ezitare, să o înlocuiască pe a ei, care se stingea. Nu exista durere mai mare decât cea pe care o simţea în clipa aceea. Cu fiecare respiraţie grea, pieptul lui se strângea, până când fu sigur că va leşina. Dar nu o făcu. Rămase unde era, cu ochii aţintiţi pe Sasha, încercând să asimileze tot ce vedea, de la genele ei lungi tremurânde, la pistruii pe care îi iubea atât de mult. Pistruii despre care crezuse că vor fi parte din viaţa lui pentru totdeauna, la fel de constant ca stelele.

Poate că o cunoştea doar de câteva săptămâni, dar toată viaţa lui se schimbase în acel timp. Când o cunoscuse, era pierdut şi speriat, se prefăcea că era bine, dar de fapt se minţea. Ea crezuse în el; îl ajutase să devină liderul care fusese sortit să fie şi îi servise drept exemplu, arătându-i ce însemna să fii curajos, altruist şi onorabil.

— Te iubesc, şopti el şi o sărută pe frunte, pe pleoape şi, în cele din urmă, pe buze.

Wells expiră, dorindu-şi mai mult decât orice să poată să transfere respiraţia lui în trupul ei. Ar fi încasat bucuros o mie de gloanţe, dacă asta ar fi însemnat ca Sasha să scape de acel singur glonţ. Dacă ar fi însemnat să îl scutească pe Max de durerea aceea. Şi îşi dădu seama că niciodată nu se va ierta pe el şi pe cel care îi făcuse asta.

Sasha lăsă să-i scape un singur suspin, apoi respiraţia ei se opri. Clarke se desprinse de Bellamy şi alergă să încerce resuscitarea, în timp ce Max şi Wells priveau, într-o agonie tăcută. După cele mai lungi minute din viaţa lui Wells, Clarke îşi lăsă capul pe pieptul Sashei, rămase aşa un moment, apoi se ridică, cu lacrimi pe obraji.

— Nu! gemu Wells, incapabil să o privească pe Clarke sau pe Max.

Se terminase.

Cineva – poate că Bellamy – puse un braţ în jurul lui, dar abia simţi. Tot ce simţea era greutatea care îi strivea pieptul, în timp ce cutia toracică i se strângea. Apoi totul deveni negru.

20. GLASS

Luke ardea din cauza febrei. Glass îşi dădea seama doar privindu-l. Ochii îi erau sticloşi şi, cu toate că avea faţa îmbujorată, buzele îi erau uscate şi cenuşii. Îşi storcea creierii să-şi amintească toate lucrurile pe care mama ei le făcea când era mică şi avea febră. Pusese un prosop ud pe fruntea lui Luke. Îl dezvelise şi îi scosese tricoul, lăsând aerul răcoros care intra pe geam să treacă peste corpul lui adormit. Îl ridica în fund la fiecare câteva ore şi îi ducea la buze o cană cu apă, îndemnându-l să bea. Dar nu putea face nimic în privinţa rănii oribile de la picior.

Suliţa pătrunsese adânc. Glass aproape că leşinase când îl târâse înăuntru, îl întinsese pe jos şi îi rupsese pantalonul, să o vadă. Prin sânge şi noroi, văzuse albul osului. În prima oră, ea şi Luke încercaseră cu rândul să oprească sângerarea, strângând un garou în jurul coapsei, dar nu funcţionase. Glass privise îngrozită cum Luke era tot mai palid, iar podeaua din lemn devenise lipicioasă, de la sânge.

— Cred că trebuie cauterizată, zisese el, evident, încercând să-şi păstreze tonul calm, chiar dacă avea ochii mari de teamă şi durere.

— Ce înseamnă asta? întrebase Glass, în timp ce punea deoparte un bandaj plin de sânge şi lua altul.

— Dacă aplic suficientă căldură, o să opresc sângerarea şi o să previn infecţia.

El făcuse semn spre tăciunii rămaşi în foc.

— Poţi să mai pui nişte lemne şi să-l aprinzi din nou?

Glass se grăbise să arunce câteva surcele pe focul aproape stins, ţinându-şi respiraţia, în timp ce privea cum se aprind.

— Acum, ia chestia aia metalică, zisese Luke şi arătase spre un obiect lung şi subţire, pe care îl găsiseră rezemat de şemineu. Dacă îl pui direct în flacără, se va încinge suficient încât să facă treaba.

Glass nu spusese nimic, doar privise cu oroare crescândă cum metalul începe să se înroşească.

— Eşti sigur de asta? întrebase ea, ezitând.

Luke aprobase.

— Adu-l aici. Doar ai grijă să nu-l atingi.

Glass se apropiase şi îngenunchease încet lângă el. Luke trăsese adânc aer în piept.

— Acum, număr până la trei, apoi apasă-l pe rană.

Glass începuse să tremure, iar camera se rotea cu ea.

— Luke, nu pot. Îmi pare rău!

El gemuse, când un nou val de durere îl cuprinsese.

— E în regulă. Dă-mi-l mie.

— Oh, Doamne! şoptise Glass şi îi dăduse lui Luke obiectul metalic încă radiind, apoi îl strânsese de mână.

Cumva, pielea lui era şi rece, şi udă de transpiraţie.

— Nu te uita, zisese el, strângând din dinţi.

O clipă mai târziu, el ţipase şi un sfârâit înfiorător umpluse urechile lui Glass, care simţise şi mirosul de carne arsă. Transpiraţia curgea de pe fruntea lui, iar ţipătul păruse fără sfârşit, dar nu se oprise. Cu un ultim mârâit, Luke aruncase metalul într-o parte, zăngănind pe podea.

Pentru o vreme, păruse că măsura aceea drastică funcţionase. Rana nu mai sângerase, iar Luke reuşise să doarmă câteva ore. Dar în dimineaţa următoare se instalase febra. Acum tot piciorul îi era fierbinte, roşu şi umflat. Infecţia se întindea. Din când în când, Luke se trezea pentru o clipă, se înfiora de durere, apoi redevenea inconştient. Singura lor speranţă era să ajungă înapoi în tabără şi să o găsească pe Clarke, dar şansele să reuşească asta erau mai mici decât o revenire miraculoasă a lui Luke. Nu putea nici să stea ridicat, darămite să meargă pe jos două zile. Iar pământenii erau încă undeva afară, cu ochii pe ei. Glass le simţea prezenţa, la fel de puternic cum simţea căldura ce radia din pielea lui Luke.

Glass nu se simţise niciodată atât de singură, nici măcar în timpul lunilor lungi petrecute în detenţie. Cel puţin acolo îşi văzuse colega de celulă sau pe gardieni, iar cineva îi adusese mâncare. Dar aici, cu Luke inconştient şi cu ameninţarea constantă a unui alt atac, era atât izolată, cât şi îngrozită. Nu putea să cheme pe nimeni în ajutor. Glass stătea cu un ochi pe Luke şi cu unul pe pădurea din jurul barăcii. Avea auzul atât de încordat, încât o durea capul, chinuindu-se să prindă şi cel mai mic trosnet de surcele, orice ar fi avertizat-o că se întorceau.

Glass stătea lângă uşa din faţă, scanând agitată frunzele, în căutarea vreunui semn că ceva nu era în regulă. Aerul rece al pădurii trecu peste faţa ei, amintindu-i ironic de lucrurile de care

ea şi Luke se bucuraseră – copacii, lumina lunii reflectată în apă –, de toată frumuseţea care va deveni fără sens, dacă Luke îi va fi luat.

Luke se foi pe patul improvizat pe jos, în spatele ei. Glass traversă repede încăperea şi îl luă de mână, atingându-i fruntea fierbinte.

— Luke? Luke, mă auzi?

Pleoapele lui fluturară, dar nu deschise ochii. Îşi mişca buzele, însă nu ieşea niciun sunet. Glass îl strânse de mână şi se aplecă să îi şoptească la ureche.

— O să fie bine. *Tu* o să fii bine. O să găsesc o soluţie.

— Am întârziat la patrulare, zise el, mişcându-se dintr-o parte în alta, încercând să se dea jos din pat.

— Nu, nu ai întârziat, e în regulă.

Glass îi puse mâna pe umăr. Credea că e din nou pe navă?

— Nu ai de ce să îţi faci griji.

Luke abia reuşi să dea din cap, înainte să închidă ochii din nou. În câteva secunde, dormea. Mâna lui dădu drumul mâinii lui Glass, iar ea îi puse blând braţul pe pat. Îi verifică piciorul. Roşeaţa se întinsese până la genunchi şi în sus pe coapsă. Nu ştia prea multe despre astfel de lucruri, dar îşi dădea seama că Luke avea să moară, dacă nu primea ajutor. Trebuiau să plece. *În clipa aceea.*

Se aşeză la masa de lemn din bucătărie şi încercă să-şi limpezească mintea, alungând teama care săpa în ea de câteva zile. Frica nu avea să îi scoată de acolo. Trebuia *să gândească*. Trebuiau să ajungă înapoi în tabără. Era singurul fel în care putea primi ajutorul de care avea nevoie. Dar trebuia să găsească o cale să-l transporte pe Luke, care abia putea să se mişte, chiar şi cu ajutorul ei, şi să-i evite pe pământeni, în acelaşi timp. Brusc, mersul prin spaţiu îi părea simplu, în comparaţie cu situaţia aceea. Cum puteau să se mişte repede şi să scape, cu Luke în starea de faţă? Glass se uită prin baracă, în căutarea unei idei. Frica paralizantă începu să-şi slăbească strânsoarea, iar mintea ei se trezi. Da, dacă reuşea să îl ducă până la râu… dar cum să-l mişte? Ochii ei căzură pe un dispozitiv ciudat, în care ea şi Luke se zgâriaseră la cap, când ajunseseră acolo prima dată. Era atârnat de un perete, în colţ, în spatele unei mături şi al altor obiecte vechi ce păreau folosite la curăţenie. Traversă încăperea şi îl luă, punându-l jos. Era cât ea

de înalt, făcut din şipci de lemn. Semăna cu o scândură lungă, dar la un capăt şipcile erau îndoite şi legate cu sfoară.

Îi amintea de ceva despre care citise cândva. Ceva ce foloseau copiii să meargă pe zăpadă, pe Pământ. Se chinui să îşi amintească. *Planşă? Şalupă?* Glass puse un picior pe şipci, testându-le rezistenţa. Erau vechi, dar solide. Dacă putea să îl pună pe Luke pe acel obiect, l-ar fi tras, dar trebuia să facă unele ajustări.

Se ridică, adună câteva lucruri din încăpere şi le puse pe jos, lângă… *sanie!* Era o sanie. Era sigură. Acum trebuia doar să o facă să meargă. Aranjă şi rearanjă lucrurile, în diverse configuraţii, le testă, apoi încercă din nou. Scutură din cap, încruntată. Dacă cineva i-ar fi spus, cu şase luni în urmă sau chiar cu şase săptămâni în urmă, că va încropi o maşinărie din diverse obiecte găsite într-o baracă abandonată, pe Pământ, ca să îl poată căra prin pădure pe iubitul ei rănit mortal, i-ar fi râs în faţă şi ar fi întrebat dacă băuse vreun pic de alcool vândut ilegal pe Arcadia.

Se dădu înapoi şi îşi privi opera. Va funcţiona. *Trebuia* să funcţioneze. Va folosi frânghia să îl tragă pe Luke. Ca să îl ţină în poziţie, tăiase o pătură în fâşii lungi, cu care avea să îl lege în jurul taliei, de braţe şi de piciorul sănătos, iar apoi toate fâşiile le va lega de partea de sus a saniei.

Era destul de rudimentar, dar cu puţin noroc vor ajunge la apă. Doar de asta avea nevoie.

Glass se duse la Luke şi îl trezi blând.

— Luke, îi şopti la ureche. O să te ridic, da? Trebuie să ne întoarcem în tabără.

El nu răspunse. Glass îşi puse mâinile sub braţele lui, i le încrucişă pe piept şi, icnind, îl puse pe podea. El tresări, când piciorul rănit i se mişcă, dar nu se trezi. Îl trase pe sanie şi legă cearşaful în jurul lui. Se ghemui, apucă frânghia, şi-o înfăşură în jurul mâinilor şi se ridică în picioare. Înaintă câţiva paşi, iar Luke alunecă pe podea cu sania, în spatele ei. Funcţiona.

Luă arma lui Luke – deşi nu era sigură că avea curajul să o folosească – şi se îndreptă spre uşă. În ultima clipă, se întoarse şi mai luă de pe masă o cutie cu chibrituri, în caz că va avea nevoie să facă focul în timpul călătoriei. Greutatea din spatele ei era ciudată şi o dezechilibra, dar trebuia să se obişnuiască. Fără să se uite înapoi, ieşi din baracă, trăgând sania după ea, în

luminişul îngust care înconjura casa.

Trosc!

Glass întoarse capul, căutând sursa zgomotului.

Trosc! se auzi din nou.

Se uită spre pădure. În amurg, fiecare umbră părea un posibil duşman. Porni înapoi spre baracă, smucindu-l pe Luke după ea. Prinse o mişcare, cu colţul ochiului, şi simţi ceva vâjâindu-i pe lângă ureche. Se strădui să tragă greutatea saniei şi îl auzi pe Luke gemând de durere. Deschise uşa şi intră, chiar când o săgeată se înfipse în tocul uşii, vibrând exact unde fusese capul ei, cu o fracţiune de secundă în urmă.

Sania alunecă înăuntru, iar Glass lăsă jos hamurile şi închise uşa, când alte două săgeţi se înfipseră în ea. Se rezemă cu spatele de uşă şi strânse arma în mâna brusc transpirată. Se uită prin baracă. Oare putea baricada uşa? Vor intra pe geam?

Încuie uşa şi ridică arma ezitând, îmbărbătându-se. Dacă vreunul dintre pământeni intra pe geam, va putea să i se împotrivească? Va putea să tragă cu arma într-o fiinţă vie? Chiar dacă reuşea, evident, erau mai mulţi. O fată care nu mai trăsese cu o armă nu putea să se pună cu un grup de pământeni criminali.

De pe sanie, Luke gemu.

— O să fie bine. O să găsesc ceva, zise ea, jenată de minciună.

Cum putea să scape dintr-o baracă înconjurată de pământeni furioşi? Trase cu ochiul afară, printr-un colţ de geam. Lumina gri se juca printre umbre, dar se vedea mişcare. Siluete ţâşneau printre copaci, cu arcuri şi topoare în mâini.

Glass se rezemă de uşă şi închise ochii. Asta era. De data aceea, îl vor termina pe Luke şi o vor omorî şi pe ea. Aşteptă să audă sunet de paşi şi geamuri sparte, să simtă uşa smucită din spatele ei.

Nu se auzi decât vântul şi susurul râului. Aşteptau să iasă. Fuseseră acolo tot timpul, aşteptând-o să plece, astfel încât să o nimerească sigur? O încolţiseră. Nu avea unde să meargă, nu putea să facă nimic, doar să spere că se vor sătura să aştepte şi vor sparge uşa sau geamurile. Mintea ei galopa, căutând orice posibilă scăpare.

Chiar dacă reuşea să îi distragă suficient de mult timp să se îndepărteze de baracă fără să fie ciuruită de săgeţi, ce putea să

facă mai departe? Disperată, se uita în jur căutând ceva – orice putea fi folosit pentru a-i distrage, să câştige ceva timp. Nimic. Era pe cale să scoată un ţipăt de frustrare, când îşi dădu seama că ţinea ceva în mână. Strângea ceva foarte tare, aproape că uitase. Desfăcu degetele şi, iată, turtite în palma ei erau chibriturile pe care le luase când ieşise. Un plan disperat, nesăbuit prindea contur în mintea ei. Dacă nu putea să ajungă la râu înaintea lor, va trebui să găsească o cale de scăpare ce nu necesita alergare. Înainte să aibă timp să se gândească mai bine la asta, se puse pe treabă.

Se târî pe podea şi se aşeză sub fereastra de lângă uşa din faţă. Înfăşură o fâşie din cearşaful rupt în jurul unei bucăţi de lemn şi aprinse un chibrit. Dădu foc cearşafului şi, câteva secunde mai târziu, ţinea în mână o torţă. Când flacăra pâlpâi şi crescu, Glass trase adânc aer în piept şi începu să numere.

— Trei, doi, unu…

Sări în sus şi, cu o privire aruncată rapid afară, pe geamul deschis, ţinti spre grămada de lemne de foc pe care le adunase Luke lângă peretele barăcii, înainte să fie rănit. Se lăsă la loc pe podea şi aşteptă. Era tot linişte şi, pentru un moment dureros, se gândi că planul ei deja eşuase. Apoi auzi: un trosnet ascuţit, urmat de un fâsâit uşor, când grămada de lemne luă foc. Baraca începu să strălucească, iar flăcările cuprinseră tufişurile şi se întinseră în faţă, spre pădure, exact cum sperase.

Glass se întoarse spre Luke. Nu se mişcase. Respiraţia lui era greoaie, iar o sprânceană îi tresărea, fiind întins tot lângă şemineu, aproape inconştient. Dacă Luke murea, avea să moară şi ea. Ştia asta la fel de bine cum îşi cunoştea numele.

Sunetul flăcărilor creştea şi în câteva minute aerul din baracă începu să se schimbe. Glass se blestemă când îşi dădu seama ce prostie făcuse. Casa poate că era din piatră, dar asta nu-i împiedica să se sufoce, dacă focul înconjura tot locul. Fumul tocmai începea să intre pe geamul deschis, vedea asta în lumina focului ce pâlpâia.

Glass se apropie de uşă, pregătindu-se să iasă repede. Când fumul umplu camera, trase pătura de pe Luke şi o udă cu ultima lor apă. Afară, auzea voci strigând, peste luminiş. Îngenunche lângă Luke şi trase pătura udă peste amândoi. Aerul deveni mai cald şi văzu flăcări portocalii lângă geam, pe sub marginea păturii. Acum vocile de afară râdeau şi ovaţionau. Lasă-i să

creadă că au câştigat. Lasă-i să creadă că era moartă. Poate că vor fi prea şocaţi să o vâneze, când ea şi Luke vor pleca.

Luke se mişcă şi un mic geamăt îi ieşi pe buze.

— Îmi pare rău, zise ea. Trebuia să fi căutat ajutor mai devreme. N-ar fi trebuit să aşteptăm atâta.

Acum aerul fierbea, era atât de fierbinte, încât Glass aproape că îşi simţea pielea cum se topeşte şi i se descojeşte. Fumul intra pe geam în vălătuci şi abia mai vedea, abia mai putea respira. Se strânseră sub pătură, iar Glass încerca să îşi dea seama cât mai puteau aştepta aşa, înainte să fie prea târziu. Dacă stăteau prea mult, flăcările vor fi peste tot în jurul casei şi nu vor mai avea cum să scape. Se vor sufoca, dacă vor rămâne acolo, în fum. Ochii o usturau şi se ridică de la podea ţâşnind spre uşă. Acum sau niciodată.

Deschise uşa şi se uită afară. Se lăsase noaptea, iar flăcările se jucau cu umbrele, aruncând lumini portocalii şi negre peste luminiş şi prin copaci. Apucă frânghia saniei, se ghemui sub pătură şi ţâşni pe uşă. Tresări, când trecu de la căldura din interior la aerul rece al nopţii. Luke gemea, în timp ce îl trăgea peste terenul denivelat, în jos, spre râu. Pentru câteva secunde lungi, alergă, în urmă răsunând doar trosnetul focului.

Primul strigăt îl auzi când ajunse la barcă şi o împinse pe apă. Lumina focului şi fumul nu fuseseră chiar îndeajuns să-i acopere fuga.

— Luke, zise ea şi îl trase în sus. Trebuie să mă ajuţi. Doar o clipă.

Ochii lui se deschiseră, iar ea îi simţi muşchii cum se chinuiau să se mişte. Luke stătea într-un singur picior, iar ea se strecură sub braţul lui. Împreună, înaintară poticnit, iar Glass încercă să-i atenueze căderea, când el aproape că se prăbuşi în barcă. Puse sania înăuntru.

Săgeţile zburau şi aterizau chiar în faţa ei. Auzea paşii alergând în jos pe deal, în timp ce se împingea cu toată greutatea, să ajungă în apă. În ultima clipă, sări aproape pe lângă barcă, iar apa o luă şi o purtă în aval. Întoarse capul şi văzu umbre lângă baraca în flăcări. Se întinse lângă Luke, în timp ce mai multe săgeţi ricoşau din lateralele metalice ale bărcii.

Prinseră viteză, când curenţii de pe râu preluară controlul mişcării lor. Înălţă capul şi în lumina focului şi a lunii văzu

siluetele alergând de-a lungul malului. Parcă nici nu erau oameni. Îşi lăsă capul în jos, iar râul făcu o buclă, când ultima săgeată se lovi de barcă. După câteva momente încordate, în care îşi ţinu respiraţia, Glass se ridică, apucă vâsla şi o băgă în apă, încercând să mărească viteza. Când, în sfârşit, păru că trecuseră de pământeni, încercă să folosească vâsla să tragă barca din nou la mal, dar nu reuşi. Inima îi galopa, în timp ce barca se mişca în continuare repede în jos, pe râu. Habar n-avea dacă se îndreptau în direcţia bună. Trebuia să folosească busola lui Luke. Dacă el avusese dreptate şi o luaseră la nord de tabără, însemna că trebuiau să meargă spre sud.

Dură aproape o jumătate de oră până ce râul se îngustă atât de tare, încât tufişurile dese îi încetiniră. În cele din urmă, Glass reuşi să coboare în apa rece şi să tragă barca la mal. Scoase busola şi o puse jos, cum îi arătase Luke. Slavă Domnului, se îndreptau spre sud! Sau cel puţin spre sud-est. Nu va fi foarte greu să revină pe drumul cel bun, spera ea. Şi dacă reuşea să se mişte cu tot cu Luke…

— Încă o dată, Luke! zise ea. Trebuie să te ridic şi să mergi cu mine.

El gemu, dar când îl trase din barcă cooperă, lăsând-o să îl ajute să stea ridicat. Se împletici câţiva paşi prin apa mică, înainte ca, în sfârşit, să cadă pe mal. Uşurată de greutatea lor, barca se înălţă deasupra apei, iar curentul rapid o purtă în noapte. Repede şi în linişte, Glass îl puse pe Luke pe sanie şi luă din nou frânghia. *Doar rezistă, Luke*, se gândea ea, în timp ce trăgea cu toată forţa şi o lua la fugă.

Sunetul râului se estompă când intrară în pădure, dar Glass era prea speriată ca să se oprească şi să se uite în urmă. Trebuia să continue să meargă. Trebuia să găsească ajutor pentru Luke, chiar dacă era ultimul lucru pe care avea să îl facă vreodată.

21. WELLS

Era doar vina lui. Pentru tot. Wells lovi puternic cu pumnul în peretele din piatră. Sângele îi curgea printre degete, dar nu simţea nicio durere fizică. Tot ce simţea era greutatea propriilor greşeli stupide, egoiste, care se tot adunau, ameninţând să se prăbuşească peste el în orice clipă. Nu crezuse că putea să se simtă mai rău decât se simţise după ce Clarke fusese arestată sau după moartea mamei lui. Dar acela era cel mai rău moment prin care trecuse vreodată. Se întoarse, căutând altceva în care să lovească. Era doar patul lui îngust. Patul în care dormise Sasha, doar cu câteva ore în urmă. Iar acum era moartă.

Wells se lăsă să cadă pe saltea şi se întinse pe spate. Durerea din piept era atât de puternică şi de grea, încât simţea că putea să o ia şi să o ţină în mâini. Îşi acoperi faţa cu braţele. Voia să alunge lumina, să-şi oprească naibii creierul, să-i alunge pe toţi şi pe toate. Îşi dorea un vid. Voia să alunece în tăcerea profundă şi fără sfârşit din spaţiu. Dacă ar fi fost pe navă, nu ar fi ezitat să deschidă camera pneumatică şi să-şi dea drumul.

Ar fi terminat, dacă ar fi putut. S-ar fi scos din ecuaţie, dacă asta i-ar fi ajutat pe ceilalţi. Dar îi era prea ruşine să lase totul în urmă, după ce dăduse peste cap absolut orice. Cum putea să repare lucrurile? Nu exista un tampon între pământeni şi Rhodes. Nu putea să o aducă pe Sasha înapoi. Nu avea cum să repare inima frântă a lui Max.

Dacă s-ar fi oprit înainte să pună în mişcare toate lucrurile. Dacă nu ar fi agravat scurgerea din camera pneumatică, navele n-ar fi trebuit să coboare pe Pământ atât de repede. Ar fi avut mai mult timp să se pregătească şi poate că ar fi trimis mai mulţi oameni jos. În schimb, toţi cei care nu reuşiseră să prindă un loc la bord erau acolo, sus, mureau, în timp ce oxigenul scădea.

Dacă nu ar fi înscenat un fals atac, să îl scoată pe Bellamy din închisoare, poate că Rhodes şi ceilalţi nu ar fi fost atât de speriaţi de facţiunea agresivă a pământenilor. Poate că nu ar fi apelat atât de repede la violenţa care o ucisese pe Sasha. Şi dacă nu s-ar fi implicat în relaţia cu ea, înainte de toate, poate că Sasha ar fi trăit o viaţă lungă şi liniştită, fără el.

Wells avea impresia că se va sufoca sub presiunea acelor

gânduri. Respiraţia lui deveni greoaie şi simţi că îl cuprinde panica. Nu avea unde să meargă, nu avea ce să facă, nu avea nimic semnificativ de spus. Era captiv.

Tocmai când se gândea să alerge spre uşă şi să fugă din Mount Weather, auzi o voce familiară rostindu-i numele. Deschise ochii şi o văzu pe Clarke conturată de lumina de pe hol.

— Pot să intru?

Wells sări în sus, apoi se trase în spate şi se rezemă de perete, îngropându-şi capul în mâini. Clarke se lăsă pe pat, lângă el. Stătură aşa, tăcuţi, câteva clipe.

— Wells, aş vrea să fie ceva ce pot spune, zise Clarke, în cele din urmă.

— Nu există nimic, zise el, pe un ton impasibil.

Clarke puse mâna pe braţul lui. Wells tresări, iar ea vru să se retragă, dar îl apăsă mai tare şi îl strânse.

— Ştiu. Şi eu am pierdut mulţi oameni. Ştiu că vorbele nu schimbă nimic.

Wells evită privirea lui Clarke, dar era bucuros că nu începea să îndruge nimic despre cum Sasha era într-un loc mai bun. Se săturase de asta când murise mama lui. Însă, cel puţin atunci, o parte din el reuşise să creadă. Şi-o imaginase pe mama lui pe Pământ, spiritul ei întors în *adevărata* casă a omenirii, în loc să fie condamnat să stea o eternitate printre stele reci, nepăsătoare. Dar acum era altceva. Sasha fusese deja unde îi era locul. Acum nu era nicăieri – exilată mult, mult prea devreme din lumea pe care o iubise.

— Îmi pare foarte rău, Wells, şopti Clarke. Sasha era incredibilă. Era atât de deşteaptă, de puternică… şi de onorabilă. Exact ca tine. Făceaţi o echipă grozavă.

— *Onorabil?*

Cuvântul suna amar în gura lui Wells.

— Clarke, sunt un *criminal.*

— Un criminal? Wells, nu. Ce s-a întâmplat cu Sasha nu e din vina ta. Ştii asta, nu?

— A fost vina mea, în totalitate. Sută la sută.

Wells se ridică de pe pat şi începu să patruleze prin cameră, ca un condamnat care număra orele până la execuţie.

— Ce tot spui?

Clarke se uita la el, cu privirea plină de nedumerire şi

îngrijorare.
— Eu sunt motivul pentru care s-au întâmplat toate. Eu sunt bastardul egoist care lasă doar distrugeri în urmă, oriunde merge. Toţi cei de sus – îndreptă un deget spre cer – ar fi în viaţă azi, dacă n-aş fi eu.
Clarke se ridică de pe pat şi făcu câţiva paşi ezitanţi.
— Wells, eşti extenuat. Cred că ar trebui să te întinzi câteva minute. O să te simţi mai bine, după ce te odihneşti un pic.
Avea dreptate. *Era* extenuat, dar nu doar din cauza presiunii că îşi văzuse iubita murind în faţa lui. Efortul de a ţine ascuns teribilul secret era cel care îl secase de ultima fărâmă de putere. Căzu la loc pe pat. Clarke îl urmă şi îl luă în braţe. Nu mai avea nimic de pierdut. Deja se ura. Ce mai conta, dacă îi făcea şi pe ceilalţi să îl urască?
— E ceva ce ţi-am ascuns, Clarke.
Corpul ei se încordă, dar rămase tăcută şi aşteptă să continue.
— Am stricat camera pneumatică de pe Phoenix.
— Ce?
Nu se uita la ea, dar auzea confuzia şi nedumerirea din vocea ei.
— Era deja defectă, dar am înrăutăţit lucrurile. Astfel încât aerul să se scurgă mai repede. Astfel încât tu să fii trimisă pe Pământ înainte să împlineşti optsprezece ani. Voiau să te omoare, Clarke. Şi n-am putut permite să se întâmple asta. Nu după ce îţi făcusem deja. Eu am fost motivul pentru care ai fost condamnată, în primul rând.
Clarke tot nu spunea nimic, aşa că Wells continuă şi o combinaţie ciudată şi insensibilă de uşurare şi groază i se răspândea prin membre, în timp ce dădea glas cuvintelor pe care se temuse mereu să le rostească.
— Eu sunt motivul pentru care au fost nevoiţi să abandoneze nava atât de repede şi motivul pentru care atât de mulţi oameni sunt blocaţi acolo, sufocându-se. Eu le-am făcut asta.
Clarke tot nu vorbea, astfel că, într-un final, Wells se forţă să se uite la ea, pregătindu-se pentru privirea îngrozită şi dezgustul ei. În schimb, părea doar tristă şi speriată, iar ochii mari o făceau să pară mai tânără, aproape vulnerabilă.
— Ai făcut asta… pentru *mine?*
Wells aprobă încet.

— A trebuit să o fac. I-am auzit pe tatăl meu şi pe Rhodes vorbind, aşa că ştiam care era planul. Fie te omorau, fie te trimiteau pe Pământ şi să fiu al naibii dacă aveam de gând să las să se întâmple opţiunea A.

Spre surpriza lui, când Clarke vorbi, nu era nici urmă de resentiment în vocea ei. Doar tristeţe.

— Niciodată n-aş fi vrut să faci asta. Mai degrabă aş fi murit decât să pun în pericol atâtea vieţi.

— Ştiu.

Wells îşi lăsă capul în mâini, cu obrajii arzându-i de ruşine.

— A fost nebunesc şi egoist. Ştiam că nu o să pot trăi cu mine, dacă mori, dar oricum nu pot trăi cu mine acum.

Râse scurt, amar.

— Desigur, acum îmi dau seama că ar fi trebuit să mă sinucid. Dacă m-aş fi aruncat în spaţiu, i-aş fi scutit pe toţi de multă durere şi suferinţă.

— Wells, nu vorbi aşa!

Clarke se trăsese în spate şi se uită la el cu stupoare.

— Da, ai greşit… enorm. Dar asta nu anulează toate lucrurile incredibile pe care le-ai făcut. Gândeşte-te la toţi oamenii pe care i-ai *salvat.* Dacă nu ai fi umblat la camera pneumatică, absolut toţi am fi fost executaţi, în loc să fim trimişi pe Pământ. Nu doar eu. Molly, Octavia, Eric. În plus, tu eşti motivul pentru care am supravieţuit toţi, odată ajunşi aici.

— Nu prea. Tu eşti cea care a salvat toate vieţile. Eu doar am tăiat lemne de foc.

— Ai transformat o planetă sălbatică, periculoasă în căminul nostru. Ne-ai făcut să ne vedem potenţialul, să vedem ce putem realiza dacă lucrăm împreună. Tu ne-ai inspirat, Wells. Tu ai scos ce e mai bun din noi.

Asta iubise la Sasha, felul în care îl făcuse să-şi dorească să devină un om mai bun, un lider mai bun. O dezamăgise – Clarke nu-l putea convinge să se răzgândească –, dar asta nu însemna că trebuia să se dea bătut. Îi datora mai mult de-atât.

— Eu… pur şi simplu, nu ştiu ce să fac, zise el încet.

— Poţi începe prin a te ierta. Măcar un pic.

Wells habar n-avea cum se face asta. Îşi petrecuse toată viaţa în locul potrivit, la momentul potrivit, executase ce i se spusese, ce se aşteptase de la el. Mereu făcuse lucrurile corect, făcuse alegerile potrivite, fără să ţină cont de sentimentele lui. Dar în

cel mai important moment dintre toate, ezitase şi mii de oameni suferiseră. Era de neiertat.

Clarke îl cunoştea foarte bine. Parcă şi-ar fi rostit cu voce tare toate gândurile.

— Ştiu mai bine ca oricine că nu îţi place să îţi arăţi emoţiile, Wells. Dar uneori trebuie. Trebuie să foloseşti toate sentimentele acelea. Fii *uman*. Te va face un lider şi mai bun.

Wells luă mâna lui Clarke şi o strânse tare. Înainte să îi poată răspunde, de pe coridor se auzi agitaţie. Săriră amândoi în picioare şi ieşiră repede din cameră, urmând şirul de oameni de pe hol. Max stătea în faţa unui spaţiu mare, deschis, care devenise centrul lor de operaţiuni. Faţa lui părea răvăşită, iar umerii îi erau lăsaţi. Focul îi dispăruse din ochi.

— Avem musafiri, anunţă el şi arătă spre cineva care nu se vedea.

În timp ce vorbi, sute de capete se întoarseră să vadă cine intrase în buncăr.

— Nu vă faceţi griji, niciunul nu e înarmat, am verificat.

Wells şi Clarke lăsară să le scape un oftat de uşurare, când îi recunoscură pe vreo doisprezece dintre cei o sută. Eric şi Felix erau în fruntea lor.

— Rhodes v-a trimis? întrebă Max.

Toţi îşi ţinură respiraţia, aşteptând răspunsul lor.

— Nu, zise Eric şi scutură din cap, cu vocea la fel de calmă ca întotdeauna. Am venit să ne alăturăm vouă. Nu vrem să mai avem de-a face cu Rhodes sau cu alţi colonişti.

Max îi privea circumspect, evident, anii lui de experienţă îi ascuţiseră abilitatea de a evalua caracterele oamenilor.

— Şi de ce, mă rog?

Eric îi susţinu privirea, fără să ezite.

— Au preluat controlul complet. Nu mai este căminul pe care noi l-am construit. Rhodes le spune tuturor ce să facă, iar gărzile se asigură că se întâmplă. Parcă am fi din nou pe navă. Baraca-închisoare pe care au ridicat-o pentru Bellamy e deja plină, iar gardienii au bătut o femeie atât de rău, încât nici nu ştiu dacă va mai putea merge vreodată.

Se opri şi se întoarse cu faţa spre pământeni, care se holbau la el încordaţi, apoi scană mulţimea, până când îl zări pe Wells.

— Totul era mult mai bine când erai tu la conducere, Wells. Tu susţineai ceva pentru care merita să luptăm.

Suferinţa care se cuibărise în pieptul lui Wells îşi slăbi strânsoarea şi un licăr slab de speranţă se aprinse. Max îşi drese vocea şi toţi ochii se întoarseră spre el.

— Sunteţi bineveniţi să staţi cu noi, atunci. O să vă ajutăm să vă instalaţi imediat. Dar, mai întâi, aveţi vreo informaţie despre ce pune la cale Rhodes?

— Da, zise Felix şi făcu un pas în faţă. De asta am venit acum. M-am oferit să lucrez voluntar cu gărzile, aşa că le-am auzit discuţiile. Ei nu cred că există două grupuri despărţite ale pământenilor. Cred că sunteţi periculoşi şi nu am reuşit să-i convingem că nu e adevărat. Cred că toţi lucraţi împreună.

— Plănuiesc un atac, interveni Eric. Unul mare. Şi au mai multe arme decât am crezut la început. Am descoperit că adună arme şi muniţie într-un loc secret din pădure.

Încăperea se umplu de şoapte şi murmure neliniştite, dar Max abia dacă tresări. Îşi recăpătase vechea atitudine, iar în ochi i se întorsese o parte din lumină.

— Sunteţi dispuşi să luptaţi alături de noi? îi întrebă pe nou-veniţi.

Eric, Felix şi ceilalţi aprobară hotărâţi. Recunoştinţa şi mândria umplură pieptul lui Wells.

— Prea bine, atunci. Cred că acum avem o şansă, fiind susţinuţi de voi.

Scutură din cap, încruntat.

— Poate că am început asta ca să vă ajutăm prietenii, dar e clar că era un conflict inevitabil. Era doar o chestiune de timp până când Rhodes ne-ar fi atras într-o înfruntare. Mai bine să terminăm mai repede, înainte – trase aer în piept – să fie răniţi mai mulţi oameni.

Bellamy alergă spre Eric.

— Şi Octavia? A venit cu voi? E bine?

— E bine, dar nu a venit cu noi. A fost o decizie grea, dar a vrut să rămână cu copiii, mai ales acum, când lucrurile au devenit tot mai periculoase.

Faţa lui Eric se îmblânzi şi puse o mână pe umărul lui Bellamy.

— Nu-ţi face griji, zise Wells. Odată ce o să-i tragem un şut în cur lui Rhodes, o să-i putem aduce pe toţi aici. Pe Octavia, pe copii şi pe oricine vrea să ni se alăture.

Bellamy aprobă, iar tristeţea din ochii lui se transformă în hotărâre. Wells îşi dădu seama că era gata de luptă. Toţi erau.

Max discuta deja cu consilierii lui şi era evident că făceau planuri. Se întoarse spre Wells, care îşi feri privirea, refuzând să se uite în ochii săi. Categoric, ultimul lucru de care avea nevoie Max era să-şi amintească de băiatul din cauza căruia îi murise fiica. Apoi, spre surpriza lui, Max îl strigă pe nume.

— Vino aici, Wells! Avem nevoie de tine!

22. CLARKE

Clarke petrecuse fiecare clipă liberă în camera cu radioul, iar în ziua aceea era la fel. După discuţia cu Max despre strategii, fiecare se dusese în treaba lui, să se pregătească de bătălie. Eric le spusese că Rhodes îşi pregătea gardienii să atace chiar înainte să se crape de ziuă, în dimineaţa următoare. Asta însemna că mai aveau opt ore.

Toţi căzuseră de acord că era mai bine să aştepte să vină coloniştii la Mount Weather, unde pământenii erau în avantaj. Aveau acel buncăr solid, protejat de formaţiunile de roci din jur. De asemenea, cunoşteau bine terenul, pe care Rhodes şi ai lui nu îl ştiau. Un grup de pământeni fusese deja trimis în pădure, să se caţăre în copaci, unde aveau să fie invizibili pentru oricine venea pe jos. Îndată ce înaintaşii coloniştilor vor trece pe sub ei, pământenii îşi vor da drumul din copaci. Vicecancelarul şi oamenii lui vor fi prinşi între pământenii de afară şi cei care aşteptau în interiorul muntelui. Era un plan şubred, dar era tot ce puteau să facă. Vor trebui să mizeze pe elementul-surpriză şi pe o grămadă de noroc. În timp ce restul oamenilor patrulau neliniştiţi pe hol, aşteptând semnalul ca să-şi ocupe poziţiile, Clarke căută singurătatea camerei radio. Aproape că îi simţea pe părinţii ei acolo, iar asta îi dădea linişte şi speranţă.

Tăcerea îi oferea şi ocazia de a se gândi la tot ce îi spusese Wells. Nici în cele mai sălbatice visuri ale ei sau în cele mai tulburătoare coşmaruri nu şi-ar fi imaginat că Wells era capabil de aşa ceva. Pusese în pericol vieţile tuturor de pe Colonie, doar pentru a-i oferi şansa de a împlini optsprezece ani. Un val de greaţă urcă în ea şi aproape că o puse în genunchi. Toţi oamenii aceia – practic, toţi cei pe care îi cunoscuse vreodată – erau morţi din cauza ei. Din cauza a ce făcuse Wells să o salveze. Pe de altă parte, Dumnezeu ştia că ea nu era în măsură să-l judece. Când Clarke descoperise că părinţii ei făceau experimente cu radiaţii, pe copiii neînregistraţi, de la centrul de îngrijire, nu făcuse nimic să îi oprească. Mai mult decât oricine, Clarke ştia cum era să-i pui pe oamenii pe care îi iubeşti mai presus de orice altceva. Petrecuse atât de mult din viaţă văzând lumea alb-negru, separând ce era corect de ce era greşit, atât de sigură pe ea ca atunci când separa celulele plantelor de cele ale

animalelor, la examenul de biologie. Dar ultimul an fusese o iniţiere brutală în relativitatea morală.

Clarke îşi făcea de lucru cu discurile şi cu butoanele, în timp ce gândurile i se învârteau prin minte. Un fâşâit puternic şi constant umplu încăperea, lovindu-se de pereţii din piatră. Încercă o combinaţie nouă, iar fâşâitul deveni mai profund. Apoi se auzi un sunet ascuţit, unul pe care nu-l mai auzise. Încet, Clarke împinse cadranul un pic mai mult. Sunetul scăzu şi, pentru o clipă, se auzi doar fâşâitul. Îşi simţi inima grea.

Apoi auzi ceva în acel fâşâit. Era atât de slab, doar o şoaptă în vânt. Nu putea fi identificat, şi totuşi era cumva ciudat de familiar. Sunetul deveni mai puternic, de parcă venea spre ea. Clarke înclină capul spre microfon, cu auzul încordat. Nu era sigură ce auzise. Să fi fost…? Scutură din cap. Probabil că îşi imagina diverse. Oare disperarea o făcea să o ia razna?

Dar sunetul deveni şi mai puternic şi mai clar şi, categoric, era o *voce*. Nu îşi imagina. Pielea i se înfioră, iar inima începu să-i galopeze în piept. Clarke cunoştea vocea aceea.

Era mama ei.

Cuvintele se auzeau clar acum.

— Probă, zise mama sa, pe un ton neutru, de parcă spusese asta de mii de ori. Probă. Probă rază-X alfa.

Clarke închise ochii şi lăsă vocea mamei sale să o învăluie, să o umple de cel mai minunat amestec de uşurare şi bucurie, ca bătaia inimii unui pacient, după ce fusese în stop cardiac. Mâinile îi tremurau, în timp ce se întindea spre butonul care îi transmitea vocea pe calea undelor.

— Mamă? strigă Clarke tremurând. Tu… tu eşti?

Urmă o pauză lungă, iar Clarke îşi ţinu respiraţia, până când începu să o doară pieptul.

— Clarke? *Clarke?*

Fără îndoială: era mama ei. Apoi Clarke auzi o voce de bărbat strigând în fundal. *Tatăl ei.* Era adevărat. Erau în viaţă.

— Clarke, unde eşti? întrebă mama peste frecvenţe, în egală măsură uimită şi neîncrezătoare. Eşti pe *Pământ?*

— Da… sunt aici. Sunt…

Un suspin îşi croi drum din gâtul ei, când lacrimile începură să-i curgă pe faţă.

— Clarke, ce s-a întâmplat? Eşti bine?

Încercă să-i răspundă, dar din gura ei ieşiră doar suspine.

Clarke lăsă să curgă toate lacrimile de care nu reuşise să scape în timpul lungilor şi singuraticelor luni petrecute în detenţie, când crezuse că era cu adevărat singură în univers. Inima ei era atât de plină de bucurie, fericirea aproape că o durea şi totuşi nu putea să se oprească din plâns.

— Clarke, oh, Doamne! Ce se întâmplă? Unde eşti?

Îşi şterse nasul cu dosul palmei şi încercă să tragă aer în piept.

— Sunt bine. Doar că nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine. Mi-au spus că v-au dat drumul în spaţiu… credeam că sunteţi morţi!

Îşi aminti de toate conversaţiile imaginare pe care le avusese cu părinţii ei în ultimul an, când îşi închipuise ce vor spune dacă le va povesti despre proces, despre Wells şi, mai presus de toate, despre minunile de pe Pământ. Timp de optsprezece luni, toate gândurile ei, tot ce le spusese, toate rugăciunile şi toate implorările ei întâmpinaseră doar o tăcere sufocantă. Iar acum tăcerea se ridicase, eliberând-o de o greutate pe care nici nu ştiuse că o avusese legată de inimă.

— E în regulă, Clarke. Suntem aici. Suntem în viaţă. Unde eşti acum?

Vocea tatălui ei era atât de puternică, atât de liniştitoare.

— În Mount Weather, zise ea, zâmbind, în timp ce îşi ştergea nasul cu mâneca. Unde sunteţi?

— Oh, Cl… începu mama sa, dar cuvintele fură întrerupte, când sunetul ascuţit reveni.

— Nu! strigă Clarke. Nu, nu, nu!

Umbla înnebunită la butoane, dar nu mai găsea frecvenţa potrivită. Lacrimile de bucurie se transformară în frustrare, în timp ce neliniştea îi umplea pieptul. Se simţea de parcă îi pierdea din nou.

— La naiba! strigă ea şi lovi în consolă.

Trebuia să recupereze semnalul. Înainte să apuce să încerce altceva, uşa se deschise şi câţiva dintre oamenii lui Max intrară alergând.

— Clarke, zise unul dintre ei, au venit. Să mergem!

— Dar e prea devreme, zise ea surprinsă. Cum au ajuns aici atât de repede?

— Nu ştim, dar trebuie să trecem în poziţii.

Capul ei plutea, în timp ce încerca să proceseze ce însemna

asta. Rhodes şi gardienii lui se pregăteau să atace Mount Weather.

— Dar nu suntem pregătiţi…

— Trebuie să fim pregătiţi, zise bărbatul. E timpul să ne mişcăm!

Clarke sări de pe scaun şi îşi şterse lacrimile de pe faţă, recunoscătoare că toţi erau prea preocupaţi ca să o întrebe de ce plânge. Fără să privească înapoi la luminile care clipeau şi la fâşâitul nesfârşit, şi la bâzâitul radioului, alergă afară, gata să se înarmeze pentru bătălie.

23. BELLAMY

Pe Bellamy nu îl mai durea umărul. Adrenalina care îi curgea prin corp era mai bună ca orice calmant. Ţopăia de pe un picior pe altul şi dădea din mâinile care cereau o armă. Nu putea să decidă ce l-ar mulţumi mai mult: să trimită una dintre săgeţile lui perfect ţintite direct în gâtul lui Rhodes sau să îi înfigă o suliţă în piept.

Pământenii se adunau în holul care devenise centrul lor de comandă. Mulţi dintre adulţi se înarmau cu suliţe, cuţite şi arcuri ciudate, în timp ce alţii se pregăteau să-i conducă pe copii şi pe bătrâni mai adânc în fortăreaţă. Bellamy se întinse după un arc şi se încruntă concentrat, când îl testă.

— Eşti sigur că e o idee bună? întrebă Clarke încet. Ai fost *împuşcat,* Bel. Mai ai mult până să îţi revii complet.

— Nu te obosi, Griffin, zise el şi începu să caute săgeţi. Ştii că nu am cum să-i las pe oamenii ăştia să îşi rişte vieţile pentru mine, în timp ce eu ard gazul de pomană.

— Doar ai grijă.

Faţa ei era palidă, iar ochii roşii. În cele câteva minute pe care le avuseseră să se pregătească pentru luptă, îi spusese că vorbise cu părinţii ei. Dar nu aveau timp să sărbătorească acel mic miracol; amândoi trebuiau să îşi concentreze atenţia pe ce aveau de făcut, să îl determine pe vicecancelarul Rhodes să regrete că pusese piciorul pe Pământ.

— Grijă e numele meu mic, zise el şi puse deoparte câteva săgeţi care trecuseră examenul lui.

Clarke zâmbi.

— Cred că ai zis la fel despre Pericol şi Victorie.

— Eu sunt ăla: Bellamy Grijă Pericol Victorie Blake.

— Sunt geloasă. Eu nici măcar nu am încă un prenume.

— Oh, pot găsi câteva care ţi s-ar potrivi, zise Bellamy şi îi puse braţul în jurul taliei. Să vedem, ce zici de Clarke Ştie-Tot… Autoritara…

Ea dădu ochii peste cap şi îl lovi în joacă peste piept. El rânji şi o trase mai aproape, aplecându-se, să îi şoptească la ureche.

— …Geniala… Sexy Griffin.

— Nu sunt sigură că toate astea vor încăpea pe uşa unui birou, dar îmi place.

— Toată lumea e pregătită? întrebă Wells, îndreptându-se spre ei.

Comportamentul lui se schimbase. Deşi era îmbrăcat cu un tricou decolorat şi pătat şi pantaloni un pic prea scurţi, se mişca de parcă avea şi acum uniforma de ofiţer. Cu câteva săptămâni în urmă, ţinuta lui Wells poate că îl iritase pe Bellamy, dar acum era recunoscător că fratele lui era atât de priceput.

— Eu sunt mai mult decât pregătit, zise Bellamy, încercând să ridice moralul tuturor.

Se întinse să îl salute cu pumnul strâns pe Felix, care era palid şi se muta de pe un picior pe altul, agitat.

— Abia aştept să trag un şut într-un cur de gardian de pe Colonie.

Bellamy rânji diabolic spre Wells.

— Aş vrea să am siguranţa ta, zise Felix.

— Nu e siguranţă, răspunse Bellamy sarcastic. E aroganţă. E o mare diferenţă.

La semnul lui Max, Wells ieşi în faţă, iar în cameră se făcu linişte, deşi tensiunea era palpabilă şi aerul, practic, vibra.

— Prieteni, începu Max, pe un ton grav, am aflat că aproximativ două duzini de colonişti se apropie de Mount Weather. Într-o clipă, vom fi pe poziţii şi ne vom pregăti de luptă. Au ajuns mult mai devreme decât ne aşteptam, dar fiţi siguri că o să-i întâmpinăm cu toată forţa. Şi nu uitaţi: scopul nostru nu este să rănim, ci să-i împiedicăm să comită acte de violenţă fără rost. Dacă trebuie să folosim forţa pentru a ne proteja, o vom face. Dar nu acesta este scopul nostru.

Se întoarse şi făcu semn spre Wells, care îşi drese vocea, în timp ce se pregătea să se adreseze mulţimii.

— După cum ne aşteptam, au arme… multe, aşa că aveţi grijă şi nu vă asumaţi riscuri inutile. Şi chiar dacă au arme de foc nu sunt infailibili.

Continuă să le explice câte ceva despre felul în care erau antrenaţi gardienii, formaţiunile pe care le foloseau şi tacticile la care vor recurge, cel mai probabil. Era bine că aveau astfel de informaţii, din zilele de ofiţer ale lui Wells, se gândea Bellamy.

— Nu uitaţi, zise Max, noi nu luptăm doar să îi protejăm pe aceşti tineri care au venit la noi după ajutor, luptăm să ne apărăm stilul de viaţă. Am încercat să-i convingem pe noii noştri vecini, dar a devenit tot mai evident că pacea şi înţelegerea nu

sunt priorităţile lor. Dacă nu rezolvăm asta acum, cine ştie ce vor încerca data viitoare.

Se opri, scanând încăperea.

— Deja mi-am pierdut fiica… n-aş suporta să mai pierd pe careva dintre voi.

Trase aer în piept şi un val de înverşunare i se simţi în voce.

— Oamenii noştri s-au luptat cu multe greutăţi, dar am perseverat. Alţii poate că ar fi lăsat Pământul să ardă, dar noi am rămas şi ne-am luptat să fie în continuare căminul nostru.

Câteva strigăte se ridicară din mulţime, iar Max zâmbi.

— Acesta este pământul nostru, *planeta* noastră, iar acum este momentul să decidem cât de mult suntem dispuşi să riscăm pentru a o proteja.

Wells zâmbi şi se întinse să ia mâna lui Max. Bătrânul i-o strânse, apoi îl trase pe Wells spre el şi îl bătu uşor pe spate.

— Toată lumea e pregătită? întrebă Wells şi se întoarse spre mulţime.

Un strigăt de luptă făcu să vibreze pereţii din piatră, când toată lumea ridică pumnii în aer şi îşi agitară suliţele, săgeţile şi cuţitele. Se îndreptară spre ieşiri, devenind tăcuţi, pe măsură ce îşi ocupau poziţiile în pădurea întunecată. Clarke îşi puse pe umăr o geantă plină cu materiale sanitare şi luă un cuţit lung.

— Unde mergi? întrebă Bellamy, iar entuziasmul lui fu înlocuit de o teamă rece.

Clarke ridică bărbia şi îi aruncă cea mai hotărâtă privire.

— Oamenii vor fi răniţi afară. Au nevoie de mine.

Bellamy deschise gura să protesteze, dar o închise, când îşi dădu seama cât de egoist ar fi fost. Clarke avea dreptate. Ca persoană cu cea mai multă experienţă medicală, era cât se poate de logic să fie la faţa locului.

— Doar să ai mare, mare grijă, da?

Ea aprobă.

— Promiţi?

— Promit!

Bellamy îi puse mâna sub bărbie şi îi ridică faţa spre a lui.

— Clarke, orice s-ar întâmpla, vreau să ştii…

Ea scutură din cap şi îl întrerupse cu un sărut.

— Nu. O să fim bine!

El îi zâmbi.

— Începi să înveţi povestea asta cu aroganţa.

— Învăţ de la cel mai bun.

Bellamy o sărută din nou, apoi îşi luă arcul şi porni spre scări.

— Bellamy! îl strigă Wells, alergând spre el. Ascultă, ştiu că nu o să-ţi placă asta, dar noi credem că e mai bine pentru toată lumea dacă rămâi înăuntru.

— *Ce?*

Bellamy îşi îngustă privirea.

— Nu poţi vorbi serios. Nici vorbă să stau înăuntru. Nu mă tem de Rhodes sau de vreunul dintre ei. Să încerce doar să mă prindă din nou.

— Asta e chestia. Eşti prea expus. O să-i pui în pericol pe toţi cei din jurul tău. Ştiu că eşti un luptător grozav, unul dintre cei mai buni pe care îi avem, dar nu merită riscul.

Bellamy se holba la Wells, luptându-se cu furia şi indignarea, care îi urcau din stomac în piept. Ce naiba era în mintea lui Wells, de încerca să îl ţină deoparte? De parcă faptul că fusese iubitul fetei moarte a liderului pământenilor îl făcea cumva adjunctul lui Max. Dar gândurile acelea josnice care prinseseră contur în mintea lui dispărură la fel de repede cum apăruseră. Wells avea dreptate. În joc era mult mai mult decât el şi răzbunarea lui. Trebuia să facă ce era mai bine pentru grup, iar în acest caz trebuia să stea retras. Îi zâmbi trist lui Clarke, puse jos arcul, apoi se întoarse spre Wells şi îi întinse mâna.

— Ai grijă acolo, omule. Şi trage-i-o lui Rhodes din partea mea.

Wells zâmbi când luă mâna lui Bellamy şi îl trase să-l îmbrăţişeze.

— Ne vedem în curând.

Se dădu în spate şi se uită la Clarke. Ea aprobă din cap, apoi se întoarse spre Bellamy. Îşi puse braţele în jurul taliei ei, o ţinu aproape, iar ea îşi puse obrazul pe pieptul lui, un moment lung, cât el o sărută pe creştet.

— Te iubesc, zise şi ea se dădu în spate.

— Şi eu te iubesc.

— Ai grijă de Clarke, Wells! strigă Bellamy, privindu-i cum se îndreaptă spre scări.

Wells se întoarse să-i întâlnească privirea şi aprobă.

— Şi ai grijă de el, Clarke, zise Bellamy, un pic mai încet. Aveţi grijă unul de altul.

O clipă mai târziu, dispăruseră.

Bellamy nu era sigur câte mile parcursese patrulând pe hol, dar îi era imposibil să stea pe loc. Trebuia să se mişte. Buncărul era ciudat de tăcut. Trecură cincisprezece minute, apoi douăzeci. Bellamy nu putea suporta. Ieşi din cameră, alergă în sus pe scările în spirală şi întredeschise uşa care dădea afară. Rămase în umbra holului, ascultând vreun semn că bătălia era pe cale să înceapă.

În cele din urmă, un fluierat lung răsună peste deal, urmat de trei ciripituri scurte. Oamenii lui Rhodes erau aproape. Bellamy îşi ţinu respiraţia. Câteva clipe mai târziu, răsună prima împuşcătură, apoi alta, apoi prea multe ca să le numere. Cerul nopţii se lumina şi o grămadă de săgeţi şi suliţe vâjâiau printre copaci. Strigăte de agonie şi ţipete răsunau de parcă ieşeau chiar din pământ. Apoi, ca şi cum s-ar fi materializat din aer, bărbaţi şi femei rănite începură să se împleticească, ieşind din pădure în luminişul din faţa muntelui. Unii erau colonişti, alţii pământeni. Toţi erau plini de sânge şi se chirceau de durere. Era un carnagiu şi arăta la fel de rău precum cel văzut de Bellamy după prăbuşirea navelor.

Fără să se gândească, ţâşni pe uşă. Apucă o bâtă din mâna unui pământean căzut şi începu să o rotească în toate direcţiile. Făcu ravagii în jurul lui, până când trei pământeni săriră pe el, îl apucară de braţe şi, practic, îl luară pe sus. Îl împinseră înapoi pe intrarea din munte. Bellamy dădu din picioare şi încercă să se elibereze.

— Daţi-mi drumul! striga el. Vreau să lupt!

— Trebuie să stai ascuns, îl admonestă una dintre femei, iar Bellamy se simţi imediat plin de regret – cum de se lăsase dus de val *din nou?*

Încetă să se opună şi alergă spre uşă. Pământenii îl încercuiră să-l apere, alergând pe lângă el. La doar câţiva paşi de siguranţa zidurilor muntelui, un bărbat din dreapta lui Bellamy scoase un ţipăt şi căzu la pământ. Bellamy îngheţă şi se uită în jos, îngrozit. Din pieptul bărbatului curgea sânge, dar ridică braţul şi îi făcu semn să nu se oprească. Bellamy îl ascultă şi sprintă înainte. Erau doar câteva picioare. Îi simţea pe atacatori apropiindu-se din spate, practic, suflându-i în ceafă. Îşi forţă muşchii mai tare ca niciodată, cu picioarele încordate, cu pumnii şi coatele mişcându-se în sus şi în jos, în timp ce alerga. Totuşi,

înainte să reuşească să ajungă în siguranţă la buncăr, brusc, totul deveni tăcut.

— Opreşte-te, Blake, sau îi împuşc pe toţi! urlă un bărbat, din spatele lui.

Bellamy se opri. Gâfâind, se întoarse şi văzu apropiindu-se un grup de colonişti însângeraţi şi răniţi, cu armele ridicate şi îndreptate spre el. Cei doi pământeni care-l flancau pe Bellamy păşiră în faţa lui şi ridicară suliţele. Bellamy strângea şi desfăcea pumnii. Inima îi bătea atât de tare că tot corpul îi vibra.

Un colonist în uniformă de gardian păşi în faţa grupului. Era Burnett, adjunctul lui Rhodes. Ochii i se luminară, când îl văzu.

— Daţi-vă la o parte! le ordonă celor doi pământeni care stăteau între el şi prada lui.

— Asta nu se va întâmpla, răspunse unul dintre bărbaţi şi îşi mută bâta de pe un umăr pe altul.

— Ce înseamnă băiatul ăsta pentru tine? mârâi Burnett. De ce să mori ca să-l protejezi?

— Ca să împiedic Pământul să se umple de nemernici ca tine, zise pământeanul calm. Fugi! strigă el peste umăr, către Bellamy.

Bellamy se dădu încet spre uşă, cu spatele. Mai mulţi colonişti se adunară în spatele lui Burnett, cu armele ridicate. Bellamy se întoarse să fugă. Auzi două pocnete ascuţite, apoi o bufnitură, când două trupuri se prăbuşiră. Tresări, dar nu se opri. Exact când puse degetele pe mânerul uşii buncărului, o voce strigă după el.

— O avem pe sora ta!

Bellamy îngheţă. Pieptul i se strânse, de parcă vorbele lui Burnett formară un ştreang în jurul gâtului său.

— Ce vrei să îi faci? întrebă el şi se întoarse încet, cu vocea strangulată.

— Pentru un băiat atât de obsedat să-şi apere sora, nu ţi-a luat prea mult să o laşi în urmă, nu?

— Avea o viaţă acolo, zise Bellamy încet, neştiind dacă o spunea mai mult pentru Burnett sau pentru el însuşi. Începea să afle cum e să fii fericit.

Burnett rânji.

— Iar acum ştie cum e să fii arestat.

O furie imensă se răspândi prin venele lui Bellamy.

— Nu a făcut nimic rău.

— Nu-ţi face griji. Nu i-am făcut nimic... încă. Dar îţi sugerez să vii cu mine, în linişte. Altfel, nu o să pot face nimic pentru siguranţa doamnei Blake.

Bellamy tresări la gândul care prindea formă în mintea lui. Octavia încătuşată în baraca-închisoare, la fel cum fusese şi el. Faţa ei pătată de lacrimi, slabă şi palidă, strigând după ajutor, plângând după fratele care o lăsase singură cu inamicul, după ce jurase că va avea grijă de ea.

— De unde ştiu că nu minţi? întrebă Bellamy trăgând de timp şi încercând să decidă ce să facă.

Burnett ridică o sprânceană, apoi se întoarse şi fluieră. Câteva clipe mai târziu, îi răspunse un tropăit de bocanci şi un ţipăt înfundat. De după copaci se iviră patru gardieni, trăgând două siluete între ei. Pentru un scurt moment, Bellamy fu uşurat să vadă că niciuna nu era Octavia. Dar apoi un nou val de groază îi străbătu şira spinării.

Îi aveau pe Clarke şi pe Wells.

Fiecare era flancat de câte doi gardieni. Aveau mâinile strâns legate la spate şi căluşe în gură. Privirea lui Clarke fugea înainte şi-napoi, speriată şi furioasă. Wells se smucea dintr-o parte în alta, încercând cu disperare să scape din strânsoare.

— Aşadar, zise Burnett, trebuie să vii cu noi. Altfel, o să ne obligi să facem ceva ce nu vrem să facem.

Pe naiba nu vrei, bastard sadic, îşi zise Bellamy. Privirea lui se lipi de cea a lui Clarke. Rămaseră aşa un moment lung. Ea scutură din cap foarte încet, iar el îşi dădu seama ce voia să-i spună. *Nu o face. Nu te preda pentru noi.*

Dar era prea târziu. Rhodes şi Burnett câştigaseră. Bellamy nu avea de gând să-i mai pună în pericol pe Clarke şi pe Wells. Deja riscaseră mult prea mult pentru el.

— Dă-le drumul! zise Bellamy şi îşi lăsă jos arcul, pornind spre Burnett, cu mâinile ridicate. Fac ce vreţi.

Oamenii lui Burnett se aruncară înainte şi îl apucară pe Bellamy de coate, apoi îi prinseră repede mâinile.

— Cred că o să vă luăm pe toţi, zise Burnett.

Gardienii îl împinseră pe Bellamy lângă Clarke şi Wells. Simţea căldura corpului lui Clarke lângă al lui şi se aşeză în aşa fel încât braţele lor să se atingă. Burnett le făcu semn oamenilor să pornească şi îi împinseră pe Bellamy, Clarke şi Wells spre

drum. Mergeau în şir indian, Bellamy în spatele lui Clarke, iar în faţă Wells. În ciuda faptului că o incomodau mâinile legate la spate, Clarke îşi ţinea bărbia ridicată şi umerii drepţi. *E neînfricată*, se gândea Bellamy, simţind un val de admiraţie, în ciuda circumstanţelor sumbre. Ciudat era că nici el nu se temea. Făcuse ce trebuia. Nu avea să mai moară nimeni pentru el, iar dacă asta însemna că ultimele lui ore se apropiau repede, aşa să fie. Mai degrabă înfrunta o mie de gloanţe în noaptea aceea decât să mai petreacă o zi întrebându-se cine va mai suferi din cauza sa.

Îşi lăsă capul pe spate, să vadă stelele care sclipeau printre frunzele copacilor. Anii pe care îi petrecuse în spaţiu începeau să-i pară un vis. Asta era casa lui acum. Aici îi era locul.

— Sper că îţi place priveliştea, strigă Burnett din spatele lui. Execuţia ta e programată în zori.

Acolo avea să moară.

24. GLASS

Nimic nu mai părea frumos pe Pământ. Fiecare milă de pădure era încă o milă pe care trebuia să o parcurgă ca să-l salveze pe Luke, care devenea cu fiecare clipă tot mai slăbit. *Poate că ar fi trebuit să murim acolo, cu ceilalţi de pe Colonie*, se gândi ea înverşunată. *Poate că n-ar fi trebuit să venim aici deloc.* Dar nu, nu va permite să moară nici aşa: singuri şi speriaţi. Luke se foi în somn. Glass se ridică, dar picioarele îi tremurau. Îşi trecu mâna peste obrazul lui nebărbierit şi îi atinse buzele. Gândul că trupul lui cedează o făcu să îşi simtă inima plină de tristeţe. Cum va mai putea exista Pământul fără Luke? Cum va mai trăi ea? Nu. Nu putea să îl lase să dispară, pur şi simplu, în pădure. Îi datora mai mult de-atât.

Cu fiecare metru, Glass devenea tot mai pricepută în a se deplasa, dar pe măsură ce muşchii i se inflamau, iar mintea îi obosea, era tot mai îngrijorată că mergea în direcţia greşită. Busola îi spunea că se îndrepta spre sud, dar nimic nu îi părea familiar. Oare trecuseră pe acolo?

Pe la prânz, Glass era fleaşcă de transpiraţie. Spatele o durea, iar membrele îi tremurau de extenuare. Habar n-avea cât de departe era de tabără. Trebuia să se odihnească. Se opri, îşi scoase hamul şi împinse sania lângă un copac. Luke mormăi de durere şi se foi. Glass îngenunche lângă el.

— Hei, şopti ea şi îl sărută pe frunte.

Simţea pe buze că încă ardea. Avea febră de câteva zile. Un val de nesiguranţă o năpădi din nou. Cum va putea să facă asta? Cum va putea să îl ducă înapoi singură? Abia reuşea să îl ridice, nu să îl ţină în picioare şi să se apere. Dacă vor fi atacaţi din nou, ştia că va fi pentru ultima dată.

Glass se ridică în picioare, îşi puse mâinile în şolduri şi privi cerul. Expiră încet, încercând să-şi potolească ritmul inimii. Putea să o facă. *Trebuia* să o facă. În timp ce îşi aduna puterile, privirea îi fugi pe trunchiul copacului din spatele saniei. La câteva picioare deasupra capului său văzu ceva – o crestătură mai deschisă la culoare decât lemnul din jur. Se ridică pe vârfuri şi îşi încordă gâtul, să vadă mai bine. Strânse din ochi şi se întinse cât de mult putu. Când, în sfârşit, înţelesese ce scria, scoase un sunet de surpriză, apoi râse tare, chiar acolo, în

pădure, unde nu o auzea decât Luke cel inconştient. În mijlocul unui ţinut atât de sălbatic şi de neatins, de parcă oamenii nici nu călcaseră vreodată pe Pământ, era un mesaj crestat de mână omenească: *R loves S.*

Parcă o voce venise din trecut să îi şoptească, să îi spună că totul va fi bine. R şi S se iubiseră chiar acolo, sub acel copac, unde Glass se lupta acum pentru băiatul la care ţinea. În alte împrejurări, ea şi Luke şi-ar fi crestat iniţialele, exact aşa. Dar cine erau R şi S şi cu cât timp în urmă stătuseră acolo împreună? Fuseseră tineri sau bătrâni? Prima dragoste sau un cuplu căsătorit de mulţi ani? Poate că fusese un cuplu dinaintea Cataclismului, care poate că nu supravieţuise. Oameni care, probabil, nu cunoşteau amploarea ororilor cu care se confruntase rasa umană. Tot ce ştiuseră era că se iubeau suficient de mult, încât să lase în urmă un simbol al afecţiunii lor, pentru generaţiile viitoare.

Vederea simbolului de mult uitat trezi ceva în pieptul lui Glass. Cuplul acela nu ştiuse că într-o bună zi o fată din spaţiu va da peste acest mesaj. Ar fi contat pentru ei? Probabil că nu. Le păsa doar de dragostea lor. Doar asta trebuia să-i preocupe şi pe ei.

Se uită la Luke, al cărui piept se ridica şi cobora într-un ritm constant. Indiferent cât de speriată era, indiferent dacă reuşeau să ajungă la tabără sau nu, erau norocoşi că erau în viaţă în clipa aceea, acolo. Tot ce deţineau era prezentul. Dacă voiau mai mult, va trebui ca ea să lupte pentru asta, să lupte pentru amândoi. Se ghemui şi îşi puse frânghia după umeri, simţind un val de energie prin corp.

Trebuiau să ajungă înapoi în siguranţă. Nici vorbă să renunţe.

Glass îşi croi drum printr-un pâlc des de copaci, apoi văzu ceva ce îi făcu stomacul să se strângă. Era un lac. Oare... Cu siguranţă, toate lacurile de pe Pământ arătau cumva la fel. Brusc, în depărtare, văzu rămăşiţele navelor carbonizate.

Scoase un strigăt de bucurie şi ar fi ţopăit, dacă nu ar fi fost extenuată. Aproape că ajunsese. Nu putea să fie la mai mult de câteva mile de tabără. Dar când se uită în sus, pe panta abruptă din celălalt capăt al lacului, îşi simţi inima grea. Îi va lua ore să îl tragă pe Luke în jurul lacului până la tabără. Măcar o să reziste atâta? Dacă nu, putea doar să spere că propriul trup va muri repede, de durere. Mai degrabă ar zăcea lângă Luke, moartă şi

liniştită, în pădure pentru totdeauna, decât să-şi petreacă toată viaţa cu o povară şi mai grea decât sania: greutatea unei inimi zdrobite.

25. WELLS

Wells se împletici în tabără, în spatele lui Clarke şi al lui Bellamy. Mâinile îi erau amorţite de la cătuşele care i le ţineau la spate, iar faţa îl ustura de la crengile şi ţepii care îl zgâriaseră mergând prin pădure.

Se opriră în faţa barăcii închisoare. Unul dintre gardieni le scoase căluşele. Wells îşi mişcă falca, apoi închise şi deschise gura de câteva ori, încercând să scape de amorţeală.

— Aşteptaţi aici! le ordonă gardianul.

Fugi înăuntru, în timp ce un alt bărbat postat la uşă rămase cu ochii pe ei. Wells, Bellamy şi Clarke profitară şi se uitară în jur. Tabăra se întindea în faţa lor, iar Wells îşi dădu seama imediat că nu era acelaşi loc pe care îl lăsaseră în urmă acum câteva zile. O singură privire spre ochii mari ai lui Bellamy şi ai lui Clarke îi spuse că vedeau acelaşi lucru. Deşi nu putea fi cu mult trecut de opt sau nouă seara, tabăra era sinistru de tăcută, cu excepţia paşilor care se auzeau prin praf şi a sunetului buştenilor care se loveau unii de alţii. Doi copii care cărau lemne de foc aveau nişte expresii încordate, dureroase. Un băiat care ridica o găleată cu apă arăta de parcă era gata să plângă. Câţiva adulţi stăteau tăcuţi lângă foc, aruncând priviri neliniştite spre copaci. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu râdea sau glumea. Nimeni nu zâmbea. Parcă toată energia şi prietenia – toată *viaţa* – fuseseră absorbite din aer.

O adiere trecu printre copaci şi un miros putred pluti pe lângă nările lui Wells. Îşi reprimă pornirea de a vomita şi văzu că Bellamy şi Clarke făceau la fel. Wells se uită în jur şi înaintă câţiva paşi spre linia copacilor. După cum se aşteptase, pe jos era un morman rânced de piei de animale, oase şi organe pline de muşte, care putrezeau încet. Era dezgustător şi periculos. Nu doar că mirosul avea să atragă prădătorii, dar bacteriile adunate acolo erau suficiente să îmbolnăvească toată tabăra.

— Ce dracu'… zise Bellamy răguşit.

La început, Wells presupuse că şi el se uita la grămada de animale, dar când întoarse capul văzu că privirea lui Bellamy era fixată pe altceva, în depărtare. Un grup dintre primii o sută muncea din greu la o nouă baracă; le auzea icnetele, în timp ce se chinuiau să pună un buştean enorm în partea de sus a unui

perete. Câţiva adulţi stăteau într-o parte şi ţineau torţe, să lumineze locul, ceea ce însemna că aveau de gând să lucreze până târziu în noapte.

Acela nu era un lucru bun în sine. Cu atâţia oameni înghesuiţi în tabără, era logic să construieşti barăci noi cât de repede posibil. Apoi răsări luna, de după un nor, iar Wells văzu în sfârşit ce anume atrăsese atenţia lui Bellamy. Lumina lunii cădea pe baraca pe jumătate ridicată şi făcea ca încheieturile prietenilor lor să lucească, reflectându-se în ceva metalic.

— *Nu,* zise Wells clipind repede, nevenindu-i să creadă.

Toţi aveau câte o bandă metalică groasă prinsă strâns în jurul încheieturilor. Când fuseseră luaţi din celulele de la centrul de detenţie, fiecare dintre cei o sută fusese dotat cu un dispozitiv de urmărire. Aparent, ele fuseseră menite să transmită semnele vitale pe Colonie, astfel încât Consiliul să afle dacă într-adevăr se putea trăi pe Pământ sau dacă subiecţii lor de test mureau încet din cauza radiaţiilor. Oricum, în primele lor zile pe Pământ, cei mai mulţi îşi dăduseră jos brăţările sau le deterioraseră intenţionat, să nu mai poată fi folosite.

— Crezi că Rhodes le-a adus cu el? întrebă Wells.

— Precis, zise Clarke. Dar de ce? Nu are tehnologia necesară să-i şi urmărească.

Bellamy pufni.

— N-aş fi aşa sigur. Cine ştie ce o fi adus cu el pe navă.

— Deci... sunt din nou deţinuţi? zise Clarke, nevenindu-i să creadă.

— Cam atât cu „sacrificiul” şi „contribuţia” noastră, zise Bellamy, cu o notă de amărăciune în voce.

Câteva clipe mai târziu, Wells, Bellamy şi Clarke fură smuciţi şi aliniaţi umăr la umăr, cu un gardian în spatele fiecăruia. Wells strânse din dinţi când vicecancelarul Rhodes se apropie, flancat de doi gardieni înarmaţi.

— Bine aţi revenit! Sper că v-a plăcut mica voastră vacanţă.

— Văd că aţi fost ocupaţi să-i gătiţi pe prietenii mei, zise Bellamy rânjind. Aţi adus cu voi o adevărată colecţie de brăţări.

Rhodes mimă surpriza şi se uită în spate. Copiii care lucrau la ridicarea barăcii se opriseră şi se uitau la ei cu ochii mari de groază. Molly lăsă jos ciocanul şi înaintă câţiva paşi, holbându-se la Wells. Chiar şi de la distanţă, Wells vedea că se străduia să nu o ia la fugă spre el. Scutură uşor din cap, să îi dea de înţeles

că nu trebuia să facă asta.

— Ah, da, zise Rhodes, am câteva în plus, dar ar fi o risipă să le dau unora care în scurt timp nu vor mai avea unde să le poarte.

— Zău? reuşi Bellamy să-i arunce unul dintre rânjetele lui obişnuite. Am auzit că procesul meu va fi evenimentul social al sezonului.

— Proces? repetă Rhodes. Mă tem că te înşeli. Nu va fi niciun proces… pentru niciunul dintre voi. Deja v-am găsit vinovaţi pe toţi trei. Execuţiile voastre sunt programate în zori.

Se uită teatral la cer.

— Deşi pare cam mult până atunci. Dacă vreunul se grăbeşte, voi fi bucuros să urgentez procedurile.

Inima lui Wells îngheţă, ca un animal care tocmai zărise arcul vânătorului. Despre ce vorbea Rhodes? Nu făcuseră nimic care să atragă *execuţia*. Dar, înainte să poată spune ceva, Bellamy scoase un sunet care era jumătate strigăt, jumătate geamăt.

— Despre ce naiba vorbeşti? Ei nu au făcut nimic. Pe mine mă vreţi! Eu sunt cel pe care trebuie să îl omorâţi!

— Ei te-au ajutat şi au fost complicii unui fugar. Pedeapsa pentru asta e cât se poate de clară în Doctrina Gaia.

— *La dracu'* cu Doctrina Gaia! izbucni Bellamy. Suntem pe Pământ, în caz că n-ai observat.

— Nu văd niciun motiv să abandonăm reglementările care au permis omenirii să se dezvolte timp de secole, doar pentru că suntem aici.

Wells nu simţise un dezgust atât de pur pentru cineva sau ceva în toată viaţa lui.

— Nu asta ar spune tata, iar tu o ştii.

Rhodes îşi îngustă privirea.

— Tatăl tău nu e aici, Wells. Şi, în caz că erai prea ocupat să seduci o altă mică infractoare – îi aruncă o privire lui Clarke –, în loc să fii atent la orele de educaţie civică, *fiul* cancelarului nu face parte din lanţul de comandă. Eu sunt la conducere şi v-am condamnat pe toţi trei la moarte prin împuşcare, în zori.

Wells o auzi pe Clarke tresărind lângă el şi întreg corpul îi paraliză. Se aşteptă la un nou val de teamă sau furie, dar nu veni. Poate că o parte din el se aşteptase la asta. Poate că o parte din el ştia că merita asta. Chiar dacă Rhodes habar n-avea ce făcuse Wells pe navă, el era motivul pentru care prietenii lor,

vecinii lor, cu toţii mureau încet, din lipsă de oxigen. Cel puţin în felul acela nu va fi nevoit să înfrunte niciodată ce făcuse. Nu va trebui să se trezească în fiecare noapte încercând să-şi imagineze nava care, în scurt timp, avea să fie plină de trupuri tăcute şi nemişcate.

— Oh, Doamne, *Bellamy!*

Sunetul vocii Octaviei îl aduse pe Wells înapoi. Ea alerga spre ei, cu faţa mânjită de praf şi lacrimi. Doi gardieni păşiră în faţa ei, îi blocară calea şi o traseră înapoi. Octavia se zbătu, dar nu reuşi să treacă. Bellamy îi strigă numele şi ţâşni spre ea, dar un gardian îi puse o armă între coaste, iar el se prăbuşi.

— Încetează! suspină Octavia. Dă-le drumul, *te rog!*

— E în regulă, O, zise Bellamy răguşit, chinuindu-se să respire. Sunt bine.

— *Nu.* Nu o să-i las să-ţi facă asta!

În jurul lor începuseră să se adune oameni. Lila veni lângă Octavia şi, pentru o clipă, Wells crezu că o va trage de acolo, în schimb, îşi puse braţul în jurul fetei mai tinere şi se uită sfidător spre gardieni. Era însoţită de Antonio, Dmitri, apoi de Tamsin şi de alţii. Chiar şi *Graham* veni să stea printre ei. În scurt timp, erau aproape cincizeci de oameni care formau un semicerc mare în jurul barăcii-închisoare.

— Daţi-vă înapoi, toţi! ordonă Rhodes.

Când nimeni nu se urni, le făcu semn gardienilor, care înaintară ameninţător spre mulţime.

— Am zis *mişcaţi-vă!*

Dar nimeni nu se retrase. Nici măcar când gardienii ridicară armele la umeri, jumătate dintre ei ţintind spre prizonieri, iar jumătate spre mulţime. Unii dintre cei mai tineri păreau neliniştiţi, dar cei mai mulţi se uitau spre Wells, Bellamy şi Clarke, cu un amestec de revoltă şi altceva. Ceva ce semăna cu speranţa.

Indiferent cum se terminau lucrurile, trebuiau să vadă cum înfrunta un adevărat lider înfrângerea. Wells ar fi fost onorat să se sacrifice, dacă asta însemna că nimeni nu avea să fie rănit şi, cu siguranţă, nu avea de gând să înfrunte moartea ca un laş.

Wells se întoarse spre Rhodes, ridică bărbia şi îl fixă pe acel om detestabil. Bellamy se apropie şi mai mult de Wells şi ajunseră umăr la umăr. Îşi dădu seama, după cum îşi ţinea Bellamy bărbia, că se gândea la acelaşi lucru. Clarke se duse

lângă Bellamy şi toţi trei se uitară fix la vicecancelar. Wells alungă o imagine cu ei trei pe jos plini de sânge, dându-şi sufletul la unison. Bellamy şi Clarke îl priviră. Muşchii lui Bellamy erau încordaţi, corpul îi era plin de energie. Era întruchiparea unei determinări şi a unei puteri pe care Wells nu le mai văzuse. Ochii lui Clarke erau, practic, luminaţi de emoţie. Erau plini de o înverşunare şi o determinare care îl uimeau.

— Bun, mişcaţi-vă! zise un gardian.

Cineva din spate se întinse şi îi puse o bandă pe ochi. Gardienii apucară braţul lui Wells şi începură să îl tragă.

— Unde mă duceţi? mârâi Wells şi îşi înfipse călcâiele în pământ.

Cu ochii acoperiţi, se concentră cât de mult putu pe ce auzea, dar mormăielile şi foşnetele nu îi spuneau nimic despre ce se întâmpla cu Clarke şi cu Bellamy. Wells se zbătu, dar nu reuşi să facă nimic. Strânse din dinţi şi încercă să-şi alunge panica. Cel puţin, ultimul lucru pe care îl văzuse fuseseră feţele curajoase ale lui Clarke şi Bellamy. Avea să fie suficient să îl ajute să reziste în următoarele câteva ore. Wells ştia că văzuse Pământul pentru ultima dată.

Când aveau să-i scoată banda de la ochi, va avea un glonţ în cap.

26. BELLAMY

Nu aveau de unde să ştie dacă Rhodes aşteptase până în zori să trimită după ei. Legat la ochi, Bellamy nu îşi dădea seama dacă soarele răsărise, deşi, după mirosul de rouă de pe iarbă, ar fi zis că era încă întuneric. Aparent, văzuse deja ultimul răsărit de soare. Până când cerul se va lumina, va fi mort. Toţi trei vor fi morţi.

Bellamy petrecuse o noapte infernală, agonizantă, cu urechile ciulite, să audă orice semn de la Clarke, care fusese închisă în altă parte. Nu era sigur ce era mai rău: să audă ţipătul ei de durere sau plânsul ei disperat, sau să nu audă decât tăcere şi să se întrebe dacă era deja moartă. Tăcerea se dovedise insuportabilă, în timp ce creierul lui Bellamy o umpluse cu sunete oribile: Clarke suspinând, în timp ce i se scurgeau ultimele ore, ştiind că nu avea să-şi revadă niciodată părinţii. Sunetul unei împuşcături care sfâşia liniştea şi inima lui Bellamy.

Cu câte un gardian de fiecare parte, Bellamy fu condus spre ceea ce presupunea că era centrul luminişului şi împins cu spatele la un copac. O mică parte din el aproape că simţea nevoia să râdă. După toate ratările din viaţa lui, după toate regulile pe care le încălcase, aşa se va sfârşi totul. Ar fi trebuit să ştie că va fi ceva dramatic, o execuţie publică, pe o planetă periculoasă. Nimic plictisitor pentru el. Singurul regret era că Octavia trebuia să vadă asta. Era suficient de greu să se gândească la faptul că va trebui să meargă mai departe fără el, dar îşi dovedise tăria de caracter, în ultimele săptămâni. În adâncul sufletului, ştia că acum Octavia putea să îşi poarte de grijă. Nu, cea mai mare problemă era că trebuia să privească. Bellamy îi auzea pe gardieni umblând prin tabără, scoţându-i pe toţi – adulţi şi copii – din barăci, să asiste la ceea ce probabil că Rhodes vedea ca pe cel mai important moment de pe Pământ, în trei sute de ani. Momentul în care ordinea va fi restabilită pe acea planetă sălbatică, neîmblânzită.

Era monstruos. Nimeni n-ar fi trebuit să asiste la aşa ceva, sora lui cel mai puţin dintre toţi. Bellamy spera doar ca sfidătorul său cap să o facă pe sora sa mândră de el. Voia să îi arate cum să trăiască în continuare, chiar şi după ce nu mai era.

Bellamy îşi dori să poată să o ia de mână pe Clarke. De ce nu

o scoseseră încă afară? Se întâmplase ceva? Sau era tăcută, cu inima în gât, în timp ce se zbătea legată? Nu putea să creadă că fata aceea frumoasă şi deşteaptă era pe cale să fie executată. Era de neimaginat ca cineva atât de plin de viaţă, ai cărei ochi verzi se luminau de câte ori vedeau o plantă nouă, care nu dormea nopţi la rând, să aibă grijă de pacienţii ei, era pe cale să fie redusă la tăcere, ca o piesă de schimb a unei maşinării.

— Clarke! strigă el, incapabil să se mai abţină. Unde eşti?

Auzi doar şoaptele neliniştite ale mulţimii.

— *Clarke!* ţipă el din nou, iar vocea îi răsună cu ecou prin luminiş, dar nu suficient de tare, încât să ajungă la ea, dacă nu cumva deja…

— Calmează-te, domnule Blake! ordonă Rhodes, de parcă Bellamy era un copil neastâmpărat şi nu un condamnat aflat la câteva momente de moarte. Am hotărât să le arăt milă prietenilor tăi. Nici ofiţerul Jaha, nici doamna Griffin nu vor muri azi.

Un dram de speranţă pătrunse frica ce îi crescuse în piept şi îi permise să respire cu adevărat, pentru prima dată de când ieşise din baracă.

— Dovedeşte-mi, zise el răguşit. Lasă-mă să îi văd!

Rhodes trebuie să fi aprobat din cap, pentru că o clipă mai târziu cineva îl dezlegă pe Bellamy la ochi. Clipi, când lumea reapăru în faţa lui. Un şir de gardieni era cam la zece metri în faţă. Întreaga tabără era adunată în spatele lor, cu Wells, Octavia şi Clarke. *Încă sunt în viaţă.* Îl cuprinse uşurarea. Asta era tot ce conta. Nu-i mai păsa ce se întâmpla cu el, atâta timp cât ei erau în siguranţă.

Wells şi Clarke încă aveau mâinile legate, iar Octavia se zbătea în mâinile gardienilor care o ţineau.

— Bellamy! ţipă ea.

El îi prinse privirea şi scutură din cap. *Nu*, îi zise tăcut, cu un zâmbet trist. Ea nu putea face nimic acum. Se uita la el, cu ochii albaştri, mari, plini de panică şi lacrimi. *Te iubesc*, mimă. *O să fie bine.*

Printre suspine, Octavia reuşi să se forţeze să zâmbească.

— Te iubesc. Te iubesc…

Apoi faţa ei se descompuse şi se întoarse. Graham îi zise ceva gardianului, iar el eliberă braţele Octaviei şi îl lăsă pe Graham să o ţină. Dar chiar şi de la distanţă, era evident că era blând. Ba

chiar îşi puse braţele în jurul ei, să nu o lase să vadă oroarea care era pe cale să se întâmple în faţa ochilor săi.

— Gardieni, pregătiţi-vă! strigă Rhodes.

Bellamy se întoarse spre Clarke. Spre deosebire de sora lui, ea refuză să îşi întoarcă privirea şi se uita la Bellamy cu atâta intensitate, încât, pentru un moment, avu impresia că restul lumii dispăruse. Erau doar el şi Clarke, la fel ca atunci când se sărutaseră prima dată în pădure, când el simţise că Pământul era mai aproape de cer decât fusese Colonia vreodată. *Doar uită-te la mine*, simţea că îi spune Clarke. *Doar uită-te la mine şi totul va fi bine.*

Transpiraţia îi curgea pe faţă, dar nu îşi luă privirea de la ea. Nici când gardienii ridicară armele, iar inima începu să îi bată atât de repede, că era sigur că îi va exploda înainte să zboare primul glonţ.

Doar uită-te la mine.

Bellamy ridică bărbia şi strânse pumnii, inspirând repede pe nări. Avea să se întâmple în orice clipă. Pentru un moment, încercă să încetinească timpul. Inspiră mai adânc şi îşi forţă inima să îşi domolească ritmul. Inhală mirosul taberei şi al Pământului: cenuşă rece, pământ ud, frunze strivite şi *aerul* – mirosul răcoros, curat al aerului pe care îl respirau în clipa aceea. Avusese şansa să fie acolo şi îi era suficient.

Doar uită-te la mine.

Câteva împuşcături răsunară peste luminiş, abrupt şi puternic. Bellamy îşi dădu seama de câteva lucruri deodată: nu simţea nicio durere, nu simţise nimic, iar sunetul venise din spatele lor, nu din faţă. Nu oamenii lui Rhodes trăseseră, cineva trăgea în ei. Apoi îi văzu: un roi de pământeni agresivi care se răspândeau prin tabără, fluturând bâte şi ţintind cu arme spre colonişti. Tot locul devenise un haos. Nimeni nu se mai uita la el. Cu excepţia brăţărilor high-tech din jurul încheieturilor sale, era liber să fugă. Bellamy se uită în jur agitat, sperând să găsească o ieşire. O găsi: mâna dreaptă a lui Rhodes. Burnett zăcea mort în apropiere. Bellamy nu era genul care să rateze vreo ocazie: în plus, nu putea face nimic să-l ajute pe tip. Se lăsă în genunchi şi se întoarse cu spatele la corp, bâjbâind prin buzunarele lui.

— Clarke, Wells, cheile! strigă.

Goniră spre el, iar Clarke se puse spate în spate, să îi poată desface brăţara. După ce el şi Wells se eliberară, ţâşniră spre

baraca în care erau proviziile, unde ştiau că vor găsi arme. Odată înarmaţi cât de bine puteau, Bellamy cu un arc şi săgeţi, Wells cu un topor, iar Clarke cu o suliţă, se îndreptară spre încăierare, mişcându-se în cerc, spate în spate. Era o bătălie brutală, urâtă. Peste tot în jur, cei o sută şi coloniştii se luptau umăr la umăr. Abia având timp să respire, Bellamy ţintea şi trăgea, din nou şi din nou. Avu o satisfacţie nemiloasă când văzu câteva dintre săgeţile lui nimerindu-şi ţintele şi câţiva pământeni ţipară şi se prăbuşiră, la marginea luminişului. Începură să-l doară braţele de la efort, dar era mânat de o energie disperată, aproape primitivă.

— Eşti bine? strigă spre Wells, peste vacarm.

— Da, mormăi Wells, în timp ce lovea peste cap un pământean, cu un *trosnet* oribil. Tu?

Înainte ca Bellamy să răspundă, un pământean cu privire de maniac se aruncă spre el. Bărbatul scoase un urlet hohotit, în timp ce flutură în aer un topor, ţintind spre capul lui Bellamy. Dar se dădu într-o parte, exact când lama coborî. Simţi o adiere, când îi trecu pe lângă obraz. Pământeanul mârâi frustrat. Plin de energie, Bellamy se ghemui defensiv şi se lăsă pe călcâie, gata de runda a doua. Adversarul lui ridică din nou toporul şi înaintă câţiva paşi împleticiţi. Cu nările lărgite şi cu adrenalina curgându-i prin corp, Bellamy se forţă să se echilibreze şi îl lăsă să se apropie. *Aşteaptă*, îşi zise. *Doar aşteaptă*. Când pământeanul fu suficient de aproape ca Bellamy să îi simtă mirosul de transpiraţie, iar toporul începuse să coboare din nou spre capul lui, se lăsă în jos şi se rostogoli. Pământeanul strigă furios. Bellamy aşteptă din nou, lăsându-şi inamicul să obosească.

Când bărbatul se apropie, Bellamy se ghemui, îşi duse un genunchi la piept şi, cu toată puterea, îl lovi pe pământean în lateralul rotulei. Piciorul bărbatului se frânse sub el şi căzu la pământ, de parcă fusese împuşcat.

Brusc, pe umerii lui Bellamy ateriză ceva ce părea să aibă o mie de livre, aproape doborându-l. Se împletici, apoi se îndreptă, în timp ce mâini puternice se strângeau în jurul gâtului său. Disperat, se chinui să respire, dar nu reuşi. Întinse mâinile la spate, să îl tragă pe noul lui atacator. Dădu peste o claie de păr şi trase cu toată puterea, scoţând câteva fire din rădăcini. Strânsoarea bărbatului slăbi. Cu inima galopând şi cu dureri în

piept, din lipsă de oxigen, Bellamy profită de ocazie: se apleacă şi îl răsturnă pe pământean peste capul lui, trântindu-l la pământ. Bărbatul se izbi cu o bufnitură. Bellamy făcu un pas înapoi, se întinse după arc şi puse o săgeată, totul dintr-o singură mişcare. Exact când bărbatul încerca să se ridice în picioare, cu o sclipire răutăcioasă în privire, Bellamy dădu drumul săgeţii în pieptul lui. Nu rămase prin preajmă să se bucure de rezultat. Se întoarse să vadă dacă Wells şi Clarke erau bine. În agitaţia momentului se îndepărtaseră unii de alţii. În timp ce se întoarse să-i caute, cineva îl lovi pe umăr, iar el se împletici într-o parte. Chinuindu-se să se reechilibreze, Bellamy se dădu înapoi, iar piciorul îi ateriză pe ceva solid, dar moale. Era un om. Se răsuci şi îndreptă spre pământ o săgeată.

Era vicecancelarul Rhodes.

Rhodes era în viaţă şi conştient, dar rănit grav; de undeva din cap sângera, iar faţa şi cămaşa îi erau pline de sânge. Era chircit de durere, se îneca şi tuşea. Nu putea vorbi, dar ridică ochii şi îi întâlni pe ai lui Bellamy. Rhodes avea o privire patetică, ce implora. Omul conducea ca un laş şi pierdea ca un laş.

Lui Bellamy i se relaxă tot corpul. Cu vârful bocancului, împinse umărul vicecancelarului, astfel încât să fie întins pe spate. Îşi puse piciorul cu fermitate pe mijlocul pieptului său. Îi plăcea să îl vadă prins ca un şoarece. Bellamy avea de ales: fie îl termina, cu o săgeată rapidă în inimă, fie îl lăsa pe nemernic să putrezească acolo, pe câmpul de luptă. Rănile lui arătau suficient de rău încât să îl omoare. Nimeni nu ar fi protestat, să spună că Rhodes merita un sfârşit mai bun. O senzaţie puternică, de satisfacţie, străbătu corpul lui Bellamy, dar în el se mai trezi ceva. Nu era o emoţie cu care să fie obişnuit, dar o recunoscu imediat: era mila. Bellamy studie faţa murdară şi însângerată a lui Rhodes. Mâinile îi erau împreunate, implorând. Emoţii contradictorii îl învăluiau, dorinţa lui de răzbunare şi certitudinea adânc înrădăcinată a faptului că nu mai voia să vadă pe nimeni murind. Creierul era deja plin cu amintiri de care nu va scăpa niciodată. Rhodes nu merita un loc printre ele.

Bellamy oftă şi îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp, odată cu săgeata care se desprinse din arc. Nu putea să o facă. Nu putea să tragă şi nu putea să întoarcă spatele unui om căzut, lăsându-l să moară acolo. Spera să nu regrete mai târziu. Se apleacă şi întinse o mână. Rhodes se holba la ea, neştiind dacă Bellamy se

juca cu el.

— Hai, înainte să mă răzgândesc, mormăi Bellamy.

Rhodes întinse o mână tremurândă, iar Bellamy se apleacă şi îl ridică, apoi aproape că îl cără până în tabără.

27. WELLS

Wells pierduse urma lui Bellamy în haos. Habar n-avea de câţi pământeni se apărase. Mâinile îi erau pline de băşici şi aspre, de la toporul ţinut strâns şi învârtit în aer, iar muşchii îl dureau. La un moment dat, se trezi singur, fără ca cineva să îl fugărească sau să tragă de el – un răgaz în marea de efort. Peste tot, oamenii se luptau pentru vieţile lor, în timp ce alţii zăceau pe jos răniţi sau morţi. Wells nu-şi dădea seama cine era în avantaj, pământenii sau camarazii lui, dar se temea că era inamicul. Coloniştii şi cei o sută păreau să o încaseze rău. Îi trebuia un punct de observaţie mai bun.

Nimeni nu păru să bage de seamă când se retrase din mulţime, sărind peste trupuri şi moloz, şi se îndreptă spre marginea luminişului. Înaintă câţiva metri în pădure şi ocoli spre marginea taberei, unde ştia că era mai puţin vizibil şi avea o perspectivă mai bună. Încă auzea ţipetele şi gemetele celor răniţi, în timp ce alerga prin desiş.

Wells ieşi din pădure aproape de baraca-închisoare. Se căţără repede pe o parte şi ajunse deasupra clădirii, scanând câmpul de luptă. Era şocat de ce vedea. Din mijlocul bătăliei, totul părea un haos, dar pământenii, evident, atacau strategic. Distruseseră aproape toate elementele vitale din tabără: câteva dintre depozitele cu alimente, toată rezerva de muniţie. Totuşi, dormitoarele, sala de mese şi închisoarea erau intacte. Era imposibil să fi ghicit distrugerea căror clădiri i-ar fi afectat pe colonişti mai mult. Trebuie să fi cunoscut rolul fiecăreia.

Wells se chinuia să înţeleagă cum. Spionând, poate, dar coloniştii verificaseră periodic pădurea din jurul taberei şi nu prinseseră pe nimeni. Tocmai atunci, un grup mic de pământeni trecu în goană prin centrul taberei, cu armele furate ridicate în aer. Wells tresări şocat, când văzu cine îi conducea: *Kendall*. Nu mai purta haine de colonistă şi, cât ai clipi, cele mai rele suspiciuni ale lui Wells fură confirmate. Kendall era pământeană.

Totul avea sens acum. Accentul ei phoenician forţat, felul în care poveştile nu prea se potriveau niciodată, insistenţele în a se ţine după Wells. Îl *spionase* în tot acel timp.

Îi venea să-şi tragă una, pentru că nu-şi urmase intuiţia.

Ştiuse că ceva nu e în regulă, dar nu făcuse nimic. Se retrăsese, când Rhodes îi dăduse ordinul. Iar ea pe asta se bazase. Kendall ştiuse că sosirea mai multor nave, a mai multor oameni – adulţi – va slăbi comunitatea coloniştilor, nu o va întări. Şi profitase.

Era complet inutil ca lider. Ce fusese în mintea lui, să pretindă că avea calităţile necesare să inspire, să-i ţină pe alţii în siguranţă? Orice făcea sau oriunde se ducea oamenii sufereau.

Wells auzi un zgrepţănat în baraca de sub el. *Pământenii invadaseră baraca-închisoare, iar el era singurul colonist din tabără.* Îşi puse toporul pe umăr şi se pregăti să îi înfrunte. Poate că nu era liderul pe care oamenii lui îl meritau, dar încă mai putea să omoare câţiva pământeni. Urma să aştepte până ieşeau, apoi avea să-i atace de deasupra. Se ghemui şi încercă să nu se mişte, de teamă să nu scoată vreun sunet. Două siluete scunde ieşiră din baracă, un băiat mic şi o fată. Wells îl recunoscu pe băiat, era Leo, unul dintre copiii de care avea grijă Octavia. Ce făcea acolo singur? De ce Rhodes nu pusese pe cineva să se ocupe de copiii orfani, după ce o târâse pe Octavia să asiste la execuţia fratelui ei?

Amândoi tremurau şi le curgeau lacrimi pe obraji.

— Hei! şopti Wells.

Capetele lor se îndreptară în sus, iar băiatul scoase un ţipăt speriat.

— E în regulă, sunt eu. Aveţi grijă! Cobor.

Wells sări jos, lângă ei.

— Sunteţi singuri aici?

Fata scutură din cap. Wells se întoarse: alţi şase copii mai mari ieşiră din baracă, inclusiv Molly şi alţi câţiva mai tineri dintre cei o sută. Feţele lor erau murdare şi însângerate; aveau umerii lăsaţi, de teamă şi extenuare. Stăteau acolo în linişte, aşteptând, uitându-se la el. Alţi câţiva ieşiră tăcuţi dintre copacii aflaţi în spatele barăcii, unde se ascunseseră, alţii îi urmară, până când aproape toţi membrii primului grup de o sută erau în faţa lui. Wells se uită la chipurile fiecăruia, la acei adolescenţi care, până în urmă cu câteva săptămâni, fuseseră nişte tineri normali, închişi pentru infracţiuni născocite. Fuseseră luaţi de lângă familii, aruncaţi într-o celulă şi uitaţi. Acum erau pe o planetă departe de toţi cei pe care îi cunoşteau şi îi iubeau, oameni care erau deja morţi. Nu se aveau decât unii pe alţii.

Rhodes nu înţelegea ce însemna o comunitate. Niciodată nu

fusese în stare să aprecieze ce creaseră cei o sută în timpul scurtei lor şederi pe Pământ, fundaţia pe care o ridicaseră, pentru un viitor mai bun. Nu erau perfecţi, Wells ştia asta mai bine ca oricine, dar aveau ce era necesar pentru a transforma planeta într-un adevărat cămin. Poate că nu era momentul să renunţe să încerce. Poate că era momentul să accepte greşelile pe care le făcuse şi să meargă mai departe, învăţând din ele. Niciodată nu va putea să compenseze faptele de pe Colonie sau suferinţa cauzată lui Max şi Sashei, dar asta nu însemna că trebuia să se dea bătut.

Încet, un plan prindea formă în mintea lui Wells. Timpul petrecut la Mount Weather vorbind despre tactici cu Max îi reamintise tot ce învăţase la orele de strategie. Planul lor legat de Mount Weather fusese unul bun, să îşi surprindă adversarul pe la spate şi să profite de poziţia atacatorilor. Doar că existaseră circumstanţe atenuante, Rhodes fusese într-o poziţie avantajoasă, cu ostaticii ţinuţi în tabără. Ei bine, nu şi de data asta. Wells ştia ce trebuiau să facă. Doar că nu putea singur.

O energie nouă curgea prin corpul lui. După tot ce înduraseră cei o sută, după toate cele pentru care se chinuiseră, nu îi va lăsa pe Kendall şi pe complicii ei violenţi să îi învingă. Nici vorbă.

— Ascultaţi! strigă el.

Duzini de perechi de ochi se uitară la el, plini de o dorinţă disperată de îndrumare.

— Ştiu că sunteţi obosiţi şi ştiu că sunteţi speriaţi, începu el. Ştiu că ei sunt mai mulţi ca noi. Au mai multe arme. Dar noi ne avem unii pe alţii şi nu o să-i lăsăm să învingă.

Bellamy se ivi în spatele mulţimii. Părea epuizat, dar Wells era bucuros să observe că era bine. Îşi făcură semn unul altuia, iar Wells continuă.

— Vin spre noi din nord şi ne împing spre linia copacilor de acolo.

Wells gesticulă cu toporul.

— Momentan, sunt ocupaţi cu oamenii lui Rhodes. Tu – făcu semn spre unul dintre băieţii mai mari – stai în spate, să ai grijă de cei mici. Ceilalţi o să ne răspândim prin pădure şi o să ocolim spre nord. Putem să îi atacăm din spate. Cine e cu mine?

Pentru o clipă, doar îl priviră. Wells nu era sigur că îi citise corect. Apoi o mână se ridică, încă una, apoi multe altele. Îşi traseră umerii înapoi, ridicară bărbiile şi îşi înfipseră ferm

picioarele în pământ. Bellamy rămase în spate, zâmbind trist.

— Hai! strigă cineva din mica mulţime.

Ovaţii crescânde îl urmară şi, pentru prima dată de la moartea Sashei, Wells nu mai simţea panică, în momentul când trebuia să înfrunte responsabilitatea. Simţea euforie.

— Bine. Trei... doi... *unu!*

La început, planul păru să funcţioneze: cei o sută îi surprinseră pe pământeni cu atacul din spate şi îi împinseră spre oamenii lui Rhodes, care îşi menţineau apărarea pe flancul opus. Dar în scurt timp Wells nu mai văzu ce se întâmplă în jur, chinuindu-se să rămână în viaţă. Doi pământeni se apropiară de el deodată, fiecare cu câte o lance. Wells fandă, cu toporul în mână, prefăcându-se că se duce spre dreapta. Când amândoi ţintiră în direcţia respectivă, el se roti şi îndreptă toporul spre stânga, rupând în două lancea unuia. Celălalt înaintă, iar Wells lăsă toporul să cadă peste lancea lui. Se făcu ţăndări, iar cei doi pământeni dezarmaţi o luară la fugă.

Wells îşi permise un moment de satisfacţie. În timpul pregătirii ca ofiţer, se străduise să înveţe cât mai multe la orele de luptă-pe-Pământ, iar acum îi prindea bine. Dar exact când pe faţa lui se ivi un zâmbet satisfăcut simţi un braţ care i se strângea în jurul gâtului. Încercă să dea cu coatele în adversar, dar nu reuşi să adune suficientă forţă. Braţul bărbatului se strânse, iar Wells nu mai reuşi să respire. Nici măcar nu mai putea să tragă aer în piept, iar aerul nici nu mai avea cum să intre sau să iasă. Plămânii începură să-i ardă şi capul să i se învârtă. *Nu*, se gândi el şi vru să ţipe, dar era incapabil să scoată vreun sunet. Nu asta trebuia să se întâmple. Nu aşa trebuia să se termine. Braţul pământeanului se strânse şi mai tare. Wells văzu sclipiri de lumină în faţa ochilor, apoi pete negre, pe măsură ce totul devenea neclar.

Brusc, presiunea cedă, iar Wells căzu, chinuindu-se să tragă aer în piept. Pentru un moment lung, tot ce reuşi să facă fu să inspire adânc, în timp ce plămânii se reobişnuiau cu aerul, agăţându-se de el cu lăcomie. Se ridică în genunchi şi se uită în jur. Un pământean uriaş zăcea lângă el, cu mâna strânsă pe o săgeată înfiptă în braţul lui. Wells se întoarse în direcţia din care venise săgeata. La câţiva metri era Bellamy, cu o sclipire în ochi. Făcu semn spre Wells, care îi răspunse zâmbind.

— Mulţumesc! strigă el.

— N-ai de ce! strigă şi Bellamy.

Wells se întoarse din nou spre tabără. Pentru o clipă, întregul corp îi fu cuprins de panică: de unde stătea, nu vedea nici măcar unul dintre cei o sută. Înjură în barbă şi îşi adună ultima fărâmă de energie, înainte să alerge înapoi în luminiş. Bellamy se apropia din spate. Dar ce observă îl făcu să se oprească. Cei o sută şi coloniştii care încă se ţineau pe picioare erau adunaţi într-un singur grup, cu piepturile umflate, ţinându-şi respiraţia. Cei câţiva gardieni rămaşi păreau să fi capturat pe cineva important, un pământean mare, cu un picior rănit, care era ţinut sub ameninţarea armei. Alţi câţiva colonişti vorbeau animat cu un grup mic de pământeni, aparent, negociind ceva, în timp ce alţii îşi predau armele morocănoşi şi se dădeau încet înapoi.

Lui Wells nu-i venea să creadă. Funcţionase! Negociau o capitulare! Plin de o energie nouă, el şi Bellamy alergară spre locul unde erau supravieţuitorii din cei o sută. Desigur, erau extenuaţi şi răniţi, dar erau victorioşi. Împreună, trimiseră în aer ovaţii care răsunară cu ecou, până la cer şi înapoi.

— Bravo! strigă Bellamy, peste vacarmul festiv.

— Nici tu nu te-ai descurcat rău… pentru un waldenit, îi strigă Wells şi rânji.

Grupul reunit dansa în jurul luminişului, îmbrăţişându-se şi ovaţionând, până când un strigăt se ridică peste tot zgomotul.

— S-au întors!

Wells şi Bellamy se răsuciră şi văzură un grup de străini ieşind din pădure. Ridicară armele şi se fixară pe poziţii. Totuşi, ceva la cei nou-veniţi era diferit. Wells le analiză repede hainele, atitudinea, expresiile nedumerite. Nu erau pământeni. Erau… alţi colonişti?

Grupul se opri la marginea luminişului. O femeie veni în faţă.

— V-am găsit, zise ea respirând greu, cu voce slăbită.

Lui Wells îi părea vag cunoscută. Se chinui să-şi amintească de unde, apoi îşi dădu seama: lucrase sub administraţia tatălui ei, într-un birou. Ei trebuie să fi fost pe o altă navă, una dintre cele câteva care probabil că îşi schimbaseră direcţia.

— Vă rog, aveţi ceva de mâncare? întrebă ea.

La început, Wells nu observase cât de slabi erau toţi.

— E în regulă, se adresă grupului. Sunt de pe Colonie. Vă rog, cineva să le dea nişte mâncare şi apă.

Câţiva puşti o luară la fugă.

Wells ieşi în faţă. Simţea sute de ochi pe spatele lui.

— De unde veniţi?

— Nava noastră a aterizat la multe mile de aici, mult dincolo de capătul lacului. Ne-a luat ceva timp să ne dăm seama unde suntem şi să ne refacem. Apoi am avut nevoie de câteva zile să ajungem la voi. Am urmat fumul care se vedea de la focurile voastre.

— Câţi sunteţi?

— Am pierdut câţiva. Dar am fost o sută cincisprezece.

Wells îşi aruncă privirea peste grupul mare adunat în spatele ei. Din pădure ieşeau şi mai mulţi oameni.

— Aţi fost pe ultima navă care a plecat de pe Colonie?

Femeia aprobă. Wells simţea cum o întrebare i se forma pe buze, dar nu era sigur că avea curaj să o pună. Nu era sigur că voia să afle răspunsul.

— Tatăl meu… începu el.

Expresia femeii se îmblânzi. Ştia cine era şi despre cine întreba.

— Îmi pare rău, zise ea, iar cuvintele rostite încet căzură totuşi ca un pumn în stomacul lui.

Ea ezită, de parcă nu era sigură cât de mult să dezvăluie.

— Era tot în comă când am plecat. Nu mai erau nave disponibile. Rezerva de oxigen scăzuse foarte mult, iar nava, mă rog, nava era… se dezintegra. Mai rezistau cinci, cel mult şase ore.

Un strigăt tăcut de durere şi vină urcă prin corpul lui Wells, dar îl reţinu. Dacă şi-ar fi permis să simtă întreaga greutate a pierderii deodată, cu siguranţă, s-ar fi făcut bucăţi. Tot corpul începu să-i tremure. Imaginea tatălui său sufocându-se încet îl făcu să inspire adânc, de parcă mâinile pământeanului ar fi fost încă în jurul gâtului său. Se clătină şi aproape că îşi pierdu echilibrul, apoi simţi pe cineva lângă el, susţinându-l. Era Bellamy.

— Wells, zise el, îmi pare rău, omule.

Expresia lui era plină de înţelegere şi încă ceva… durere? Wells aprobă din cap. În durerea lui, uitase că şi Bellamy îşi pierduse tatăl, îl pierduse încă înainte să îl cunoască. De fapt, fiecare colonist de pe planetă pierduse pe cineva, o grămadă de oameni. Familii, vecini şi prieteni pe care îi lăsaseră în urmă şi care deja pieriseră, sortiţi să doarmă pentru totdeauna într-o

uriaşă şi tăcută navă care orbita în jurul Pământului. Colonia se transformase într-un mormânt.

— E păcat că nu ai apucat să îl cunoşti, zise Wells, luptându-se să-şi păstreze vocea calmă.

Deşi încercase să se pregătească pentru ce era mai rău, nu reuşise să accepte pe deplin faptul că niciodată nu îşi va vedea tatăl coborând de pe o navă, cu un amestec de surpriză şi încântare pe faţă, când avea să vadă minunile Pământului şi ce realizase fiul său. Niciodată nu i se va alătura lângă foc, ascultând sporovăiala veselă şi spunându-i că era mândru de el. Bellamy căpătă o expresie plină de curiozitate şi îi zâmbi.

— Totuşi, ştii ceva? Cred că am ajuns să îl cunosc.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Wells, chinuindu-se să-şi amintească dacă tatăl său avusese ocazia să petreacă ceva timp cu Bellamy.

— Din câte am auzit, era incredibil de deştept, harnic şi foarte dornic să îi ajute pe alţii… la fel ca altcineva pe care îl ştiu.

Wells se holbă la el o clipă, apoi oftă.

— Dacă te referi la mine, n-ai înţeles. Nu sunt deloc ca tata.

— Nu asta mi-a spus Clarke. Mi-a zis că ai toate calităţile lui – puterea, onoarea –, plus bunătatea şi umorul mamei tale.

Bellamy se opri, cu o expresie gânditoare.

— Nu te-am auzit să spui ceva amuzant, desigur, dar m-am gândit că trebuie să o cred pe Clarke în privinţa asta.

Spre surpriza lui, Wells lăsă să îi scape un râs slab, înainte ca expresia lui Bellamy să redevină serioasă.

— Ascultă, ştiu că ai suferit în moduri pe care nici nu pot să le înţeleg. Nimeni n-ar trebui să treacă prin aşa ceva. Dar nu eşti singur, da? Nu doar că există o sută de oameni care te consideră erou, de fapt, mai mulţi, dar, mă rog, o să-i numărăm mai târziu. Ce vreau să spun e că nu ai doar prieteni, ai o familie. Sunt mândru că eşti fratele meu!

Bellamy avea dreptate. Durerea de a o pierde pe Sasha şi pe tatăl ei, şi nenumăraţi prieteni pe câmpul de luptă din ziua aceea nu avea să dispară niciodată, dar Pământul era căminul lui, locul de care aparţinea. Durerea din inimă parcă i se slăbi un pic, când el şi Bellamy se îmbrăţişară.

Pământul era locul unde trăia familia sa.

28. BELLAMY

Bellamy se opri în faţa barăcii-spital. Aparent, vicecancelarul voia să stea de vorbă cu el, dar nu era în dispoziţia necesară pentru o pălăvrăgeală. Era extenuat din cauza bătăliei din ziua precedentă şi de urmările oribile. El şi Wells îngropaseră deja câţiva pământeni, apoi adunaseră armele pătate de sânge pe care le lăsaseră în urmă. Tabăra urma să ţină o ceremonie funerară pentru coloniştii şi pentru copiii care muriseră în atac, mai târziu în ziua aceea. Slavă Domnului, Octavia era bine, dar nu toţi cei o sută fuseseră atât de norocoşi.

Totuşi, în ciuda atacului groaznic şi a pierderilor umane devastatoare, starea de spirit în tabără era mai bună decât atunci când Bellamy, Wells şi Clarke fuseseră aduşi în faţa oamenilor, cu două nopţi în urmă. Lumea râdea din nou, iar noii colonişti le cereau celor o sută sfaturi şi ajutor, fără să le mai pese dacă îl înfuriau pe Rhodes.

O parte din Bellamy voia să se întoarcă pe călcâie şi să o caute pe Octavia, care se juca de-a v-aţi ascunselea cu cei mici. Era dificil să o scape din ochi, după toate întâmplările. Însă, după o clipă, curiozitatea învinse şi intră. Baraca era plină de colonişti răniţi şi de copii, dar obişnuita eficienţă a lui Clarke şi relaţia ei cu pacienţii făceau ca atmosfera să nu fie prea încărcată. Din fericire, cei mai mulţi dintre răniţi aveau să îşi revină repede.

Bellamy se îndreptă spre zona din spate, unde un cearşaf mare, alb fusese prins de tavan şi atârnat ca o draperie, să-i ofere vicecancelarului un pic de intimitate. Bellamy derulă în minte tot ce i-ar fi putut spune Rhodes, plănuindu-şi răspunsul. Dacă avea de gând să-l ameninţe pe el sau pe Octavia, nici nu ştia ce avea să-i facă. Nu-i păsa că era rănit şi neajutorat, pe un pat de spital.

Făcu semn din cap către gardianul poziţionat în faţa draperiei, apoi trecu şi se uită la bărbatul întins în pat. Rhodes părea mai mic. Nu era doar din cauza trupului extenuat sau a bandajelor înfăşurate peste braţe şi tors. Era ceva pe chipul său. Nu părea doar învins, părea terminat. Rhodes se ridică într-un cot, cu ceva efort. Bellamy se gândi scurt să îl ajute, dar se răzgândi. Făcuse deja destul pentru ticălosul acela.

— Bună, Bellamy!

— Cum te simţi? întrebă el, mai mult din obişnuinţă decât dintr-o îngrijorare reală.

Asta spui de obicei, când vezi un tip acoperit de bandaje.

— Clarke şi dr. Lahiri spun că o să-mi revin complet.

— Super! zise Bellamy, bâţâindu-se de pe un picior pe altul.

Era ridicol. Ce naiba căuta acolo?

— Te-am chemat pentru că voiam să îţi mulţumesc.

— Nu e nevoie, zise Bellamy şi ridică din umeri.

Salvase viaţa lui Rhodes pentru el, nu pentru că ar fi crezut că nebunul acela flămând de putere merita să trăiască. Nu se dădea în vânt după confesiuni. Rhodes se opri şi, pentru un moment lung, contemplă spaţiul gol de peste umărul lui Bellamy.

— Am ezitat să accept ideea că primii o sută – inclusiv tu – ştiau mai multe despre viaţa pe Pământ decât mine. La urma urmei, eu am plănuit călătoria întreaga viaţă, iar voi – Rhodes îl fixă pe Bellamy cu o privire dură – eraţi doar o adunătură de delincvenţi minori. Aţi fost suficient de proşti să intraţi în belele pe Colonie, de ce aş fi presupus că sunteţi suficient de deştepţi să supravieţuiţi aici?

Bellamy tresări şi strânse pumnii, dar îşi păstră expresia neutră. Auzea în minte vocile lui Clarke şi Wells implorându-l să rămână calm, indiferent de ce spune Rhodes.

— Dar aţi fost, continuă vicecancelarul. Nu doar că aţi supravieţuit pe Pământ, aţi prosperat. Şi ştiu că supravieţuirea aici nu e uşoară.

Se uită la rănile lui.

— Să *trăieşti* cu adevărat, ei bine, asta necesită ceva mai mult decât inteligenţă. Necesită voinţă.

Bellamy se holba la el, întrebându-se dacă auzise bine. Rhodes tocmai îi lăudase pe Bellamy şi pe ceilalţi? Poate că rănile de la cap erau mai grave decât crezuse Clarke. Îşi dădu seama că aştepta să spună ceva.

— Mă bucur că vezi lucrurile astfel, zise încet, rugându-se ca în curând Clarke să intre, să îşi verifice pacientul.

Sau oricine altcineva, de fapt. Nu voia să fie singur cu vicecancelarul nicio secundă în plus.

— Drept care te iert pentru infracţiunea de răpire şi ucidere involuntară a cancelarului Jaha.

Bellamy încercă să nu-şi arate dispreţul pe faţă, în timp ce aproba.

— Mulţumesc.

Cumva, se gândise la asta, dat fiind că-i salvase viaţa. De parcă i-ar fi citit gândurile, Rhodes continuă.

— Asta nu e tot. Începând de acum, institui un nou Consiliu. Wells avea dreptate. Doctrina Gaia nu îşi are locul pe Pământ. Avem nevoie de un sistem nou, unul mai bun. O să fac nominalizările în seara asta. Poate...

Se strâmbă, când un val de durere îl copleşi.

— Ai vrea să faci parte din el?

Bellamy clipi de câteva ori, încercând să proceseze ce auzise. Dacă nu se înşela şi dacă nu mâncase din greşeală ceva fructe halucinogene de prin pădure, vicecancelarul Rhodes, cel mai corupt lider pe care îl avusese Colonia vreodată, tocmai îi graţiase şi îi propusese să intre în politică. Bellamy nu se putu abţine: izbucni în râs.

— Serios?

— Serios!

Bellamy abia aştepta să îi povestească Octaviei, să râdă amândoi. Doar dacă nu i se va părea amuzant. Poate că O chiar îşi va *dori* ca el să facă parte din Consiliu. La naiba, ce lucruri nebuneşti se întâmplaseră în ultimele săptămâni! De ce n-ar fi încercat să conducă lucrurile pentru o vreme? Cu o singură persoană trebuia să vorbească mai întâi.

Cu un zâmbet şi un salut din cap, se întoarse şi plecă să o caute pe Clarke.

29. GLASS

Fiecare muşchi din corpul lui Glass parcă luase foc. Umerii îi erau juliţi de la frânghie. Gambele şi pulpele îi palpitau de la extenuare şi ameninţau să cedeze în orice clipă.

Când văzu colţul unei construcţii din lemn ieşind dintre copaci, lăsă să-i scape un suspin de uşurare. Chiar reuşiseră să ajungă înapoi în tabără. Pe drum, Luke se foise o dată sau de două ori. Se oprise de câteva ori, să îi dea apă şi să se asigure că mai era în viaţă, ţinându-şi respiraţia, îngrijorată, de fiecare dată.

Se împletici printre copaci, până în luminiş. Era aşa cum se temuse – zgomotul împuşcăturilor şi fumul care acoperise cerul de dimineaţă trebuie să fi fost de acolo. Întreaga tabără arăta ca o zonă de război. Lănci rupte, cartuşe de gloanţe, haine sfâşiate şi bălţi de sânge. Unele barăci erau complet distruse. Altele arătau de parcă cineva încercase să le dea foc. Colonişti în stare de şoc se învârteau pe-acolo, dar nu recunoscu pe niciunul. Parcă se întorsese într-un loc complet diferit şi simţi un val rece de teamă. Ce se întâmplase cu prietenii ei? Unde era Wells?

Apoi sunetul unei voci cunoscute o făcu să simtă un val de bucurie.

— Glass? strigă Clarke, din uşa barăcii-spital. Tu eşti? Oh, nu… acela e Luke?

Clarke alergă spre ei. Wells scoase capul pe uşă şi ţâşni după ea. Glass se eliberă de ham. Clarke se lăsă în genunchi, să îl examineze pe Luke.

— Glass! strigă Wells, când ajunse lângă ea şi o îmbrăţişă. Slavă Domnului că te-ai întors. Eşti bine?

Ea aprobă, apoi toată groaza şi singurătatea, şi extenuarea o copleşiră deodată. Acum, că erau în siguranţă în sfârşit, îşi dădu voie să simtă tot ce ascunsese în ultimele zile. Lacrimile îi umplură ochii şi începură să-i curgă pe obraji. Wells îşi puse braţele în jurul ei şi o ţinu aşa, în timp ce ea suspina.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Wells, după o clipă.

Glass îşi trase nasul şi îşi şterse faţa cu mâinile.

— Eram într-o baracă abandonată, departe, în pădure. Părea sigură. Dar apoi ei…

Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— …ne-au atacat. Pământenii. Nu oamenii Sashei, ceilalţi.

O durere profundă străbătu chipul lui Wells, dar Glass ştia că nu era momentul să întrebe ce se întâmplase.

— Luke a ieşit să-i pună pe fugă, dar l-au nimerit cu o suliţă. Am făcut tot ce am putut, dar nu am avut cum să cos rana. Iar când am încercat să-l aduc aici, ne-au atacat din nou.

Wells înjură în barbă.

— Glass, îmi pare foarte rău că a trebuit să înfrunţi toate astea singură.

— E în regulă. Am reuşit să ne întoarcem în viaţă, nu?

Glass reuşi să zâmbească, printre lacrimi.

— Să-l ducem pe Luke înăuntru, zise Clarke ferm.

Repede, dar cu grijă, ea şi Wells îl ridicară pe Luke, care era încă pe sanie, şi se grăbiră înăuntru, cu Glass urmându-i îndeaproape. Intrară în camera aglomerată. Lui Glass nu-i venea să creadă cât de mulţi oameni erau răniţi.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă uimită.

— Acelaşi lucru care vi s-a întâmplat şi vouă, răspunse Wells sumbru, doar că la o scară mai mare.

Glass ridică din sprâncene, cu un milion de întrebări nerostite pe buze. Practic, Wells îi citi gândurile.

— Dar nu-ţi face griji. Lucrurile se schimbă în bine aici. În sfârşit, Rhodes îşi slăbeşte pumnul de fier. În seara asta votăm un nou Consiliu.

Un bărbat înalt, cu păr cărunt, pe care Glass îl văzuse pe Phoenix, veni spre ei, şchiopătând. Făcu semn din cap în direcţia sa, apoi îi zise ceva lui Clarke. Vorbeau pe un ton serios, examinând atent piciorul lui Luke, luându-i pulsul şi ascultându-i respiraţia. Clarke umplu o seringă dintr-o sticluţă şi-i injectă ceva în umăr. Apoi începu să cureţe rana şi să o coasă. El tresări în somn, dar nu se trezi.

Glass rămase pe loc neputincioasă. Fusese atât de concentrată să-l aducă pe Luke înapoi în tabără, încât nu îşi dăduse voie să se gândească la ce i-ar putea spune prietenii ei când va ajunge aici. Clarke şi bărbatul mai în vârstă veniră spre ea. Încercă să le citească expresiile, dar amândoi erau impasibili.

— Glass, el este dr. Lahiri, începu Clarke, eu mi-am făcut ucenicia cu el, pe Colonie. Este un medic excelent.

— Îmi pare bine să te cunosc, Glass!

Dr. Lahiri întinse o mână, iar ea o scutură, parcă amorţită. Era sfâşiată între nevoia de a afla care era starea lui Luke şi dorinţa disperată să nu audă veşti proaste. Înghiţi şi se forţă să rămână calmă, indiferent de ce vor spune.

— Eşti foarte norocoasă, zise dr. Lahiri, cu un zâmbet.

Glass lăsă să îi scape un oftat de uşurare.

— O să fie bine. Dar, dacă nu ai fi ajuns cu el acum, şi-ar fi pierdut piciorul. Sau mai rău.

Dr. Lahiri îi puse o mână pe umăr.

— L-ai salvat, Glass! Ar trebui să fii foarte mândră de gestul tău.

— O să fie bine, zise Clarke şi o trase într-o îmbrăţişare. I-am dat o doză mare de antibiotice şi îl vom supraveghea cu mare atenţie. E un tip puternic. Şi e norocos să te aibă.

— Cred că e invers, zise Glass, printre lacrimi.

— Vrei să stai cu el? întrebă Clarke. Pot trimite pe cineva să îţi aducă ceva de mâncare.

Glass aprobă şi se lăsă să cadă pe pat. Se ghemui lângă Luke, cu mâna pe pieptul lui, simţindu-i bătăile inimii sub palmă. Îi ascultă respiraţia liniştită, acum regulată. În cele câteva zile petrecute în baracă, se gândise că tot ce îi trebuia pe lumea asta era Luke. Iubise mica lor ascunzătoare, viaţa lor secretă, unde nimeni nu-i deranjase şi putuseră să stea singuri toată ziua. Dar acum, după ce fusese atât de aproape să îl piardă şi trecuse teste despre care nici nu ştiuse că erau posibile, simţea altceva. Înconjurată de oamenii aceia care lucraseră atât de mult şi cărora le păsa enorm, Glass ştia că ei doi nu aveau nevoie doar unul de altul. Aveau nevoie de comunitatea lor. Erau acasă.

30. CLARKE

Mergeau în tăcere. Singurul sunet care se auzea era cel al frunzelor strivite sub picioarele lor şi foşnetul vântului printre copaci. Toate frunzele aveau nuanţe de galben viu, portocaliu catifelat şi roşu intens. Dacă n-ar fi trebuit să fie atentă pe unde călca, Clarke ar fi stat cu ochii pe sus toată ziua. Razele soarelui pătrundeau printre crengi şi îi scăldau pe Clarke, Bellamy şi Wells în tonuri aurii. Aerul era mult mai rece decât fusese cu câteva zile în urmă şi avea un miros plăcut înţepător.

Clarke se înfioră, dorindu-şi să fi avut încă o jachetă. Adunau pieile tuturor animalelor pe care Bellamy şi ceilalţi vânători le aduceau, dar încă erau puţine. Avea să treacă mult timp până să strângă suficientă blană pentru toată lumea.

Fără o vorbă, Bellamy îşi puse braţele în jurul ei şi o ţinu aproape, în timp ce continuau să înainteze prin pădure. Max trimisese vorbă că înmormântarea Sashei se va ţine a doua zi şi erau în drum spre Mount Weather.

Wells mergea un pic mai în faţă, dar Clarke ştia că era mai bine să îl lase în pace. Cu tot haosul şi nebunia din ultimele zile, Wells abia avusese timp să proceseze pierderile suferite şi, evident, era recunoscător pentru ocazia de a fi singur cu gândurile lui. Totuşi, asta nu o împiedica să o doară sufletul pentru el, privindu-l cum îşi înclina capul şi scana copacii, aşteptându-se ca Sasha să se coboare de undeva, în orice clipă. Sau poate că doar privea frunzele colorate, încercând să accepte faptul că niciodată nu va putea vorbi cu ea despre frumuseţea lor, nu le va vedea niciodată plutind şi aşezându-se în părul ei negru. Asta era partea cea mai rea când pierdeai pe cineva – să găseşti un loc în care să depozitezi toate gândurile şi senzaţiile pe care altfel le-ai fi împărtăşit cu acea persoană. Când crezuse că părinţii ei erau morţi, avusese momente când fusese sigură că inima ei va exploda, încercând să ţină în ea tot.

Totuşi, când se apropiară de Mount Weather, Clarke alergă să îl ajungă din urmă pe Wells. Îşi strecură mâna în a lui. Nu existau cuvinte pe care să i le spună ca să-i diminueze durerea. Voia doar să îi amintească faptul că nu trebuia să treacă prin asta singur. Erau acolo împreună. Ajunseră la satul pământenilor chiar înainte de lăsarea nopţii. Max deschise uşa de la prima

bătaie, de parcă ar fi ştiut că erau ei. Baraca lui era dureros de ordonată. Toate bucăţile de maşinării şi toate dispozitivele pe jumătate finalizate, care îi umpluseră masa înainte, fuseseră adunate şi înlocuite cu nenumărate feluri de mâncare.

— Vă rog, serviţi-vă, zise Max şi făcu semn spre masă.

Niciunuia nu prea îi era foame, dar se aşezară cu Max şi îi povestiră ce se întâmplase de când părăsiseră Mount Weather. Aflase despre atac, dar nu ştiuse despre iniţiativa vicecancelarului de a supune la vot un nou Consiliu.

— Deci, acum *eşti* în Consiliu? îi zise lui Bellamy, zâmbind pentru prima dată în seara aceea.

Bellamy aprobă, iar faţa i se înroşi uşor, de jenă şi mândrie.

— Da, crede-mă, am fost la fel de surprins când m-au votat, dar, hei, eu doar le dau oamenilor ce vor.

— Şi Wells a fost ales, zise Clarke. De fapt, el a fost ales primul, mult înaintea lui Bellamy.

Zâmbi, privindu-i pe rând. Bellamy îi întoarse zâmbetul. Wells nu.

— Mă bucur mult să aud asta, zise Max şi puse o mână pe umărul lui Wells. Oamenii voştri sunt norocoşi să aibă un lider atât de tânăr. Ştiu că o să-l faci mândru pe tatăl tău, Wells. O să ne faci mândri pe toţi.

— Mulţumesc, zise Wells şi îl privi în ochi, pentru prima dată.

În timp ce îl ajutau pe Max să adune vasele folosite, le povestise despre planul pentru a doua zi.

— Obiceiul nostru este să ne îngropăm morţii în zori. Noi credem că acela este momentul pentru reînnoire. Sfârşitul şi începutul sunt inseparabile, la fel ca momentul dinaintea zorilor şi a celui de după.

— Frumos! zise Clarke încet.

— După Cataclism, strămoşii noştri au fost nevoiţi să se lupte brusc cu ideea că lumina nu vine mereu după întuneric. Că într-o zi soarele s-ar putea să nu mai răsară. Atunci a început această tradiţie. Chiar este gratitudine în faptul că soarele mai răsare încă o zi.

— Pariez că Sashei îi plăcea ideea, zise Wells, cu un zâmbet care nu îi cuprinse şi ochii.

Ceva se schimbase pe chipul lui, se gândi Clarke, în timp ce îl privea în lumina lumânării. *Avea ceva mai dur, dar şi mai înţelept.*

— Max, te deranjează dacă petrec noaptea în casa din copac? întrebă Wells.

— Deloc. Deşi s-ar putea să fie cam rece acolo.

— Mă descurc. Ne vedem dimineaţă.

— Te conduc, zise Clarke şi se ridică în picioare. Vreau să mai verific o dată camera cu radioul, dacă nu e o problemă.

Max aprobă.

— Sigur.

Bellamy rămase să-i ţină companie lui Max, iar Clarke şi Wells ieşiră în noapte.

— Eşti sigur că o să fii bine afară, singur, peste noapte? îl întrebă Clarke, în timp ce se apropiau de casa din copac.

Wells îi aruncă o privire pe care nu prea reuşi să o descifreze – un amestec de tristeţe şi amuzament.

— Nu o să fiu singur, zise el încet. Nu chiar.

Clarke nu trebui să întrebe ce voia să spună. Îi strânse braţul, apoi îl pupă scurt pe obraz şi îl lăsă cu amintirile lui. Ea se întoarse repede la intrarea în Mount Weather şi dispăru în buncăr, înapoi la locul care îi devenise foarte familiar. Se jucă cu butoanele radioului, degetele mişcându-i-se din memoria muşchilor. Trecu prin combinaţiile obişnuite pe care îi plăcea să le încerce, începând cu cea care funcţionase în ziua aceea, când auzise vocea mamei sale. Dorinţa de a o auzi din nou era una fizică, tânjea după ea.

Trecu o oră, fără rezultat. Clarke nici nu mai era sigură dacă fâşâitul şi paraziţii radioului erau în mintea ei sau veneau din difuzor. O durea spatele, pentru că stătea aplecată peste pupitru, iar capul începuse să îi vâjâie. Probabil că Bellamy avea să vină să o caute în orice moment. Se ridică şi îşi întinse braţele deasupra capului, apoi se aplecă într-o parte şi în cealaltă, scuturându-şi încheieturile. Ştia că ar fi trebuit să închidă sistemul, dar nu era pregătită. *Încă o dată*, îşi zise. *Doar o dată.* Se aşeză la loc şi începu să umble la butoane.

Era atât de concentrată să asculte schimbările tonale ale paraziţilor, că aproape nu observă tropăitul paşilor de pe hol, până când ajunseră chiar lângă uşă. Erau repezi şi grei. *Trebuie să fie mai târziu decât am crezut.* Clarke se răsuci în scaun şi se uită spre uşă.

— Bellamy? Tu eşti? Max?

Pe hol se făcu linişte, oricine era acolo se opri. Clarke se ridică

de pe scaun, cu părul de pe ceafă ridicat. Cu siguranţă, Bellamy nu i-ar fi jucat astfel de feste, după toate prin câte trecuseră. Să se fi întors pământenii cei violenţi?

Două siluete intrară în cameră, una în spatele celeilalte. Înainte să îşi dea seama ce se întâmpla, Clarke se trezi înfăşurată de două perechi de braţe, plângând de bucurie.

Nu era Bellamy.

Erau părinţii ei.

În dimineaţa următoare, Clarke, Wells şi Bellamy stăteau unul lângă altul pe faleza ce dădea spre râu, înfioraţi de răcoarea zorilor. Şir după şir de pietre ieşite din pământ, cu numele săpate în ele, ilizibile la acea oră matinală. Max stătea la capul unui mormânt gol, privind tăcut înăuntru. Trupul Sashei aştepta în apropiere, înfăşurat strâns într-un văl de culoarea pământului care în curând avea să o acopere.

Clarke îşi petrecuse toată noaptea de vorbă cu părinţii ei, dacă de vorbă era expresia potrivită pentru a descrie şuvoiul de cuvinte, suspine şi râsete care se auziseră ore în şir, după reunirea lor. Părinţii săi erau mai slabi decât ultima dată când îi văzuse, iar în barba tatălui ei erau multe fire albe, dar altfel arătau exact la fel. Când, în sfârşit, reuşise să se oprească din plâns, mama lui Clarke pusese o grămadă de întrebări despre tot ce se întâmplase în timpul procesului ei, despre detenţie şi despre venirea pe Pământ. Dar tatăl ei abia dacă scosese o vorbă. Doar zâmbise şi se uitase la Clarke, ţinând-o de mână, de parcă se temea că va dispărea în orice clipă.

Le povesti cum fusese scoasă din celulă, le spuse despre aterizarea violentă, despre Thalia, şi Wells, şi Bellamy, şi Sasha. În timp ce vorbise, simţise cum devenise mai uşoară. Parcă purtase cu ea două seturi de amintiri, mai bine de un an, amintirea a ceea ce se întâmplase şi felul cum îşi imaginase că vor reacţiona părinţii ei. Iar acum, de câte ori tatăl zâmbise sau de câte ori tresărise mama sa, tot mai mult din greutatea aceea se risipise. Clarke fusese disperată să afle despre timpul petrecut pe Pământ, dar până să termine mama cu întrebările, se făcuse aproape dimineaţă.

Hotărâseră că era mai bine pentru ei să rămână la Mount Weather decât să apară brusc la înmormântarea Sashei. Deşi se înţeleseseră bine cu pământenii, amintirea trădării primilor

colonişti era încă prea proaspătă.

Stând între Bellamy şi Wells, Clarke simţea un amestec ciudat de exaltare şi regret. Aşa păreau să funcţioneze lucrurile pe Pământ. Se întâmplau prea multe, erau prea multe lucruri de procesat, ca să simţi doar o emoţie odată. Se întoarse într-o parte, să-l privească pe Wells, întrebându-se dacă se simţea la fel sau dacă suferinţa îl acapara cu totul.

Soarele străbătea linia orizontului, trimiţând raze portocalii şi roz deasupra ei, în timp ce Max îşi îngropa singurul copil. Cu o voce răguşită, care o făcu pe Clarke să simtă o durere în piept, le împărtăşea câteva dintre amintirile lui preferate cu Sasha, unele stârnind chicoteli printre pământenii adunaţi acolo, în timp ce altele făceau ca sute de ochi să lucească înlăcrimaţi.

În timp ce îşi ştergea o lacrimă de la ochi, Max gesticulă spre Wells şi îl întrebă dacă voia să spună ceva. El aprobă, dădu drumul mâinii lui Clarke şi păşi în faţă.

— Legătura pe care o simţi cu alţi oameni nu ţine de geografie sau de spaţiu, începu Wells.

Deşi Clarke îl vedea cum tremură, vocea lui era puternică şi clară.

— Eu şi Sasha am crescut în două lumi diferite, fiecare dintre noi rătăcind şi visând la cum era în cealaltă. Eu priveam de sus, fără să ştiu dacă oamenii supravieţuiseră aici, pe Pământ. Nu ştiam dacă vreodată o să punem din nou piciorul pe această planetă sau dacă asta se va întâmpla în timpul vieţii mele. Iar ea privea în sus – arătă spre stelele care se estompau, încă slab vizibile pe cerul albastru-închis – şi se întreba dacă era cineva acolo. Dacă supravieţuise cineva călătoriei în spaţiu. Dacă oamenii reuşiseră să rămână în viaţă în toţi acei ani. Pentru amândoi, obţinerea unor răspunsuri nu părea posibilă. Dar un milion de forţe micuţe ne-au împins unul spre altul şi am aflat răspunsurile la întrebările noastre. Ne-am găsit unul pe celălalt, chiar dacă a fost doar pentru o clipă.

Wells trase aer în piept şi expiră încet.

— Sasha a fost răspunsul meu.

Clarke se înfioră, deşi de data asta nu era de la frig. Wells rezumase perfect. Tot ce fusese legat de prezenţa lor pe Pământ păruse atât de improbabil, de uimitor. Şi totuşi ultimele luni fuseseră mai reale pentru ea decât toţi anii petrecuţi pe Colonie. Clarke abia îşi amintea cum erau dimineţile fără aerul

răcoros, fără iarba udă şi fără cântecul păsărilor. Nu mai putea să îşi închipuie cum era să lucreze ore în şir sub neoanele centrului medical, în loc să-şi ajute pacienţii să se vindece în lumina soarelui, aşa cum era firesc pentru trupurile lor.

Încercă să îşi imagineze cum ar fi fost viitorul ei, dacă nimic din toate acelea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu i-ar fi spus lui Wells despre experimentele părinţilor ei, dacă el nu i-ar fi povestit tatălui său, dacă ea nu ar fi fost condamnată, dacă Wells nu ar fi umblat la camera pneumatică, dacă cei o sută nu ar fi venit pe Pământ, dar imaginea, pur şi simplu, se dizolvă şi deveni întunecată. Nu era decât trecutul. Asta era viaţa ei acum.

Clarke văzu cum câţiva dintre prietenii Sashei îi ridicau trupul şi o lăsau încet în pământ. Şopti un rămas bun de la fata care ajutase la transformarea Pământului în căminul lor, care îl readusese la viaţă pe Wells, după ce fusese captiv în întuneric. *Acum el va fi bine,* îşi zise Clarke, privindu-l cum se alătura pământenilor care aruncau câte un pumn de pământ în mormânt. Dacă învăţase ceva aici, era că Wells era mai puternic decât crezuse. Toţi erau.

Bellamy luă mâna lui Clarke, apoi se aplecă şi şopti:

— N-ar trebui să mergem să vedem ce fac părinţii tăi?

Ea se întoarse spre el şi îşi lăsă capul într-o parte.

— Nu crezi că e un pic prea devreme să îmi cunoşti părinţii? îl tachină. La urma urmei, suntem împreună de mai puţin de o lună.

— O lună pe Pământ înseamnă cam zece ani în spaţiu, nu crezi?

Clarke aprobă.

— Ai dreptate. Şi presupun că asta înseamnă că nu pot fi supărată pe tine, dacă vei decide să mă părăseşti peste câteva luni, pentru că asta înseamnă câteva zeci de ani.

Bellamy îşi puse braţele în jurul taliei ei şi o trase aproape.

— Vreau să petrec eoni cu tine, Clarke Griffin.

Ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— Mă bucur să aud asta, pentru că nu există cale de întoarcere. Suntem aici pentru totdeauna.

În timp ce rostea cuvintele, o ciudată stare de linişte o învălui, atenuând pentru moment durerea zilei. Era adevărat. După ce petrecuseră trei secole încercând cu disperare să se întoarcă pe Pământ, reuşiseră. În sfârşit, erau acasă.

MULŢUMIRI

Sunt profund recunoscătoare extrem de talentatei echipe de la Alloy. Josh, instinctele tale creatoare sunt şi mai precise decât lovitura ta de golf şi e o plăcere să îţi văd creierul în acţiune. Sara, inteligenţa şi bunătatea ta creează un mediu în care poveştile înfloresc şi mă fac să mă simt ca acasă. Les, mulţumesc că ai crezut în acest proiect şi că ai folosit magia ta specială ca să-l ajuţi să prindă aripi.

Imense îmbrăţişări spaţiale lui Heather David, ale cărui creativitate şi tenacitate au dus la cea mai bună zi din viaţa mea. Şi le mulţumesc lui Romy Golan şi lui Liz Dresner, pentru că au transformat harababura mea de cuvinte într-o carte minunată.

Rămân impresionată de Joelle Hobeika, care mă uimeşte cu talentul ei, cu priceperea ei în arta povestirii şi cu abilitatea de a face totul mai amuzant. Lucru valabil şi pentru Annie Stone, cel mai inteligent şi cel mai bun susţinător-editor pe care şi-l poate dori un scriitor.

Un milion de mulţumiri incredibilei echipe de la Little Brown, pentru munca lor, pentru creativitate şi pentru talentul în domeniul publicaţiilor. Şi mulţumiri speciale minunatei mele editoare Pam Gruber, a cărei viziune clară în privinţa seriilor ne-a ajutat să mergem în direcţia bună, şi fabulosului meu agent de presă, Hallie Patterson.

De asemenea, cred că sunt extrem de norocoasă să lucrez cu Hodder&Stoughton, care m-au impresionat cu devotamentul şi cu entuziasmul lor pentru *Cei 100*. În particular, le mulţumesc lui Kate Howard, Emily Kitchin şi Becca Mundy, pentru că m-au făcut să mă simt ca acasă peste Ocean (pe mine şi pe cei o sută de adolescenţi delincvenţi din spaţiu).

Ca întotdeauna, le mulţumesc prietenilor mei minunaţi, amuzanţi, care m-au susţinut. Vă datorez fiecăruia câte o băutură la Puck Fair/Red Bar/Jack the Horse/Henry Public/ Café Luxxe/Father’s Office/Freud şi în toate celelalte locuri în care am apărut, pe jumătate adormită, în diferite faze ale izolării mele. O medalie specială pentru servicii merituoase îi acord lui Gavin Brown, care a făcut tot posibilul să ţină această poveste „pe linia de plutire”.

De asemenea, îi sunt imens îndatorată lui Jennifer Shotz, ale cărei talent şi imaginaţie au modelat povestea, în multe feluri.

Îi mulţumesc familiei mele, mai ales minunaţilor şi infinit încurajatorilor mei părinţi, Sam şi Marcia, care m-au făcut scriitor. Sunteţi iertaţi.

Şi, ultimii, dar nu cei din urmă, mulţumiri foarte speciale cititorilor mei, al căror entuziasm mă face să mă simt cea mai norocoasă fată de pe Pământ. #Bellarke forever.

